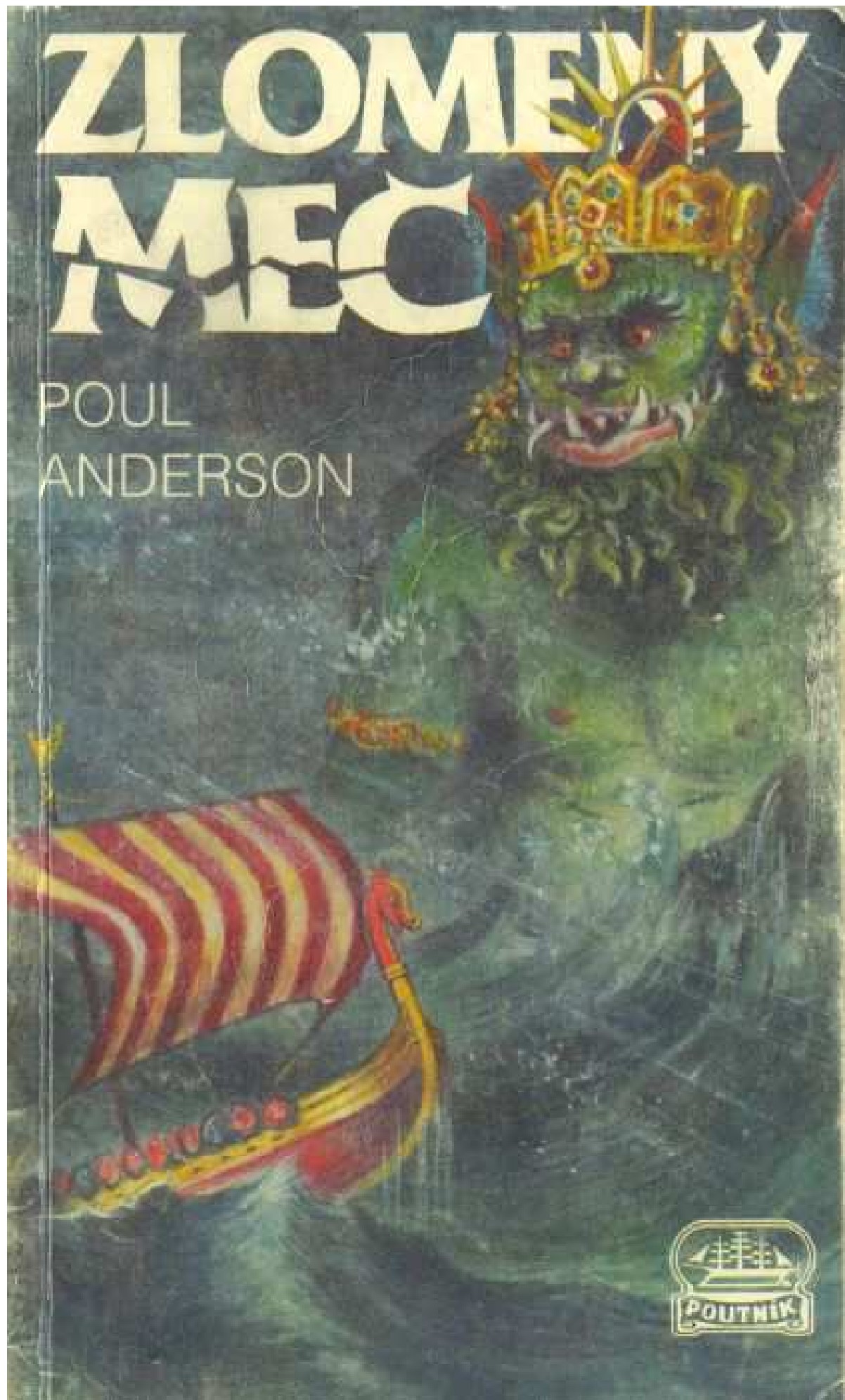

ZLOMENÝ MEC

POUL
ANDERSON

Anotace

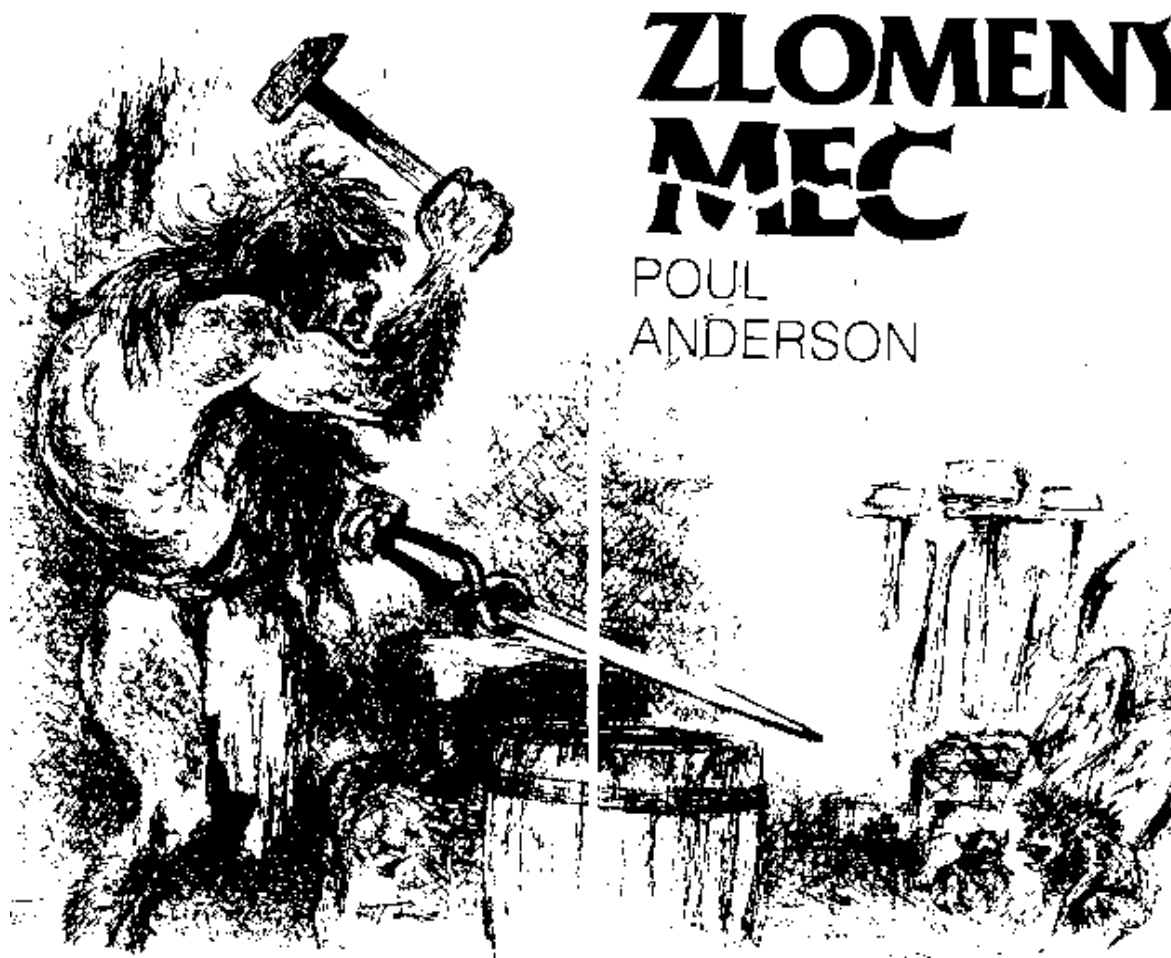
Nad rodem Orma Silného visí kletba. Vládce elfů mu unese syna a vymění ho za dítě skřeta. Obě děti vyrůstají v cizím prostředí: člověk u elfů a skřet mezi lidmi. Drama vrcholí ve válce mezi královstvím elfů a podzemní říší skřetů. V ní se oba hrdinové utkají v závěrečném boji.

Je to drsný a krutý příběh blížící se svým podáním ke starým skandinávským ságám. Paul Anderson se tímto románem hrdě hlásí k odkazu svých vikingských předků a vytváří chmurný protiklad k Tolkienovskému pojetí fantasy.

Skřeti útočili na hrad. Vyli pod jeho hradbami jako psi, vztyčovali žebříky, pokoušeli se šplhat na hradby všemi možnými způsoby a bylo jich tolik, že se pod nimi úpatí hradeb úplně ztrácelo. Měli bezpočet válečných a dobývacích strojů, balisty, praky a katapulty, s jejichž pomocí bořili zdi, vrhali do hradu ohnivé koule, břevna a obrovské kameny, dobývací věže na kolech, které se s rachotem, plné vojáků, přibližovaly k hradbám, i berany, kterými bušili do bran. Výkřiky, dusot nohou a zvonění podkov, třesk zbraní, drnčení a dunění bubnů a hýkání obrovských rohů, to vše splývalo ve strašlivé kakofonii zvuků, která uvolňovala laviny z okolních svahů a drtila rezonující ledová pole.

Elfové stáli na hradbách a odráželi útočící skřety. Blýskaly se meče, šípy a oštěpy zastíraly měsíc, olej z obrovských kotlů tekł z hradeb celými proudy. Odstrkávané žebříky se řítily dolů, ale skřeti byli jako mořský příboj na pobřeží a elfů bylo jen několik tuctů. Bylo vidět, že se obléhání chýlí ke konci, protože obránci už dlouho nevydrží.

Skaflac vytasil meč. Čepel se zasvištěním vyletěla z pochvy a zableskla chladným modrým světlem. Divoce vykřikl, pobídl koně a vrhl se v oblaku zvířeného sněhu dolů po úbočí.

Obsah (kapitola – stránka)

PŘEDMLUVA	5
I.	9
II.	13
III.	16
IV.	20
V.	25
VI.	34
VII.	39
VIII.	47
IX.	55
X.	62
XI.	73
XII.	81
XIII.	89
XIV.	94
XV.	101
XVI.	110
XVII.	114
XVIII.	121
XIX.	127
XX.	138
XXI.	148
XXII.	154
XXIII.	166
XXIV.	175
XXV.	181
XXVI.	187
XXVII.	198
XXVIII.	203

PŘEDMLUVA

Koncem roku léta Páně 1018 cestoval Gotlandem, ve službách krále Olafa Norského, Sighvad Thordarson. Mnoho lidí v té době ještě uctívalo pohanské bohy jako v dávné minulosti. Hospodyně na jedné samotě, kde chtěli on a jeho přátelé přenocovat, je nepustila pod střechu, protože se připravoval *Alfarblót*. V těch dnech byl každý alespoň trochu vzdělaný muž schopen složit dobrý verš a Sighvad byl skald. Jejich příhodu spodobnil takto:

*„Aby se Odin nerozhněval, odstupte od mého prahu,“ řekla ta žena.
„My uctíváme staré bohy tady a dnes je svátek jejich, vy odrodilci,“
a potom hospodyně prozradila, když nás tak nekřesťansky vyháněla z domu,
že toho večera se chystají přinést oběť elfům.*

V podobné formě se příhoda objevuje i v *Heimskringle* Snorriho Sturlasona. V jiných pramenech se můžeme dočíst, že když se blížily válečné lodi – drakkary – k rodným břehům, byly z nich vždy sejmuty dračí hlavy, aby se to nedotklo elfů. Ve světle takových dokladů si začneme uvědomovat, co vlastně tyto bytosti pro lidi zpočátku představovaly: bohy.

S postupem času, hlavně v době kdy začali severané psát a číst, ustoupili elfové v jejich životě jaksí do pozadí a postupně se z nich staly neskutečné a pohádkové bytosti, podobně jako z řeckých dryád nebo tajemných *kami*, žijících na některých japonských řekách. Některé z nich zachytila a popsala Edda jako bytosti žijící v Asgardu, které pomáhají Aesiřanům. Jenže název elf je používán pro dva druhy naprosto odlišných bytostí, z nichž každá drží jeden z Devíti světů. Například Alfheim obývají vysocí, světlovlasí „světlí elfové“. Na druhé straně není docela jisté, ale velmi pravděpodobné, že Svartalfheim, což znamená „domov tmavých elfů“, obývali ve skutečnosti skřeti. Je velice zajímavé, o kolik byli skřeti pro lidi důležitější a běžnější než elfové, a v kolika pověstech se v severském světě objevují.

Pozdější folklór význam elfů ještě zmenšil a změnil je v pohádkové bytosti podobné skřítkům, zmenšil je co do velikosti a úplně zapomněl na jejich příbuzenství se stále ještě mocnými skřety. Ale i přesto, ve středověku a dokonce ještě v dobách renesance, strašil lidi duch Alfheimu – toho království

Faerie, jehož obyvatelé se sice zčásti podobali lidem, ale díky své nadpozemské kráse a čarodějným schopnostem současně, i bohům. J.R.R.Tolkienovi se podařilo v jeho kouzelném vyprávění o Prstenu zčásti vrátit elfům jejich bývalou podobu. Je však třeba říci, že je nepopsal jen jako bytosti krásné a vzdělané, ale daroval jim současně do vínku i moudrost, smutek, čest a dobrotu, jednoduše řečeno vlastnosti, které z nich dělají vtělení dobré vůle, se kterou přistupují ke všem živým bytostem bez rozdílu. Krátce, vytvořil bytosti, které by se hodily spíše do pohádkové Gloriany, než do ledového Gotlandu. Jistě nemusím zdůrazňovat, že na tom pojetí nevidím nic špatného. Ve skutečnosti profesor Tolkien právě tuhle elfí podobu do svého příběhu nutně potřeboval.

Jenže před nějakými dvaceti neuvěřitelnými roky se mladý muž, který se kupodivu jmenoval jako já, vydal historickými prameny daleko do minulosti, až do devátého století, a v jeho pohledu byli bohové i elfové bytosti stejné, nadané jen odlišnými vlastnostmi. V té době vládla v Evropě drsná doba. Krutost, násilí a morální úpadek neznaly hranic. Zvěrstva, která páchali Vikingové v Británii a Francii, nebyla o nic horší než zlo, které rozséval Karel Veliký mezi Saxony, nebo které mohl člověk zažít při křížových výpravách do Svaté země a Jeruzaléma. Ani horší být nemohla. Dvacáté století sice mnohokrát dokázalo, že sestoupilo z vrcholku humanistické dokonalosti, ale lidstvo by muselo nesmírně klesnout, aby narazilo na to dno (a Bůh nás před tím chraň), ke kterému dospělo v dávné minulosti.

Protože lidé jsou nakloněni vidět své bohy a polobohy v takové podobě, jakou si ve své představivosti vytvoří, ten mladý muž zachytil elfy jako tvory amorální, kteří jsou, zvláště v okamžiku kdy je někdo přechytračí nebo ošidí, naprosto bez zábran. Přesně takovou podobu jim připisuje Edda i většina ság.

Je třeba říci, že mladý spisovatel s mým jménem se také docela pobavil, když částečně racionalizoval vlast elfů i skřetů, v duchu známé činnosti „řeknu vám, jak to vypadalo v tom Neznámém světě“. Vždyť se to zdá naprosto přirozené, že obyvatelé Faerie budou technicky na mnohem vyspělejší úrovni, než jejich lidské protějšky. Zkuste si, prosím, představit se mnou, že kdysi skutečně existovala na světě rasa, která byla schopná čarovat – řekněme přesněji, že byla schopná, způsobem dnešní vědě neznámým, ovládat vnější fenomény. (Co se toho týče, doporučil bych vám, abyste si přečetli některé z posledních vědeckých studií, týkajících se parapsychologie.) Předpokládejme tedy, že žili téměř věčně, mohli měnit svou podobu a tak dále. To by bylo pravděpodobně výsledkem jiného metabolismu a nic není zadarmo. Všechny výhody mají své nevýhody a za to, co se nám zdá neuvěřitelné, by tahle rasa musela platit nějakou daň. Je možné, že nebyla schopná snášet sluneční světlo, nebo vzhledem k některým chemickým pochodům probíhajícím v jejich tělech, mohl být pro ně dotek železa jedovatý. Zdá se vám snad tak nepravděpodobné, že by si v tom případě našli zdroj neželezných kovů a zdokonalili technologii

zpracování jich i jejich slitin? Cožpak skutečně nemohly elfí lodě „plout na křídlech větru“, jestliže měly trupy vyrobeny tak, že snižovaly tření na minimum? V Evropě krále Alfréda nikdy neexistovaly paláce v té podobě, ve které si je my představujeme, ale obyvatelé Faerie si je mohli stavět už dávno předtím. Když se na to podíváte z tohoto úhlu, je jednoduché předpokládat, že i jiné zjevné anachronismy mohly být něčím, co vytvořily rasy mnohem starší, než je rasa lidská. Jenže je logické, že technický vývoj v zemi bojovných aristokratů, kteří jsou navíc vzhledem ke své dlouhověkosti vyjímečně konzervativní, nemohl dojít nijak daleko. Ve zříceninách Faerie bychom marně hledali stopy po střelném prachu, nebo parním stroji.

„Zlomený meč“ čekal dlouho na nakladatele, který by byl ochoten uzavřít smlouvu byť i na jediné vydání. Teď, díky linu Carterovi, nakladatelství Ballantine Books a samozřejmě profesorovi Tolkienovi, jehož nádherné knihy vyvolaly novou vlnu zájmu o žánr fantasy, může být tato kniha znovu vydána.

Tahle možnost ve mně ovšem vyvolala určité dilema. Není to nic divného, když mluvím o jejím autorovi jako o nějaké *cizí* osobě. On to *byl* někdo jiný. Mezi námi leží celá generace. Já bych nikdy nenapsal nic tak zbrklého, rozvláčeného a neukázněně divokého. Moje sympatie míří spíš k románu *Tři srdce a tři lvi*. Ten mladý a v mnoha směrech naivní hoch, který se jmenoval jako já, by mohl čtenářům vnuknout poněkud zkreslenou představu o mně i mých dílech. Ale přesto cítím, že by nebylo správné opravovat a upravovat to, co napsal. Když už nic jiného, bylo by to nefér vůči čtenářům, kteří o té knize kdysi slyšeli a teď by najednou zjistili, že si koupili něco úplně jiného.

Takže jsem udělal jakýsi kompromis. Jednak jsem napsal tuhle novou předmluvu, ve které se snažím vysvětlit co a jak. Za druhé jsem provedl dost velké množství úprav a oprav v textu, i když příběh sám se ani v nejmenším nezměnil. Víte, řekl jsem si, že by ten mladý spisovatel tenkrát jistě přivítal radu někoho mnohem zkušenějšího – dokonce i v technice středověkého boje! Nepřepisoval jsem knihu od začátku do konce, to se mi opravdu zdálo jaksi neetické. Styl tedy není můj. Ale přesto jsem upravil nebo docela vypustil spoustu přídavných jmen a dalšího jazykového plevle, opravil jsem některé chyby a alogičnosti a nahradil jsem (v jedné krátké, ale důležité scéně) jednu osobu, která tam nepatřila, osobou jinou.

Takže to co dnes dostáváte do ruky je původní *Zlomený meč*, v podobě v jaké jsem jej vymyslel a napsal. Jen jsem ho upravil, aby byl čtivější. Doufám, že se vám bude líbit.

A co se týká těch, kteří na konci knihy ještě zůstali naživu, s mečem a se samotnou Faerií – dávno zmizelou z povrchu země – to je úplně jiný příběh, který vám možná budu jednoho dne vyprávět.

Poul Anderson,
ve Společnosti pro tvořivý anachronismus zvaný Sir Béla z Východní Marky.

I.

Kdysi žil muž, zvaný Orm Silný, syn Ketila Asmundssona, svobodníka ze severního Jutlandu. Ketilova rodina tam žila od nepaměti a vlastnila pěknou rozlohu země. Jeho žena se jmenovala Asgerda a byla nemanželským dítětem Ragnara Hairybreekse. Z toho plyne, že Orm pocházel z dobrého plemene, jenže protože byl až pátým žijícím synem svého otce, nemohl doufat v žádné velké dědictví.

Orm byl námořníkem a léto pravidelně trávil na moři. Když Ketil zemřel, byl Orm ještě docela mladý. Celé hospodářství převzal nejstarší bratr Asmund. Tak to šlo nějakou dobu. Když bylo Ormovi dvacet, zašel za Asmundem a řekl mu tohle:

„Podívej, už nějakou dobu tady v Himmerlandu sedíš na majetku, ze kterého patří část každému z nás. I my ostatní bychom chtěli svůj podíl. Jenže, kdybychom rozdělili zem na pět dílů, a to ani nemluvím o věnu pro naše sestry, stanou se z nás malí rolníci, po kterých, až umřem, neštěkne ani pes.“

„To je pravda,“ odpověděl Asmund. „Bude lepší, když budeme zem obdělávat dohromady.“

„Nestojím o to, být pátým mužem u kormidla,“ pokračoval Orm. „Rád bych ti udělal jednu nabídku. Dej mi tři lodě s úplným vybavením a zásob je potravou na dlouhou cestu. Vyzbroj ty, kteří se mě rozhodnou následovat a já vypluji na moře, najdu si svou vlastní zem a zřeknu se nároku na tuhle.“

Tohle Asmund slyšel velice rád, tím spíš, když se k Ormovi přidali další dva bratři s tím, že ho budou následovat. Ještě před příchodem jara koupil Asmund tři dlouhé lodě a dobře je vystrojil. Když se celá věc rozkřikla, přicházelo ze sousedství množství mladých nebo chudých mužů, kteří se chtěli zúčastnit plavby na západ. Při prvním období lepšího počasí, i když bylo moře ještě velice bouřlivé, vyvedl Orm své lodi z Limfjordu a to bylo naposled, kdy ho Asmund viděl.

Mužstvo veslovalo neúnavně k severu, až za nimi zůstala mokřiska, bažiny i hluboké lesy, tmavě zelené pod nebem Himmerlandu. Nakonec obepluli Skaw a když se zvedl svěží vítr, zvedli plachtu. Teď, když se obrátili k rodné zemi zádí, nasadili na zvednuté přídě dračí hlavy. V lanoví svištěl vítr, pod příděmi pěnílo

moře a ve vzduchu se ozýval ostrý křik racků. Orm složil z čiré radosti následující verše:

*Koně s bílou hřívou,
(slyš jak řehtají)
šedé, s propadlými boky
k západu se ženou.
V patách jen dech ledu
větrí příchod zimy,
divoce se vzpínají,
když náklad na ně kladu.*

Právě proto, že vyplul tak časně, doplul Orm ke břehům Anglie toho roku dřív, než ostatní Vikingové a jeho kořist byla bohatá. Na konci sezóny kotvil u břehů Irska. Skutečně už nikdy neopustil západní ostrovy, naopak léta trávil bojem, lupem a hromaděním kořisti a v zimě měnil část své kořisti za další loď.

Nakonec ale přece jen zatoužil po vlastním domově. Přidal se se svou malou flotilou k obrovskému loďstvu nějakého Guthorma, kterému Angličané říkali Guthrum. Tohoto muže následoval na moři i na souši a na tom hodně vydělal. Také však o mnoho přišel, hlavně toho dne, když král Alfréd zvítězil u Ethandunu. Orm a několik jeho mužů byli mezi hrstkou těch, kterým se podařilo prosekat si cestu z obklíčení. Teprve nějaký čas potom se dozvěděl, jak si Guthrum a ostatní obklíčení Dánové zachránili život tím, že přestoupili na křesťanskou víru. To už si Orm předvídavě uvědomil, že mezi jeho zemí a lidem krále Alfréda bude dřív nebo později mír. Potom už si nebude žít z anglické kořisti tak jako dosud.

Proto se vydal do míst, které lidé později nazvali Danelaw a tam cílevědomě hledal nový domov.

Našel tam půvabné a úrodné hospodářství, které se táhlo směrem do vnitrozemí a začínalo v malé zátoce, kde mohl pohodlně zakotvit se svými loděmi. Angličan, který tam žil, byl dost zámožný a silný a odmítl své panství prodat. Orm se však vrátil v noci, jeho muži obklíčili dům a spálili ho. Majitel, jeho bratři a většina služebnictva zemřeli. Říkalo se, že matka zabitého majitele, čarodějka, unikla zkáze. Byla to asi pravda, protože Ormovi muži nechali odejít všechny ženy, děti a sloužící, kteří chtěli, a teprve potom zapálili dům. Ta žena prý Orma proklela a prorokovala mu, že jeho nejstarší syn bude vychován mimo svět lidí, zatímco Orm bude místo syna vychovávat vlka, který ho jednoho dne zadáví.

Protože se v okolí tou dobou už usadilo mnoho Dánů, nemohli pozůstalí nešťastného Angličana dělat už nic jiného, než přijmout od Orma výpalné a cenu za pozemky, a tak se stal Orm majitelem celé farmy podle práva. Postavil velký

nový dům a další hospodářská stavení a se zlatem a lidmi, které měl k dispozici, brzo získal pověst velkého náčelníka.

Když už žil na svém sídle celý rok, cítil, že by bylo namístě obstarat si nějakou ženu. Vypravil se proto s velkým zástupem svých mužů k anglickému starousedlíkovi Athelstanovi a požádal ho o dceru Aelfridu o které se říkalo, že je nejkrásnější dívkou království.

Athelstan odkašlával a koktal, byl samé och a ach, ale Aelfrida řekla Ormovi přímo: „Bylo by proti Bohu, kdybych si vzala nevěřícího psa a taky bych to nikdy neudělala. A i kdyby sis mě vzal násilím, užil by sis málo radosti, to ti přísahám!“

Byla štíhlá a půvabná, hlavu jí zdobila koruna rudohnědých vlasů a z tváře zářily jasné šedé oči. Orm byl proti tomu obrovský muž, tvář měl zarudlou a vlasy po letech pobytu venku a na moři téměř bílé. Podvědomě však vycítil, že je dívka silnější než on. Nějakou chvíli proto přemýšlel a nakonec se k ní obrátil znovu: „Když jsem tedy v zemi, kde lidé uctívají Ježíše Krista, myslím, že pro mne bude lepší, když budu žít v míru nejen s jeho lidmi, ale i s ním. Abych řekl pravdu, vím, že to tak dělá většina Dánů. Když se za mě provdáš, Aelfrido, dám se pokřtít.“

„Proč bych to dělala?!“ vykřikla.

„Jen pomysli,“ předl mazaně Orm, „když si mě nevezmeš, nedám se pokřtít a v tom případě, pokud mluví vaši kněží pravdu, propadne moje duše peklu. Jak se zodpovíš svému Bohu z toho, že jsi ji nezachránila?“ Athelstanovi mezi tím tiše zašeptal: „A taky bych pak musel spálit tvůj dům a tebe shodit z útesu!“

„To je pravda,“ pospíšil si Athelstan s přímlovou, „nesmíme připustit, aby byla jeho duše zatracena!“

Potom už se Aelfrida dlouho nebránila, tím spíš, že Orm nebyl ošklivý muž a svým způsobem se uměl i chovat. Navíc bylo jasné, že Athelstan by tak bohatým a mocným spojencem velice získal. Orm se dal tedy pokřtít, krátce potom se oženil s Aelfridou a odvezl si ji domů. Žili spolu celkem spokojeně, i když ne vždycky právě klidně.

V okolí nebyl jediný kostel, protože ty, co tam byly, spálili Vikingové dávno předtím. Na Aelfridino přání povolal Orm na svoje statky kněze a pro vykoupení svých hříchů měl v plánu mu postavit nový kostel. Protože však byl opatrný muž, který se nechtěl dotknout žádného z Mocných, zachovával i staré obyčeje. Obětoval v půli zimy Thorovi a na jaře Freyovi, pro dobrou úrodu, právě tak jako Odinovi a Aegirovi, kteří nosí štěstí na moři.

Právě proto se celou zimu s knězem hádal a na jaře, nedlouho před tím, než se Aelfridě narodilo první dítě, ztratil trpělivost, vykopl kněze z domu a vyhnal ho ze svého panství. Aelfrida to svému manželovi velice ostře vyčetla a mluvila o tom tak dlouho, až začal křičet, že nebude dál poslouchat ty ženské žvásty, a

že raději odjede. Proto toho roku vyplul se svými loděmi mnohem dřív, než obvykle a léto strávil nájezdy a loupežemi na pobřeží Irska a Skotska.

Jeho lodi byly sotva z dohledu, když Aelfrida ulehla, aby porodila. Narodil se jí krásný silný chlapec, kterého na Ormovo přání pojmenovala Valgard, protože to jméno se v Ormově rodině používalo odedávna. Jenže, protože jediného kněze široko daleko Orm vyhnal, nebyl po ruce nikdo, kdo by mohl chlapce pokřtít. Aelfrida proto vyslala posla pro kněze do nejbližšího kostela, který ležel asi tři dny cesty daleko.

Zatím se těšila svým synem, na kterého byla velice pyšná, a zpívala mu stejně, jako jí kdysi zpívala její matka...

*Spinkej, můj malý synáčku,
nejkrásnější ze všech ptáčků – zpěváků.
Slyšíš? Stáda jdou domů, zvonky zvoní,
slunce se k západu kloní,
očka už zavři, už je čas.*

*Spinkej, můj chlapečku malinký,
jsi v náručí u své maminky,
podívej, to není svíce,
nad kopci vyšla večernice,
očka už zavři, už je čas.*

*Spinkej, mé růžové děťátko,
vždyť požehnáno budeš zakrátko,
Bůh, Marie panna a jejich syn,
budou bdít nad životem tvým,
očka už zavři, už je čas.*

II.

Imric, elfí hrabě, si vyjel na noční projížďku, aby se porozhlédl, co je nového ve světě lidí. Byla chladná jarní noc a měsíc, který byl skoro v úplňku, svítil jako rybí oko. Na trávě se bělala jinovatka a světlo hvězd bylo jasné a chladné jako v zimě. Noc byla velice tichá, jen vítr vzdychal ve větvích stromů, pokrytých nalitými pupenci, a okolní svět byl mořem stínů a chladného stříbrného svitu. Kopyta Imricova koně byla okována podkovami ze stříbrné slitiny, které při každém nárazu jasně zvonily.

Vjel do pralesa. Hustá noční tma ležela mezi stromy, ale kdesi před sebou zahlédl slabý záblesk. Když přijel blíž, zjistil, že je to zář ohně, která proniká mezerami v hrubě spletených stěnách ubohé chatrče z jílů a proutí. Stála pod prastarým dubem, na kterém, jak si Imric pamatoval, odedávna sekali své jmelí druidi. Cítil, že v chatrči žije čarodějka a proto sesedl a zabušil na dveře.

Otevřela mu žena, která byla stará a svrasklá jako staletý suchý strom. Upřela na něj oči a viděla před sebou elfa, na jehož helmici a kroužkové zbroji se odráželo měsíční světlo, a za ním koně, který měl barvu mlhy a popásal se na trávě opodál.

„Dobrý večer, matko,“ pozdravil ji Imric.

„Jen si nech tu svou matku, elfe! Já, která jsem porodila krásné syny člověku, ti o to nestojím,“ zavrčela čarodějka. Dovnitř ho ale vpustila a dokonce mu nalila roh piva. Bylo zřejmé, že ji okolní sedláci zásobují jídlem a pitím výměnou za malá kouzla, kterými jim tu a tam vypomohla. Imric se musel v chýši hluboko sehnout a než usedl na jedinou lavici, shodil z ní ošatku plnou okousaných kostí a jiné odporné haraburdí.

Upřel na ženu šikmé elfí oči, oči, které nemají ani bělmo, ani zorničky, ale jsou celé šedomodré. V Imricových očích bylo vidět malé světlé skvrnky a za nimi se ukrývalo prastaré vědění, protože žil velice dlouho. Nebylo to na něm vidět, byl věčně mladý, měl široké čelo, mírně vysedlé lícní kosti, úzkou čelist a čistě řezaný nos elfí šlechty. Pod helmou se mu vlnily zlatisté vlasy, jemnější než hedvábí, a padaly mu až na ramena pokrytá rudým pláštěm.

„V posledních desetiletích nepřicházeli elfové často do světa lidí,“ ušklíbala se na něj čarodějka.

„Máš pravdu, ale to je tím, že jsme pro neustálé šarvátky a války se skřety neměli čas,“ odpověděl Imric hlasem, který se podobal tichému šepotu větru ve vzdálených lesích. „Teď jsme s nimi uzavřeli příměří a já jsem zvědav, co je tady za posledních sto let nového.“

„Je toho hodně a máloco dobrého,“ zaskřehotala čarodějka. „Ze zámoří připluli Dánové, zabíjeli, pálili a loupili a zabrali si pro sebe větší část východní Anglie, to ti nestačí?“

„To není tak špatné,“ pohladil si Imric knír. „Před Dány udělali totéž Anglové a Sasové, a ještě před nimi Piktové a Skoti, a před těmi to byli zase Brythoni a Goidelové, a před těmi... ale tahle historie je nesmírně dlouhá a pamatuj, že ani Dánové nejsou poslední v řadě. A já, který to pozoroval skoro od doby, kdy tahle země vznikla, v tom nevidím nic špatného, protože tak čas lépe utíká. Rád se na ty nové podívám.“

„Potom nemusíš jezdit daleko,“ odpověděla mu čarodějnice, „protože na pobřeží se usadil Orm Silný. Člověk na koni by tam dojel před ránem.“

„To je pro mého koně chvilka. Zajedu se tam podívat.“

„Počkej, zadrž elfe!“ Čarodějka chvíli seděla nehnutě a nesrozumitelně si mumlala. V očích se jí odrážela zář malého ohně, takže se zdálo, že v kouři a temnotě chatrče planou dva rudé uhlíky. Pak najednou zakdákala v záchvatu zlomyslného veselí a zasípěla: „Výborně, jed' elfe, jenom jed' k Ormovu domu na mořský břeh! Orm je sice kdesi na moři, ale jeho žena tě ráda uvítá. Včera se jí narodil syn a ještě nebyl pokřtěn!“

Při těch slovech Imric nastražil dlouhé, špičaté uši. „Mluvíš pravdu, čarodějnice?“ zeptal se tiše.

„Jak jinak, přísahám při samotném Satanovi! Zním způsob jak se dozvědět, co se děje v tom proklatém domě.“ Stařena se kývala sem a tam a hnízдила se vedle ohně ve svém pelechu z hadrů. Po stěnách se honily obrovské a beztvaré stíny. „Jen jed' a přesvědč se sám.“

„Neodvážil bych se vzít dítě dánského náčelníka. Mohl by být pod ochranou těch z Aesiru.“

„Ne tak. Orm je křesťan, i když jen vlažný, a jeho syn zatím není pod ochranou žádného z bohů.“

„Pokud jsi mi lhala, zle se ti povede!“

„Já nemám co ztratit,“ odpověděla mu čarodějka. „Orm spálil mé syny v domě, který přepadl a vyplenil, a se mnou vymře celý náš rod. Nebojím se ani bohů, ani ďábla, elfů, skřetů, ba co víc, nebojím se už dokonce ani lidí! To co ti povídám je čistá pravda.“

„Zajedu se tam podívat,“ řekl Imric a vstal. Kroužky jeho zbroje tiše zvonily. Přitáhl si těsněji rudý plášť, vyšel z chatrče a vyhoupl se na svého hřebce.

Vyletěl z prastarého lesa jako závan větru, jako měsíční paprsek a pustil se přes pole. Všude okolo se rozkládala spící zem, skupiny stromů, vypouklé

kopce, jinovatkou bílé pastviny. Tu a tam se krčila pod nekonečnou klenbou hvězdami posetého nočního nebe nějaká usedlost. Nocí se sice pohybovali i živí tvorové, ale nebyli to lidé. Zdáli zaslechl volání vlků, ve stínech zahlédl zelený záblesk očí divoké kočky, ve sněhu se rýsovaly otisky zvířecích tlapek. Všichni divocí tvorové cítili elfovu přítomnost a prchali mu z cesty.

Netrvalo dlouho a Imric dorazil k Ormově usedlosti. Stáje, stodoly a menší stavení byla z hrubě opracovaných klád a obklopovala ze tří stran kameny dlážděný dvůr. Na čtvrté straně dvora se proti svitu hvězd rýsovalo průčelí domu, zdobené podobami dračích hlav. Imric se však bez zaváhání vydal k malému pavilonu na opačné straně dvora. Když ho ucítili psi, začali vstávat a vrčel. Dřív než začali štěkat a než strhli opravdový poplach, upřel na ně soustředěný pohled zdánlivě slepých očí a rukou načrtl ve vzduchu jakési znamení. S tichým kňučením se odplížili pryč.

K pavilonu se přiblížil stejně tiše, jako zatoulaný vánek. Protože byl elfem, otevřel bez obtíží zvenčí okno a nahlédl dovnitř. Měsíční světlo zaplavovalo lůžko, na kterém spala v záplavě rozpuštěných vlasů Aelfrida. Imric však měl oči jen pro nově narozené dítě, které leželo vedle ní.

Elfí hrabě se v duchu spokojeně rozesmál. Tiše zavřel okenice a vyrazil tryskem k severu. Aelfrida se pohnula, probudila a naklonila se nad dítě. V očích jí dozníval jakýsi ošklivý sen.

III.

V té době žili obyvatelé Faerie stále ještě na zemi, ale už tehdy byla jejich sídla podivná, jako by se vznášela napůl mezi světem smrtelným a nepozemským. Místa, která se obvykle lidem jevila jako opuštěný vrch, jezero nebo divoký les, se mohla náhle změnit v bohatý dům, plný krásy a bohatství. Proto se také většina lidí tady, na severu, takovým pahorkům, nazývaným elfí vrchy, raději vyhýbala.

Imric mířil k Elfheugu, který se mu nejevil jako opuštěné skalisko, ale jako rozlehlý hrad, jehož štíhlé věže se tyčily k nočnímu nebi. Hrad měl brány z bronzu a nádvoří dlážděná mramorem, a jeho chodby a komnaty byly potaženy nádhernými čalouny, plnými kouzelných vzorů a drahých kamenů. Obyvatelé tančili v měsíčním světle na trávníku pod hradbami. Imric si jich nevšímal a projel hlavní branou. Klapot podkov se dutě rozlehl pod klenbou a odkudsi vyběhli služební trpaslíci, aby mu posloužili. Svezl se ze sedla a vykročil k pevnosti.

Vnitřní prostory byly osvětleny stovkami svíc a jejich světlo se odráželo a lámalo na mnohobarevných mozaikách a drahocenném vybavení. Sály se nesla kouzelná hudba harf, píšťal a fléten, jejichž tóny se řinuly jako proud horské bystřiny. Vzory na kobercích a čalounění se pomalu měnily, jako by žily vlastním životem. Klenby a podlahy se zdály být zhotovené ze rtuti. Všechno okolo se neustále měnilo a přitom by člověk nebyl schopen říci kdy a jak.

Imric se pustil dolů po schodišti. Kroužková zbroj na něm tiše zvonila. Náhle se kolem něj setmělo a cestu mu ukazovalo jen světlo zvláštní pochodně. Do nosu mu vnikl pach studené, syrové země. Procházel vlhkými chodbami, hrubě vytesanými ve skále, z jejichž klenby odkapávala voda. Čím dál tím častěji bylo slyšet podivné zvonění kovu o kov, ale Imric těm zvukům nevěnoval žádnou pozornost. Pohyboval se jako kočka – tiše, jistě a rychle postupoval stále dál do podzemního žaláře, plného zamřížovaných kobek.

Nakonec se zastavil před těžkými dubovými dveřmi, ve kterých byla zasazena silná mosazná mříž. Byla zelená měděnkou a zčernalá věkem, a jediný Imric měl klíče k jejím třem těžkým zámkům. Tiše zamumlal jakási slova, odemkl zámky a opřel se do dveří, které zaskřípaly v závěsech, protože je Imric naposled otevíral před třemi sty lety.

Na kamenné podlaze cely seděla žena skřetí rasy. Kolem krku měla zakován bronzový řetěz, který by udržel lodní kotvu, a jeho druhý konec byl upevněn ve zdi. Jinak byla nahá. Světlo pochodně, upevněné před celou v držáku na zdi, jen částečně osvětlovalo její sraženou postavu, na které se rýsovaly mohutné svaly. Na těle neměla jediný chlup ani vlas a zelená kůže se jí na těle volně pohybovala, jako by nebyla přirostlá. Když k Imricovi otočila odpornou hlavu a zašklebila se, odhalila v ústech dvě řady vlčích zubů. Její oči však byly prázdné, podobaly se dvěma černým tůním, ve kterých by se mohla snadno utopit lidská duše. Imric ji držel v zajetí už celých devět set let a kdo by za tu dobu nezešílel?

Elfí hrabě se na ni podíval, i když se vyhýbal jejím očím. Tiše řekl: „Musíme spolu udělat dalšího podvržence, Goro.“

Hlas skřetí ženy zněl jako dunění hromu, které se odráží z hlubin země. „Ohó, ohó,“ hřměl její hlas, „tak už je tady znovu. Buď vítán, ať jsi kdokoliv, ty, kdo přicházíš z temnoty a zmatku. Cožpak nikdo nesetře ten odporný škleb ze tváře vesmíru?“

„Pospěš si,“ promluvil znovu Imric, „výměnu musím provést ještě dnes do svítání!“

„Spěch a spěch! Věčný spěch! Podzimní listí spěchá odletět s větrem, sníh spěchá roztát, život spěchá ke smrti, bohové k zapomnění!“ Hlas šílené skřetí ženy duněl podzemím. „Všechno je popel, jenom prach, hnaný bezduchým větrem a jenom šílenec zaslechne hudbu sfér! Ha, rudý kohout sedí na smetišti!“

Imric sejmul ze zdi karabáč a udeřil ji. Strachy se přikrčila a pak si lehla na zem. Ani jemu nebyl příjemný dotek slizkého, studeného těla a proto s ní udělal co nejrychleji to, co udělat musel. Potom ji devětkrát obešel proti směru hodinových ručiček a zpíval píseň, která by nemohla vyjít z lidského hrdla. Při jeho zpěvu se skřetice třásla a tělo jí duřelo. Pak začala v bolestech sténat a když ji oběhl po deváté, vykřikla tak, že Imrica zabořilo v uších a porodila chlapce.

Na pohled nebyl od Ormova syna k rozeznání, snad jenom tím, že vztekle křičel a snažil se pokousat svou matku. Imric mu podvázal pupeční šňůru, zvedl ho do náručí a tam chlapec zmlkl.

„Svět je jen maso opadané z lebek,“ huhlala skřetí žena. Zazvonila řetězem a znovu se opřela o zeď. „Kdo porodí, ten přivede na svět jen další červy. Už zmizely rty a odhalily zuby v čelistech a vrány vyprázdnily oční důlky. Už brzo se bude vítr prohánět mezi holými kostmi.“ Když Imric zavřel dveře, zavyla jako vlk. „On tam na mě čeká! Tam, na kopci, kde se válí cáry mlhy, čeká devět set let! Černý kohout už kokrhá...“

Imric zamkl dveře a pospíchal zpět cestou, kterou přišel. Neraď dělal podvržence, protože v obcování se skřetí ženou nenacházel nic příjemného, ale možnost získat lidské dítě byla tak vzácná, že ji musel využít.

Když vyšel na nádvoří, viděl, že se počasí zhoršilo. Po nebi prchaly cáry mračen a stínily měsíc. Na východním obzoru se podobna obrovské hoře začala kupit bouřková mračna, ve kterých občas jako oslnivá runa zazářil blesk. Vítr hučel a sténal.

Imric vyskočil do sedla a pobídl koně k jihu. Pádili přes rokliny i pahorky, loukami i lesy a zdálo se, že letí na křídlech divokého větru. Měsíc chvílemi zaléval svět bledou září a Imric vypadal jako stvořený z jeho paprsků.

Spěchal a plášť za ním vlál jako netopýří křídlo. Svit měsíce se mu odrážel na zbroji a v očích. Ujížděl po pobřeží plochého Danelawu a příboj, který měl v patách, mu zaléval tvář tříští. Znovu a znovu osvětlovaly blesky nekonečnou a šedou mořskou pláň. Hromy děsivě burácely a zněly jako dunění kol železného vozu, který projíždí nebesy. Imric pobízel koně k stále většímu spěchu. Nestál o to, setkat se uprostřed noci se samotným Thorem.⁺⁾

Když se ocitl na Ormově dvoře, otevřel znovu Aelfridino okno. Aelfrida byla vzhůru, chovala synka v náručí a tiše na něj mluvila. Závan větru jí rozvlnil vlasy a vmetl jí je do očí. Pomyslela si, že nápory bouře musely uvolnit okenice.

Zaplál oslepující blesk. Zahřmění, které jej následovalo, zaznělo jako rána obrovského kladiva. Cítila, že se jí dítě vysmeklo z rukou. Rychle po něm natáhla paže a vzápětí ucítila znovu to sladké břemeno, jako by jí někdo dítě vrátil do náruče. „Díky Bohu,“ vydechla, „já nešťastná tě upustila, ale zachytila jsem tě ještě včas.“

Imric se vydal na cestu k domovu s hlasitým smíchem. Jenže najednou uslyšel, že jeho smíchu odpovídá ozvěnou jakýsi jiný zvuk. Přitáhl otěže a přešel ho mráz. Poslední mezerou v mracích proletěl měsíční paprsek a osvětlil postavu, která právě křížila Imricovu cestu. Zahlédl letmo jezdce na obrovském osminohém koni, který letěl rychleji než vítr. Sám jezdec měl dlouhý šedý plnovous a široký klobouk. Měsíční paprsek se na kratičký okamžik odrazil od hrotu jeho oštěpu a od jediného oka uprostřed čela.

S divokými výkřiky proletěl kolem, provázen družinou mrtvých lovců a zuřivých psů. Svolával je řevem loveckého rohu a dusot jejich podkov se podobal hřmění krup na střeše domu. Pak zjevení zmizelo a hustý příval deště zaplavil svět.

Imricovi zbělely rty. Divoký lovec nevěstil tomu kdo ho spatřil nic dobrého a Imric nebyl tak bláhový, aby se domníval, že mu Jednooký přišel do cesty náhodou. Teď se ale musí dostat domů. Kolem něj zářily blesky a Thor by se mohl ocitnout v pokušení hodit svým kladivem po každém, kdo je v té době pod

⁺⁾ Pozn. překl.: Thor, zvaný Hromovládny, je starším synem samotného Odina, nejvyššího severského boha. Jeho symbolem je především kladivo, kterým drtí své nepřátele, a které se mu po každém hodu vrátí zpět do ruky. Je pánem bouří, blesků a hromu.

širým nebem. Imric zabalil Ormova syna ještě pečlivěji do svého pláště a pobodl koně.

Aelfrida oslněná bleskem stála a tiskla k sobě křičícího chlapce. Musím mu dát pít, pomyslela si, to ho uklidní. Pil opravdu dychtivě, ale přitom kousal tak, že jí vytryskly slzy bolesti.

IV.

Imric pojmenoval ukradeného chlapce Skaflóc a svěřil ho do péče své sestry Leey. Byla stejně krásná jako její bratr. Její tvář byla jako vyřezaná ze slonoviny, zlatě stříbřité vlasy jí padaly v hustých proudech hluboko na záda a v modrých očích měla stejně jako její bratr drobné měsíční skvrnky. Její štíhlé tělo halila roucha jemnější než hedvábí a když tančila v měsíčním svitu, podobala se bílému plameni. Usmála se na Skaflóca plnými, bledými rty a mléko, které nepřírodným způsobem nalilo její ňadra, mu naplnilo ústa a žíly sladkým ohněm.

Na slavnost jeho pojmenování přišlo mnoho šlechticů z Alfheimu a přineslo bohaté a drahocenné dary. Skvostně tepané poháry a prsteny, zbraně ukované ve skřetích výhních, zbroje, helmice a štíty, oděv ze sametu, saténu a brokátu i kouzla a talismany. Protože elfové, stejně jako bohové, obři nebo skřeti a ostatní jim podobní žijí skoro věčně a nestárnou, mají děti jenom velice výjimečně. Narození potomka pro ně vždy bylo nesmírnou událostí a získání dítěte lidského bylo ještě mnohem významnější.

Hostina byla v plném proudu, když bylo před branami Elfheugu slyšet děsivé dunění kopyt, zdi se třásly a bronzové brány se chvěly v závěsech. Strážní zaduli do trub, ale ani jeden z nich netoužil po tom setkat se s novým hostem a proto mu musel vyjít vstříc sám Imric, který se mu hluboce uklonil.

Před branou stál obrovský jezdec, oděný do drahocenné zbroje a s helmou na hlavě. Na jeho pancíři se odrážel svit měsíce, takže zářil jen o málo méně, než jeho oči. Pod krokem jeho koně se chvěla země. „Zdravím té, Skirnire,“ promluvil Imric. „Tvá návštěva je pro nás velkou ctí.“

Aesirský posel popojel kupředu. Po boku mu visel v pochvě meč, který v ní neklidně poskakoval a zářil jako samo slunce. Ten meč kdysi patřil samotnému Freyovi a Skirnir jej od něj dostal jako odměnu za to, že se vypravil za Gerdou do Jötunheimu.^{+) V ruce však nesl jiný meč, dlouhý a široký, a přestože na něm}

^{+) Pozn. překl.: V severské mytologii je Jötunheim sídlo obrů a Frey bohem deště, slunce, ovoce a země. Pozor! Nezaměňovat s jeho sestrou Freyou! Co se týče Freyova meče, podle pověsti se to odehrálo tak, že Frey se kdysi za Odinovy nepřítomnosti posadil na jeho trůn, ze kterého je vidět celý vesmír. V dalekém Jötunheimu zahlédl překrásnou dívku a od té chvíle}

ještě lpěly částčky země, ze které byl vykopán, nebylo na něm ani stopy po rzi. Čepel byla přelomena v půli.

„I já přináším dar pro tvého adoptovaného syna, Imricu. Pečlivě tu čepel opatruj a až bude tvůj syn dost veliký na to, aby jí mohl vládnout, řekni mu, že obr Bolverk ví, jak ji opravit. Přejde den, kdy se Skaflóc ocitne v nouzi a bude potřebovat dokonalou zbraň, a náš dar je určen právě pro tuto chvíli.“

Se zařinčením hodil meč na dláždění, obrátil koně a s ohlušujícím duněním kopyt zmizel v temnotě. Elfí národ stál velice tiše, protože všichni věděli, že za tím vším se skrývá nějaký podivný úmysl Aesiřanů, ale Imric nemohl udělat nic jiného, než poslechnout.

Žádný elf se nemůže dotknout železa, a proto Imric přivolal služebné trpaslíky a ti meč zvedli z dláždění. Potom je odvedl hluboko do podzemí a trpaslíci na jeho pokyn meč zazdili do výklenku ve zdi, nedaleko Gořiny cely. Imric zapečetil to místo ochrannými runami, odešel a dlouhý čas se tomu místu vyhýbal.

Pak uběhlo několik let a bohové mlčeli.

Skaflóc rychle rostl, stal se z něj velký a veselý chlapec, samá ruka, samá noha, měl modré oči a husté světle hnědé vlasy. Byl mnohem hlučnější a vychloubačnější, než většina elfích dětí a také rostl mnohem rychleji, než ony. Byl z něj dospělý muž dřív, než na nich byla vidět nějaká změna. Elfové nebyli zvyklí pyšnit se svými dětmi a projevovat jim svou náklonnost, ale Leea se se Skafloccem často mazlila, zpívala mu ukolébavky, které zněly jako šumění moře, větru a listí na větvích. Učila ho dvorským způsobům elfí šlechty i zběsilým tancům, které provozovali v přírodě, na zarosených paloucích, bosí a opilí svitem měsíce. Přiučil se od ní i menším kouzlům, písňím, které mohly oslepit, omámit, nebo uspat, písňím, které mohly pohnout kameny i stromy, nezvučným zpěvům, při kterých tančila za zimních nocí světélka. Skaflóc měl šťastné dětství a trávil ho ve hrách s mladými elfy. V okolních lesích a roklinách číhala mnohá nebezpečí. Bylo to království kouzel a čar, a často se stávalo, že zvíře nebo člověk, který sem zabloudil, už se nikdy nevrátil. Ani všichni obyvatelé toho kraje nebyli právě přátelští. Imric pověřil jednoho z elfů své stráže, aby Skafloca provázel dnem i nocí.

V jemné páře nad vodopády tančili vodní skřítkové a jejich hlasy se odrážely od vlhkých skal. Skaflóc často zahlédl jejich poletující tělíčka, zahalená duhovou září. I oni byli, stejně jako ostatní obyvatelé Faerie, přitahováni svitem

nemohl jíst, pít, ani spát. Jeho posel, Skirnir, se od něj nakonec jeho tajemství dozvěděl a nabídl mu, že pro něj dívku získá, dá-li mu Frey za odměnu svůj meč. Freyův meč byl kouzelný, stačila myšlenka a stínal všechny nepřátele v širokém okolí a ten kdo ho nosil, byl neporazitelný. Frey souhlasil a meč mu dal. Skirnir se vypravil do Jötunheimu a přemluvil dívku, která se jmenovala Gerda, aby se stala Freyovou ženou. Tak získal Frey za ženu nejkrásnější dívku světa, ale přišel o svůj kouzelný meč.

měsíce a v měsíčních nocích sedávali na mechem zarostlých březích potoků, nazí, jen s věnci vodních lilií ve vlasech. To byly chvíle, kdy s nimi mohly děti elfů promluvit. A skřítci toho věděli mnoho. O plynoucích řekách a rybách, které v nich žijí, o žábách, vydrách a ledňáčkách i o tom, co si tahle stvoření mezi sebou povídají. Skřítci znali sluncem prohřáté mělčiny, kde bylo dno plné hladkých oblázků, i skryté tůně, kde ležela voda tiše v zeleném příšeří, ale také řev vody v peřejích a hukot vodopádů, které se řítily do hlubiny, aby se spojily s bílou pěnou divokých vírů.

Byla i jiná místa kolem vody, před kterými skřítci Skafloca varovali. Byly to třaslavé močály a tichá, temná jezírka, protože jejich obyvatelé byli zlí a nebezpeční.

Často se vydával do lesů a rozmlouval tam s malým národem, který tam žil, s neohrabanými trpaslíky oblečenými v tradiční hnědé a šedé barvy, kteří nosili špičaté čepice a po pás dlouhé lidské plnovousy. Trpaslíci žili ve svých hrubých příbytcích pod kořeny mohutných stromů a rádi vídali elfí děti. Dospělých elfů se však báli a velice si libovali, že se elfové do jejich malých domků nedostanou, ledaže by se zmenšili na velikost trpaslíka a to bylo něco, k čemu by se žádný elfí šlechtic nesnížil.

V okolí žilo i několik lesních skřetů. Kdysi byli neobyčejně mocní, ale Imric je hubil ohněm a mečem a ti, kteří nebyli zabiti nebo neuprchli, ztratili vůli k odporu. Jejich moc byla zlomena. Žili jako vydědění v odlehlých jeskyních, ale Skaflocovi se podařilo spřátelit se s jedním z nich a právě od něj se naučil několik zvláštních dovedností.

Jednou zaslechl chlapec z hloubi lesa podivnou melodii a její smutek se mu zařízl až do srdce. Rychle se vydal k roklině, ze které se ozývala. Pohyboval se tak tiše, že stál před neznámým hudebníkem dřív, než si ten vůbec uvědomil jeho přítomnost. To podivné stvoření se sice podobalo člověku, ale mělo kozlí nohy, uši a rohy. Hrál na řadu rákosových píšťalek a jeho oči byly právě tak smutné, jako jeho melodie.

„Kdo jsi?“ zeptal se užaslý Skafloco.

Tvor odtrhl píšťalky od úst a v první chvíli to vypadalo, že se dá na útěk. Pak se ale uklidnil a znovu usedl na padlý kmen. „Já jsem faun.“

„O nikom takovém jsem neslyšel,“ odpověděl mu Skafloco a sedl si na zkřížené nohy do trávy.

Faun se v šeru smutně usmál. Nad hlavami jim zablikala první hvězda. „V celém širém okolí žiju já jediný. Jsem vyhnanec.“

„A odkud jsi sem přišel, faune?“

„Přišel jsem z jihu. Musel jsem odejít, když zemřel velký Pan a na jeho místo v Hellasu nastoupili noví bohové, jejichž jméno ani neumím vyslovit. Pro staré bohy a jejich národ tam už nezůstalo místo. Kněží dali vysekat svaté háje a

postavili tam kostely... Oh, pamatuji si dobře kvílení dryád, oni je však neslyšeli. Byly to výkřiky, které se chvěly v horkém vzduchu, jako by tam chtěly setrvat na věky. Ještě teď mi zní v uších a do smrti se toho zvuku nezbavím.“ Faun potřásl kudrnatou hlavou. „Prchal jsem na sever, ale teď si říkám, jestli nebyli chytřejší moji druhové, kteří tam zůstali, bojovali a byli nakonec vymýceni.

Už je to dávno, hrozně dávno a nic není strašnější, než moje samota.“ V očích se mu zaleskly slzy. „Nymfy, fauni i staří bohové se dávno obrátili v prach. Chrámy jsou opuštěné a marně se tyčí k nebesům, protože se pomalu, kus po kuse, rozpadají. A já – já bloudím cizí zemí, jejíž bohové mnou pohrdají a jejíž lid se mi vyhýbá. Je to země mlhy a dešťů a třeskutých zim, zlého, šedivého oceánu a bledého slunečního svitu, který jen občas prorazí příkrovem olověných mračen. Nikdy už nespátím safírové vody teplého moře a bílé hřebínky jeho hravých vln, nikdy už nepoplavu na malé skalnaté ostrůvky a nepoběžím voňavými háji, kde na nás čekaly nymfy. Už neochutnám sladké hrozny, ani neuvidím fíkovníky obtěžkané ovocem, nikdy už nezahlédnu majestátní bohy na vysokém Olympu...”

Faun se náhle zarazil uprostřed svých stesků, vztyčil uši, pak vyskočil a jako blesk zmizel v houští. Skaflóc se obrátil a uviděl svého elfího průvodce, který pro něj přišel, aby ho doprovodil domů.

Často se mu však podařilo vyklouznout ven samotnému. Jemu totiž denní světlo nevadilo, zatímco obyvatelé Faerie před ním prchali. To Imricovi nevadilo, protože byl přesvědčen, že ve dne nehrozí Skaflócovi žádné nebezpečí. Tak se Skaflóc dostal mnohem dál od Elfheugu než elfí děti a brzo znal okolní kraj lépe než člověk, který by tam žil celý život. Z divokých zvířat byly k elfům nejprátelštější vydra a liška, snad proto, že mezi nimi byla určitá podobnost a také proto, že jejich jazyku elfové rozuměli. Od lišky se Skaflóc naučil znát tajné stezky vedoucí jak pralesem, tak pastvinami, cesty poseté i za slunečního dne pruhy stínů a tisícem drobných znamení, která tomu, kdo dokázal využívat svých smyslů, vyprávěla celé příběhy. Od vydry se zase dozvěděl mnoho o světě okolo jezer a vodních proudů, naučil se plavat jako jeho neúnavná učitelka a propížit se neviděn sítím, které ukrývalo sotva polovinu jeho těla.

Naučil se však dobře znát i jiná zvířata. I nejplašší z ptáků přilétali a usedali mu na prst, když na ně zapískal jejich vlastním jazykem. Medvěd mu zabručel na přivítanou, když se někdy před deštěm ukryl do jeho doupěte. Když se vydal na lov, měli se před ním jeleni, losi, zajáci a tetřevi na pozoru, ale bylo mezi nimi několik, se kterými uzavřel mír. Vyprávění o jeho cestách a příbězích mezi zvířaty by bylo dlouhé. Tak ubíhaly roky a Skaflóc dospíval. Vybíhal do lesů když se zazelenala první jarní tráva, když se pralesy probudily a naplnily se hejny vracejících se ptáků. Stával u řek, které hrozivě hučely a unášely napůl roztáté ledy a skláněl se k prvním bílým kvítkům sněženek, které na tmavé zemi

vypadaly jako zapomenuté sněhové vločky. Léto ho znalo nahého, do tmavá opáleného a s hřívou vlajících, sluncem vybělených vlasů. Ve dne často honil po úbočích kopců nahoru k nebi motýly a dolů se kutálel v čiré radosti ze života. Za světlých nocí, které se podobaly ozvěně dne, procházel lesy za svitu hvězd a cvrčících koncertů, v době, kdy se na trávě začínala v záři měsíce třpytit rosa. Na podzim se koupal při bouřích v záplavě dešťů, nebo si vplétal do hlavy věnce z rudě planoucího listí a na vrcholcích kopců naslouchal smutné písni odlétajících ptačích hejn. V zimě si hrál s padajícími vločkami nebo se krčil pod vývraty, když nad lesem řvala bouře a stromy bolestně sténaly. Někdy stával na měsícem zalitých pláních a poslouchal praskání a dunění jezerního ledu, té melodii, která ozvěnou duněla v okolních kopcích.

V.

Když se Skafllocovi začaly nohy a ruce prodlužovat rychleji, vzal si ho na starost sám Imric, zprvu na krátké chvíle, ale postupně s ním trávil víc a víc času, a Skaflloc byl nakonec vychován jako dokonalý alfheimský válečník. Protože jsou lidé jen krátkověcí, učí se mnohem rychleji, než obyvatelé Faerie a Skafllocovy vědomosti a válečné umění rostly ještě rychleji, než jeho tělo.

Naučil se ovládat alfheimské koně, černé nebo bílé, klisny a hřebce zvláštního rtuťovitého půvabu, rychlé a neúnavné jako vítr, kteří ho v jediné noční jízdě, kdy mu v uších zpíval vítr, dovezli z Caithnessu na Konec světa. Uměl používat meč a oštěp, luk i válečnou sekeru. Nebyl tak hbitý a pružný jako elfové, ale zato silnější než kterýkoliv z nich a byl schopný vydržet ve zbroji tak dlouho, jak bylo potřeba. Co se týče půvabu – každý jiný smrtelník by vedle něj vypadal jako neohrabaný venkovan.

Lovil v širokém okolí, ať už sám nebo s Imricem a jeho družinou. Skafllocův luk přinesl smrt nejednomu pyšnému jelenovi a jeho oštěp ukončil život mnoha divokých kanců s hrozivými kly. Lovil i jinou, mnohem nebezpečnější zvěř. Pronásledoval v šíleném letu pralesy a roklinami jednorožce a grify, které Imric jen pro jeho potěšení dopravil z Konce světa.

Skaflloc se naučil i elfím způsobům, jejich majestátnosti, ale i neustálému intrikaření, bezohledné přímosti i jemným odstínům řeči. Byl schopen tančit za zvuku harf a píšťal v záplavě měsíčního světla, nahý a soustředěný, jako ten nejdivočejší z nich.

Sám uměl hrát a zpívat podivné elfí melodie, které byly starší než lidstvo. Naučil se umění skaldů tak dokonale, že mluvil ve verších stejně snadno, jako obyčejný člověk v próze. Naučil se všechny jazyky Faerie a tři jazyky lidské. Dovedl od sebe odlišit vzácné elfí nápoje, které chutnaly jako tekutý oheň. Elfové je ukrývali hluboko v podzemí, ve starých lahvích, opředených hustým závojem pavučin. To však neznamenalo, že by si otupil chuť, protože kus černého chleba s uzeným, sluncem provoněné nasládlé lesní plody nebo křišťálová voda horských pramenů mu vždycky přišla vhod.

Když mu na tvářích vyrašil první hebký vous, začal si více všímat elfích žen. Se svou povahou bohů a minimálním množstvím dětí neznají elfové manželství.

Je však v jejich povaze, že ženy elfů touží po milování víc a muži méně, než je tomu u lidí. Brzy byl Skafloc mezi elfkami ve veliké oblibě a sám si užil mnoho krásných chvil.

Nejtěžší a samozřejmě i nejnebezpečnější výcvik prodělal Skafloc v kouzlech. To si vzal osobně na starost Imric ve chvíli, kdy rozsah kouzel překročil hranici čarodějných hříček, které se učily malé děti pro svou vlastní zábavu. I když Skafloc nebyl schopen jít v téhle vědě tak do hloubky, jako jeho pěstoun, především proto, že byl člověkem a jeho život byl jen krátký, přesto docílil i tady znalostí, které by zahanbily mnohé elfí šlechtice. První, co se naučil, bylo rozeznávat železo a vyhýbat se mu, protože žádný elf, skřet ani skřítek nesnesl jeho dotek. I když mu Imric nakonec prozradil, jakého je původu a když se přesvědčil při doteku velkého hřebu v chýši jakéhosi dřevorubce, že jemu železo neškodí, už ze zvyku se mu vyhýbal.

Další co se naučil byly kouzelné runy, kterými se hojila zranění a léčily nemoci, přivolávalo štěstí nebo naopak zlo. Naučil se písňe, s jejichž pomocí mohl přivolat nebo uklidnit bouře, dobrou či špatnou úrodu, vyvolat v lidské hrudi zuřivost nebo klid. Věděl, jak získat z rozličných rud ty kovy, které se čisté nebo ve slitinách používaly ve Faerii místo oceli. Uměl použít temného pláště noci a z pouhých kožešin stvořit falešné zvíře. Ke konci studia se dozvěděl o mocných runách, písních a obřadech, které umožňovaly oživení mrtvých, čtení budoucnosti a přivolávání bohů. Byla to kouzla tak děsivá, že si nikdo, s výjimkou toho kdo byl v nejzoufalejší nouzi, netroufl pokoušet příšerný osud, který by ho potkal v případě sebemenší chyby.

Skafloc také jezdil často k moři. Vydržel sedávat celé hodiny na břehu a dívat se na vzdálenou linii obzoru, kde se nazelenalá šed' moře setkávala s namodralou šedí oblohy. Nikdy ho neomrzela hluboký hlas mořských vln nebo slaná tříšť letící s větrem. Moře mělo tisíce podob. Sám pocházel z mořského plemene a lásku k slané vodě měl v krvi. Mluvil s racky jejich skřípavým jazykem a oni mu kroužili kolem hlavy a vyprávěli novinky z Konce světa. Občas, hlavně když s ním byli ještě další bojovníci, se z příbojové pěny vynořovaly mořské panny, ždímalý si dlouhé, zelené vlasy a vycházely na písčnou pláž, kde se pak všichni oddávali bujnému veselí. Panny byly na dotek chladné a mokré a voněly mořskými chaluhami. Skafloc vždy cítil ještě dlouho potom na rtech jemnou chuť ryb, ale i přes to měl mořské panny velice rád. Když mu bylo patnáct let, byl tak vysoký jako sám Imric, široký v ramenou, svalnatý a šlachovitý, opálený do tmava a hříva vlasů mu splývala až pod ramena. Měl upřímnou, otevřenou tvář se silnými kostmi, široká ústa neustále připravená k úsměvu a velké tmavomodré oči, posazené daleko od sebe. Smrtelník bez jeho znalostí by řekl, že má kolem sebe jakousi tajemnou auru a

něco podivného se ukrývá v hluboké modři jeho očí. Je ovšem pravda, že ty oči už dávno viděly víc, než oči obyčejného člověka za celý život.

Jednou mu řekl Imric: „Už jsi vyrostl natolik, že bys měl mít svou vlastní zbraň a ne používat ty, které jsem já odložil. Kromě toho mě k sobě povolal král všech elfů. Poplujeme za moře.“

Při těch slovech Skafloc vykřikl radostí, obrátil koně, v bláznivém nadšení ho poháněl okolní zemí lidí a z čiročiré potřeby vybit si nějakým způsobem radost, čaroval. Tak se stalo, že toho dne hrnce tančily na ohništích, zvony ve věžích zvonily a sekery samy od sebe sekaly dřevo. Jeden chalupník měl málem smrt z toho, když se mu nejdřív ve chlévě vznesla kráva ke stropu, pak divoký vítr rozfoukal stoh sena po celém širém okolí a nakonec z čistého nebe spustil na dvůr déšť zlatáků. S neviditelným pláštěm přehozeným přes ramena kradl polibky děvčatům, pracujícím ještě za šera na polích, čechrál jim vlasy a shazoval jejich mládence do struh. Ještě dny potom se v širém okolí sloužily mše, které měly zabránit dalším čárům. Jenže v té době už byl Skafloc dávno na moři.

Imricova černá štíhlá loď plula pod plnými plachtami, poháněna větrem, který sám přivolal. Posádku tvořili vybraní elfí válečníci, protože Imric zdaleka nepodceňoval nebezpečí, která na moři číhala. Setkání se skřetí lodí, nebo s krakenem patřila k těm menším. Skafloc stál na dračí přídi a nedočkavě vyhlížel kupředu. Kouzelný pohled měl už od malička a proto viděl za noci stejně dobře jako za bílého dne. Zahlédl obrovské želvy, které se ve světle měsíce stříbřitě leskly a přátelsky pozdravil starého tuleně, kterého znal. Jednou potkali velrybu, která s hlasitým šuměním rozrážela vodu. Věci, které mohl lidský námořník zachytit jen náhodou a v kratičkém záblesku, ležely před šikmýma očima elfů, stejně jako před Skaflocovým modrým pohledem, jako na dlani. Mořské panny, které si se zpěvem hrály v příboji i věže země Ys, které v minulosti pohltily vlny oceánů. Jednou dokonce zaslechli výkřik jestřába nad hlavou, který doplnil kratičký zlatobílý záblesk a Skafloc věděl, že to byly valkýry, které spěchaly na nějaké vzdálené bojiště na východě.⁺⁾

V lanoví zpíval vítr a do boků lodě s řevem narážely vlny. Ještě před úsvitem dorazila loď k protějšímu mořského břehu, posádka ji vytáhla na břeh a ukryla pomocí zaklínadla.

Elfové se přes den ukryli pod plachtou, nataženou nad palubou, ale Skafloc se skoro celý den potuloval po okolí. Vylezl na vysoký strom a s úžasem hleděl

⁺⁾ Pozn. překl.: Valkýry, „ty které vybírají mezi umírajícími“, byly urostlé dívky ve zlaté zbroji, na bílých koních, které sbíraly na válečných polích umírající hrdiny a převážely je do Valhally, sídla bohů. Proto si většina severanů nechávala růst dlouhé vlasy, aby je měly valkýry za co chytit. Hrdinové ve Valhalle čekali na Ragnarok, poslední rozhodující bitvu mezi bohy a obry, ve které měli stát bohům po boku.

na nekonečné rozlohy polí, která se jako hnědé moře táhla k jižnímu obzoru. Domy tady byly úplně jiné, než v Anglii. Mezi nimi stál i mohutný, šedý zámek jakéhosi barona. Skafloc si pomyslel s krátkým zábleskem soucitu, jak hrozný musí být život v těch silných, pochmurných zdech a za malými štěrbinami okének. Za svůj domov by nikdy neměnil.

Když se snesla noc, osedlali elfové koně, které přivezli sebou, a jako bouře se rozjeli do vnitrozemí. Kolem půlnoci už byli v horské krajině, kde měsíční záře stříbřila útesy, rokliny a zesilovala jiskřivou zeleň ledovců. Elfové putovali kupředu po úzké stezce s pozvednutými kopími, pera na přilbicích rozevlátá větrem a jejich zbroj tiše cinkala. Podkovy zvonily v kamení a ozvěna se odrážela od okolních skal.

Odněkud shora se ozvalo drsné zatroubení rohu a jiné mu odpovědělo odněkud zdola. Elfové zaslechli zvonění kovu a dusot nohou. Když dojeli na konec stezky, uviděli oddíl trpaslíků, kteří hlídali rozlehlé ústí jeskyně.

Křivonozí bojovníci sahali Skaflocovi sotva do pasu, ale byli širocí v ramenou a měli dlouhé paže. V tmavých, vousatých tvářích se jim zračila zlost, pod nakrčenými obočími jim plály nepřátelské oči. V rukou třímali meče, sekery a štíty, všechno ze železa a oceli. Ale i proti takovým zbraním už elfové v minulosti vítězně bojovali, hlavně rychlostí a obratností, ale i oštěpy a šípy a především výjimečně dokonalou válečnou taktikou.

„Co tady pohledáváte?“ Zaduněl hlas jejich vůdce. „Cožpak už nám trolové a elfové nezpůsobili dost zlého? Nepořádali jste nájezdy na naši zem a neodvlékali naše lidi do otroctví? Tentokrát jsme mnohem silnější než vy a jestli se ještě přiblížíte, pobijeme vás!“

„Přicházíme v míru, Motsognire,“ odpověděl Imric. „Přáli bychom si od vás jen nakoupit nějaké zboží.“

„Nevěřím ti ani slovo,“ ušklíbl se Motsognir, „ne nadarmo ti říkají Imric Záludný. Rád bys oslabil naši ostrážitost.“

„Dám ti jako záruku rukojmí,“ nabídl elfí hrabě. To nakonec král trpaslíků s reptáním přijal. Ponechal několik odzbrojených elfů v obklíčení svých lidí a zbytek elfí výpravy vedl dolů do jeskyní.

Ohně tam osvětlovaly stěny krvavým svitem a v jejich záři trpaslíci neúnavně pracovali na svých kovadlinách. Kladiva zvonila a duněla tak silně, že měl Skafloc pocit, že jeho hlava je sama zvonem. Tady vznikaly nejdokonalejší a nejkrásnější předměty světa. Poháry a korbele vykládané drahokamy, prsteny a náhrdelníky důmyslných tvarů a nevídaných vzorů, zhotovené z ryzího zlata.

Tady se vyráběly zbraně z kovů, vyrvaných ze samotného srdce hory, zbraně hodné bohů a trpaslíci pro bohy skutečně pracovali; i jiné zbraně, které mohly rozsévat nevídané zlo. Runy a kouzla, jejichž znění trpaslíci do zbraní ryli, byly

neobyčejně mocné a jejich umění ve zpracování kovů všem ostatním, kteří nebyli jejich rodu, doslova bralo dech.

„Přál bych si, abyste vyrobili zbroj tady pro mého adoptovaného syna,“ obrátil se Imric ke králi trpaslíků.

Motsognirovy krtčí oči přeletěly v neklidném světle ohňů a pochodní Skaflocovu postavu. Jeho hlas pak zahřměl do dunění kladiv a zvonění kovadlin. „Aha, tak ty jsi se zase pustil do těch svých starých triků s podvrženci, Imricu? Jednoho dne zajdeš příliš daleko. Vidím, že je to člověk a předpokládám, že tedy bude chtít zbroj z oceli.“

Skafloc zaváhal. Odpor a nejistota minulých let v něm byly stále ještě velice silné. Ale věděl, co musí udělat. Bronz byl zbytečně měkký, zvláštní elfí slitiny zase příliš lehké na to, jakou už Skafloc vládl silou.

„Máš pravdu, bude to ocel,“ odpověděl proto králi trpaslíků sám.

„No dobrá, dobrá,“ zavrčel Motsognir a obrátil se ke své kovadlině. „Musím ti říct jednu věc, chlapče. I když jste vy lidé slabí, žijete jen pár let a mnoho rozumu jste nepobrali, jste přece jen silnější než elfové i skřeti, ano, silnější než obři i bohové.

A to, že se můžete beztréstně dotýkat oceli, není jediný důvod, proč tomu tak je. Hó!“ vykřikl nakonec, „hó, Sindri, Thekku, Draupnir, sem, na pomoc!“

Teď teprve začala kladiva zpívat divokou píseň, jiskry odletovaly do všech stran a kov sténal.

Dovednost trpasličích kovářů byla taková, že netrvalo dlouho a Skafloc měl na hlavě přilbu, ozdobenou kovovými křídly, zářící pancíř, na zádech štít, u pasu meč a v ruce těžkou válečnou sekeru a to vše vyrobeno z modře kalené oceli. Z radosti hlasitě vykřikl, zamával zbraněmi a z hrdla se mu vydral válečný pokřik elfů.

„Ha!“ zvolal, když zasouval meč zpět do pochvy. „Jen ať se teď pokusí skřeti nebo i obři přiblížit k branám Alfheimu! Rozdrtíme je jako blesk a ohněm spálíme jejich vlastní zem!“

Potom zaveršoval:

*Rychlá byla hra mečů
zpívajících na horách.
I nás volá zvonění ocele,
které až k nebesům stoupá.
Šípy rozzlobení bzučí,
sekery se zvedají vzhůru,
aby dopadly na pancíře
a drtily štíty a helmice.*

*Rychlá byla hra mečů,
muži se vrhali do boje jako šílení
a sráželi řady nepřátel
válečný tyk ohlušoval
čepele seker rudly krví
a šedý vlk čekal hostinu,
o kterou se bude dělit s krkavci.*

„Dobře řečeno, i když trochu nezrale,“ pokýval Imric chladně hlavou, „hlavně pamatuj, aby ses těmi svými novými hračkami nedotkl žádného z elfů. Dobrá, a teď na cestu.“ Podal Motsognirovi velký váček zlata. „Tady je odměna za vykonanou práci.“

„Byl bych raději, kdybys propustil naše bratry, které držíš v otroctví,“ odpověděl mu král trpaslíků.

„To neudělám, protože jsou příliš užiteční,“ prohlásil Imric a pobídl koně.

Při úsvitu se jeho výprava ukryla v nevelké jeskyni a další noci už dojeli do neprostupného pralesa, ve kterém stálo sídlo elfího krále.

Zámek byl opředen kouzly, s jakými se Skafloc ještě nesetkal. Viděl štíhlé věže, které se nezřetelně črtaly proti bílému měsíci, modrou zář, ve které se hvězdy podivně chvěly a blikaly, slyšel hudbu, která mu pronikala do morku kostí a svírala mu srdce i duši. Dokud se však neocitli uvnitř hlavního sálu, neviděl nic zřetelně.

Elfí král, obklopený vybranými šlechtici, seděl na svém trůně, zahaleném stíny. Měl zlatou korunu a žezlo a jeho purpurové roucho splývalo s věčným šerem, které v paláci vládlo. Vlasy i vousy měl bílé a na něm jediném bylo vidět známky stárí. Tvář však měl jakoby vytesanou z mramoru a v očích mu plála jasná zář.

Imric se hluboce uklonil a členové jeho družiny před králem poklekli. Hlas elfího krále zněl jako svist větru: „Zdravíme tě, Imricu, hrabě elfů celé Británie.“

„I já tě zdravím, můj pane,“ odpověděl Imric a jeho oči se setkaly s chladným a strašlivým pohledem elfího panovníka.

„Povolali jsme všechny náčelníky do společné rady,“ pokračoval vládce elfů v řeči, „protože se nám doneslo, že se skřeti připravují k válce. Není pochyb proti komu se chystají vytáhnout se zbraní a dá se předpokládat, že příměří, které mezi námi zatím vládlo, v nejbližších letech skončí.“

„To bychom měli uvítat, můj pane, protože meče v pochvách nám už dlouho zahálí.“

„Možná, že to není tak dobré, jak si myslíš, Imricu. V poslední válce elfové zahnali skřety a kdyby nebyl uzavřen mír, byli by vtrhli i na jejich území. Král

skřetů – Illrede, není žádný hlupák. Nezačal by novou válku, pokud by si nebyl jist, že je tentokrát silnější než my.“

„Připravím svou zem a rozešlu špehy.“

„Výborně. Třeba zjistí něco užitečného, přestože našim zvědům se to nepodařilo.“ Ted' upřel elfí král oči na Skafloca a ten i když mu zdánlivě klidně pohled oplácel, cítil, jak mu srdce tuhne v prsou. „Slyšeli jsme vyprávět o tvém adoptovaném synu, Imricu,“ zabručel král. „Měl jsi se s námi poradit.“

„Na to nebyl čas, můj pane,“ bránil se hrabě. „Než by se má zpráva dostala k vám a zpět, byl by chlapec býval pokřtěn. Dnes už je velice těžké ukrást dítě.“

„A také velice nebezpečné, Imricu.“

„To je pravda, můj pane, ale za ten risk to stojí. Jistě vám nemusím připomínat, že lidé mohou dělat mnoho věcí, které nedokážou ani elfové, ani skřeti, skřítci a další, jim podobní. Mohou užívat všechny kovy, dotknout se svcené vody, kráčet po vysvěcené zemi i vyslovit jméno nového boha, ano dokonce i staří bohové musí prchat před některými věcmi, které lidé docela přirozeně užívají. Myslím si, že my, elfové, takového člověka velice potřebujeme.“

„Podvrženec, kterého jsi zanechal na jeho místě, by to všechno dokázal také.“

„Zajisté, můj pane. Ale sám dobře znáte divokou a zlou povahu podobných milenců. Co se týče magie, nedá se jim vůbec důvěřovat, jako lidem. Kdyby nebylo toho, že si lidé nesmí být jisti, zda jim bylo dítě opravdu ukradeno, aby nemohli své bohy žádat o pomstu, nikdy by elfové podvržence neplodili.“

Zatím se rozhovor bral po cestách, kterým každý z přítomných rozuměl. Nesl se v bezstarostném tónu nesmrtelných. Ted' však se najednou tón krále elfů přiostril. „Je možno tvému smrtelníkovi důvěřovat? Stačí, aby se obrátil k tomu jejich novému bohu a ocitne se mimo náš dosah. Už ted' je pravděpodobně příliš silný.“

„Ne, pane!“ Skaflloc předstoupil před tu vznešenou postavu a pohlédl elfímu králi přímo do tváře. „Jsem Imricovi nekonečně vděčný za to, že mě zachránil před bezduchým a slepým břemenem, jakým je život obyčejného člověka. Jsem elfem vším, s výjimkou krve. Z elfích nader jsem sál jako dítě, jazyk elfů je mým jazykem a usínám s elfí dívkou po boku.“ Téměř pyšně pozvedl hlavu. „Dejte mi svou důvěru, můj pane, a budu nejlepším z vašich ohařů, ale pamatujte, že vyhnáný pes se často mění ve vlka, který dává ovce ze stáda svého pána.“

Někteří z elfů užasli nad tou přímočarostí, ale král pokýval hlavou a po tváři mu přeběhl pochmurný úsměv. „Věříme vám,“ prohlásil, „a dobře vím, že už dřív dokázali lidé, přijatí do Alfheimu, jak stateční jsou válečníci. Starost nám však dělá dar, který ti poslali z Aesiru k slavnosti pojmenování. V tom všem byl

jakýsi úmysl, který zatím neznáme, a jejich úmysly se budou těžko shodovat s úmysly našimi.“

Shromážděním elfů proběhl záchvěv a mnoho z nich ve vzduchu rychle načrtlo kouzelné runy. Pak znovu promluvil Imric. „Pane, to co určily Norny, ani bohové nezmění.⁺⁾ A já bych to považoval za velkou prohru, kdybychom se měli zbavit jednoho z nejlepších válečníků jenom proto, že se kolem něj vznáší nejasný strach ze zítřka.“

„Dobrá, ať je tedy po tvém,“ přikývl král elfů a rada se začala věnovat ostatním záležitostem.

Než se elfí šlechta rozešla, byla uspořádána bohatá hostina. Skafllocovi se až zatočila hlava nad přepychem královského dvora. Když se nakonec vrátili s Imricem domů, cítil tak velké pohrdání a lítost k lidské rase, že na nějakou dobu s lidmi nechtěl mít vůbec nic společného.

Uběhl další půltucet let. Elfové se nezměnili, zato Skaflloc vyrostl tak, že jeho zbroj museli Imricovi trpasličí služebníci několikrát zvětšovat. Byl teď mnohem větší a silnější, než sám hrabě a byl zdaleka nejsilnějším obyvatelem Alfheimu. Zápasil s medvědy a divokými býky a často uštval v běhu jelena. Nebylo jiného válečníka v Alfheimu, který by dokázal napnout jeho luk nebo používat jeho válečnou sekeru, bez ohledu na to, že byla ze železa.

Tvář mu zhubla a na horním rtu teď nosil knír barvy zralého obilí, stejné, jakou měly jeho vlasy. Byl, pokud to vůbec šlo, ještě veselejší a méně dbalý všech zákonů, než dřív. S nadšením se účastnil těch nejdivočejších podniků a dobrodružství, kde šlo o život; stal se z něj zlomyslný čaroděj, který vyčaroval větrný vír jenom proto, aby zvedl sukni pěknému děvčeti a pil a rval se kdykoliv k tomu jenom měl příležitost. Přetékal silou a aby si ji vybil, potuloval se krajem a lovil tu nejnebezpečnější kořist, kterou mohl najít. Hledal obludy, které vznikly z Grendelovy krve a hubil je v jejich vlastních doupatech. Často přitom utržil zranění, která mohla vyléčit jen Imricova kouzla, ale to mu nebránilo v tom, aby se vzápětí nepustil do stejně nebezpečného dobrodružství. Občas ale propadl záchvatu apatie a vydržel celé týdny polehávat pod širým nebem a zasněně pozorovat oblaka, která mu plula nad hlavou. Občas se také převtělil do zvířecí podoby a vybavený smysly, o kterých se člověku ani nesnilo, probíhal lesy a plul vodami. Dováděl jako vydra, honil kořist v podobě šedého vlka nebo se vznášel ve větru na orlích perutích.

„Jsou jen tři věci, které jsem v životě nepoznal,“ vychloubal se jednou. „Je to strach, porážka a trýzeň lásky.“

^{+) Pozn. překl.: Norny, tři bohyně – sudičky, které podle severské mytologie spřádají osudy všech bytostí světa. Jmenují se Urdur (minulost), Verdandi (přítomnost) a Skuld (budoucnost).}

Imric na něj vrhl podivný pohled. „Jsi ještě příliš mladý na to, abys už znal tři nejtěžší zkoušky lidského života.“

„Dobře víš, že jsem víc elfem než člověkem, otče.“

„To je pravda, zatím.“

Jednoho roku Imric vybavil několik dlouhých lodí a vydal se na moře. Malá flotila přeplula východní moře a plenila sídliště skřetů, ležící podél kamenitého pobřeží. Pak se posádky vydaly do vnitrozemí a podnikly nájezd na jakési skřetí město. Jeho obyvatele pobili, město vyloupili a nakonec ho spálili. Přestože válka ještě nebyla oficiálně vyhlášena, podobné nájezdy, sloužící jako zkouška sil, se poslední dobou množily na obou stranách. Imric pak plul nejprve na sever a pak na východ, projel strašidelnou bílou zemí mlhy, mrazu a plujících ledovců, až nakonec obepluli veliký mys, propluli širokou úžinou a vydali se k jihu. Tam bojovali s draky a honili zemské demony. Pak zamířili znovu podél pobřeží, které je vedlo nejdřív k západu, pak se stočilo k jihu a konečně znovu k severu. Nejtěžší boj svedli na pustém pobřeží, kde se utkali se skupinou vyvržených bohů, kteří ve své samotě zeslábli, zmenšili se a téměř zešíleli, ale stále ještě vládli nesmírnou silou. Po boji museli elfové tři ze svých lodí spálit, protože nebyl kdo by je ovládal, ale Imric byl vítězem.

Zahlédli občas i lidi, ale těm nevěnovali žádnou pozornost, teď už byla jejich jediným cílem rodná Faerie. Obyčejní lidé je ostatně ani nezahlédli, s výjimkou krátkých okamžiků, které většinou považovali za sen nebo mámení. Elfové neválčili všude, většina zemí, do kterých připluli, je uvítala přátelsky a byla ochotná s nimi obchodovat. To ovšem pravidelně znamenalo dost dlouhé zdržení. Tři roky po tom, co se výprava vydala na cestu, se před příděmi lodí znovu objevily rodné břehy. Lodi se vracely obtěžkány nákladem drahocenných věcí a zajatců. Byla to slavná výprava, o které se v Alfheimu i v okolních zemích dlouho vyprávělo, a Imric i Skafloc si dobyli nesmírnou slávu.

VI.

Stará čarodějnice žila v lese sama a denní společnost jí dělaly jen její vzpomínky. Celé roky se živily její duší, až v ní zanechaly jen nenávist a pomstychtivost. Zkoušela to a ono, a tak se postupně učila jak zvětšit svou moc, až byla nakonec schopná vyvolávat duchy země a rozmlouvat s démony povětří a ti ji učili další věci. Zúčastnila se i černého Sabbatu na Brockenu, kam letěla noční temnotou na koštěti a za ní vlály rozervané hadry, do kterých se oblékala.

Byla to příšerná slavnost, kde čarodějnice spolu s prastarými stvůrami zpívaly kolem černého oltáře a celá společnost se napájela z korbelů lidskou krví.

Nejhorší ze všech byly mladé ženy, které se připojily k čarodějným obřadům a hlavně k aktu nečistého obcování. Vrátila se zase o něco chytřejší a přivezla si jako společníci krysu, která jí zatínala ostré zuby do svrasklých prsou a živila se její krví, v noci jí lehávala vedle hlavy a pištěla jí do snů. Nakonec došla k názoru, že už má dost sil a může se pokusit vyvolat toho, po kom tak dlouho toužila.

Nad chýší se převalovaly hromy a blesky, halila ji namodralá záře a obklopoval puch pekelných děr. Stínová postava, před kterou se čarodějnice uvnitř krčila, však byla svým způsobem velice krásná, jak ostatně hřích pro každého dychtivého hříšníka bývá.

„A proto se obracím k tobě, ó Princi temnot a Společníku zla,“ sípala stará čarodějnice, „chci, abys mi splnil mé přání a já ti zaplatím známou cenu.“

Ten, ke kterému se obracela promluvil a jeho hlas byl pomalý, hebký a plný trpělivosti. „Už jsi ušla velký kus po cestě, která vede do mého království, ale ještě nejsi docela mou. Milosrdenství, kterého se ti může dostat shůry, je nekonečné a jedině tehdy, když se ho odřekneš, můžeš být ztracena navždy.“

„Proč bych se já měla starat o milosrdenství?“ zasyčela stařena. „Milosrdenství mé syny nepomstí. Stojím tady před tebou a jsem připravena odevzdat ti svou duši, když mi vydáš na pospas mé nepřátele!“

„To udělat nemohu,“ odpověděl její host, „ale mohu ti poradit jak je polapíš do pasti, protože budeš chytřejší než oni.“

„To mi úplně stačí.“

„Rozmysli si dobře co děláš, což jsi se už Ormovi dost nepomstila? Ty jsi přece způsobila, že má místo staršího syna elfího podvržence a zlo, které mu to stvoření přinese, bude velké!“

„Jenže Ormův pravý syn žije šťastně v Alfheimu a jeho ostatní děti v klidu dorůstají. Chtěla bych zničit celý ten odporný rod, vyhubit do posledního tak, jak on vyhubil náš. Staří bohové mi nepomohou a ten nový, jehož jméno nechci ani vyslovit, už teprve ne. Proto musíte být mým přítelem a pomocníkem vy, Temné Veličenstvo.“

Slabá záře uvnitř chatrče se změnila v snop malých, roztřesených plamínků, které však byly chladnější než mráz. „I bohové mají co dělat s touhle záležitostí,“ ozval se znovu tichý hlas, připomínající zvuk hadích šupin, „jak jsi jistě už zjistila. Odin, který ví jaké hrůzy očekávají lidský rod, má své plány, které začal splétat už dávno.“

Ale dobrá, máš mít mou pomoc. Dám ti chytrost a sílu, takže se z tebe stane mocná čarodějka. Také ti řeknu kdy a jak udeřit, abys dosáhla svého, pokud ovšem tví nepřátelé nejsou chytřejší, než si myslíš.

Na světě existují tři věci, kterým neodolají bohové, démoni, ani lidé, které nezmění žádné kouzlo a žádná moc nepřemůže, a to je Ježíš Kristus, Čas a Láska.

Ten první by ti mohl zkřížit plány a musíš proto úzkostlivě dbát, aby nevstoupil do tvých záležitostí. To dokážeš tím, že budeš mít neustále na mysli, že Nebesa ponechávají nižším bytostem jejich svobodnou vůli a nenutí je jednat proti své přirozenosti; ani zázrak nedokáže víc, než poskytnout člověku výjimečnou možnost.

Ta druhá síla, Čas, má mnoho tváří a mnohem víc jmen, než já sám. Říká se jí Osud, Zákon, Wyrđ, Norny, Nevyhnutelnost, Brahma a jinak a jinak, počet těch jmen je nekonečný. Té síly se nelze dovolávat, protože je hluchá. Je zbytečné, aby ses pokoušela pochopit existenci času a podob, o kterých mluvím, protože je to totéž, jako bys chtěla pochopit jak mohou současně existovat staří i noví bohové. Chceš-li však použít ta největší kouzla, musíš s Časem počítat a musíš si uvědomit, že pravda má tolik podob, kolik je na světě lidí, kteří ji hledají. Ale právě pravda se mění s časem.

Ta třetí síla je věc smrtelná, proto může lidem právě tak pomoci, jako ublížit a je to tahle síla, která bude tvou nejsilnější pomocnicí.“

Ted' se čarodějnice zavázala strašlivou přísahou a dozvěděla se, jak získat znalosti a vědomosti, které potřebuje. Tím setkání skončilo.

Je třeba říci ještě jednu věc. Když děsivý návštěvník opouštěl lesní chatrč, čarodějnice za ním zvědavě, ale i opatrně vyhlédla a viděla, že bytost, která odchází, na sebe vzala jinou podobu, než jakou měla uvnitř. Odcházející se podobal nesmírně vysokému muži, který kráčel pružným krokem, přestože měl dlouhý vous, šedý jako srst lesního vlka. Halil se do širokého pláště, v ruce nesl

těžký oštěp a čarodějníci se zazdalo, že pod širokou střechou klobouku mu zablýsklo jedno jediné oko. Vzpomněla si na někoho, o kom se také říká, že je nesmírně prohnáný, komu je k dosažení vlastních cílů každý prostředek dobrý a kdo se neustále v různých podobách toulá po zemi, a přeběhl jí po zádech mráz.

Postava však vzápětí zmizela a stařena si nebyla jistá, že viděla dobře, mohlo to být nejasným světlem. Rozhodla se, že si nebude lámat hlavu nejistými úvahami, ale bude myslet jen na svůj žal a nadcházející pomstu.

Nebýt toho, že byl podvrženec divoký a ukřičený, byl by jako každé jiné dítě. I když se Aelfridě zdálo chování jejího syna občas podivné, ani ve snu ji nenapadlo, že by to nebylo její dítě. Dala chlapce pokřtít jménem Valgard, jak si Orm přál, zpívala mu, hrála si a těšila se s ním. Kousal ji však tak krutě, že kojil ho, pro ni znamenalo skutečná muka.

Když se Orm vrátil domů, měl ze syna velikou radost. „Bude z něj velký bojovník,“ křičel radostně, „bude mávat mečem, krotit koně a kormidlovat loď!“

Potom se Orm rozhlédl po dvoře. „Ale kde jsou všichni naši psi? Kde je můj věrný Gram?“

„Gram je mrtev,“ odpověděla mu Aelfrida potichu. „Pokoušel se vlézt do Valgardovy kolébky a pokousat ho, takže jsem musela dát to ubohé zvíře utratit. Jenže tím musel nakazit i ostatní psy, protože ti na mě vždycky vrčeli a štěkali, když jsem vyšla s dítětem ven.“

„To je divné,“ divil se Orm, „protože náš rod vždycky vycházel se psy a koňmi.“

Jenže jak Valgard postupně rostl, bylo čím dál tím jasnější, že ho nesnese jediné zvíře. Prchal před ním dobytek, koně ržály a vzpínaly se a kočky prskaly a utíkaly před ním na stromy. Už jako malý chlapec se musel naučit zacházet s oštěpem, aby se ubránil psům, kteří na něj zuřivě útočili. On zase na oplátku upřímně nenáviděl zvířata, rozdával kletby a kopance na všechny strany a stal se vášnivým lovcem.

Byl mrzutý a mlčenlivý, stranil se lidí, nikoho neposlouchal a často se uchyloval k ošklivým podvodům. Sloužící ho vesměs nenáviděli, protože byl zlý a tropil si z nich neustále kruté žerty. Aelfrida dlouho bojovala sama se sebou, ale pomalu a jistě k němu i ona ztratila poslední zbytek lásky.

Orm však byl na Valgarda pyšný, i když se často nepohodli. Občas musel chlapce potrestat, ale ať ho uhodil jakkoliv silně, nikdy od něj neuslyšel jediný výkřik, nikdy ho neviděl uronit jedinou slzu. Když spolu cvičili s mečem a Ormova čepel sletěla jako blesk k Valgardově hlavě, chlapec sebou netrhl, dokonce ani nemrkl. Vyrostl a byl z něj silný, rychlý mladík, který zacházel se zbraněmi jako rozený válečník a ať se stalo cokoli, nikdy neprojevil strach nebo slabost. Opravdové přátele neměl, ale nejeden mládenec se přidal k jeho družině.

Orm měl s Aelfridou další děti. Dva syny – rusovlasého Ketila a tmavého Asmunda, oba silné a slibné chlapce, a dvě dcery – Asgerdu a Fredu, z nichž zvláště druhá se podobala své krásné matce jako vejce vejci. Byli jako všichni mladí lidé – chvíli veselí a chvíli zase smutní, pár let si hráli kolem sukní své matky a když trochu odrostli, páchali neplechý po celém okolí. Aelfrida je milovala úzkostlivou a všeodpouštějící láskou. I Orm je měl rád, ale Valgard byl jeho nejmilejší.

Valgard, podivný, lhostejný a mlčenlivý nakonec dospěl. Navenek se téměř ničím nelišil od Skafloca, snad jen tím, že měl o něco tmavší vlasy, světlejší plet' a vzdálený, prázdňový pohled v očích. Jeho rty však byly pyšné, smál se velice zřídka a to jen tehdy, když někoho poranil nebo mu způsobil jinou bolest a i potom to byla pouhá grimasa. Byl mnohem větší a silnější než ostatní chlapci a skoro si jich nevšímal. Jen občas z nich vytvořil partu, která spáchala nějaké ošklivé darebáctví. V hospodářství pomáhal málokdy, jedinou výjimkou byla doba, kdy se porážel dobytek a zabíjela prasata. Místo práce chodíval na dlouhé procházky, při kterých se toulal daleko po okolí.

Orm už nikdy nepostavil kostel, který Aelfridě kdysi slíbil. Jeho poddaní se však spojili a postavili si kostel sami a Orm jim nebránil chodit tam na mše. Aelfrida několikrát pozvala domů kněze, aby si promluvil s Valgardem. Chlapec se mu vysmál do tváře. „Nebudu se klanět vašemu uplakanému bohu,“ prohlásil, „ale ani žádnému jinému. Pokud má jejich uctívání vůbec nějaký smysl, pak jsou oběti, které můj otec přináší Odinovi mnohem platnější, než všechny ty modlitby, které věnuje jak on tak vy tomu vašemu Kristovi!“

Cítím to, protože kdybych byl já bohem, rozhodně bych pomohl tomu, kdo mi přinesl oběť krve, zatímco ty, kteří mě obtěžují neustálým přemíláním nesmyslných modliteb bych zašlápl do prachu – takhle!“ A nohou obutou v okované botě dupl celou silou knězi na nohu.

Když o tom uslyšel Orm, jen se pobaveně uchechtl a Aelfridiny slzy nebyly nic platné. Knězi se tedy nakonec nedostalo žádného zadostiučinění.

Ze všeho nejvíc miloval Valgard noc. Častokrát se tajně vykradl z lůžka a vyplížil se ven. Byl schopný celou noc běhat drobným vlčím klusem po lesích, jako by na něj působilo zvláštním kouzlem stříbrné světlo měsíce. Nevěděl, co se s ním děje, nevěděl, co by si přál, cítil jen smutek a touhu po něčem, co neuměl pojmenovat. Ulevilo se mu jen tehdy, když zabil, zmrzačil nebo zničil. Pak se teprve mohl smát a ve spáncích mu divoce bušila krev jeho skřetích předků.

Jednoho dne si však lépe všiml dívek na poli, jejichž propocené šaty se jim lepily na těla, a od té chvíle měl novou zábavu. Byl silný, hezký a když chtěl, byl jeho jazyk stejně hbitý jako jazyk elfů. Brzo musel Orm platit svým poddaným odškodné za svedené a zkažené dcery.

To by mu celkem tolik nevadilo, ale když se Valgard pohádal při jakési pitce s Olafem Sigmundssonem a zabil ho, to bylo něco jiného. Orm zaplatil cenu krve, ale začalo mu být jasné, že jeho syn začíná být nezvládnutelný. V posledních letech trávil Orm většinu času doma a když vyplul na moře, byly to mírumilovné, obchodní cesty. Rozhodl se však pevně, že tohoto léta uspořádá kořistnou výpravu a vezme Valgarda sebou.

To bylo pro chlapce něco nevídaného. Netrvalo dlouho a svou odvahou a uměním v boji si vysloužil respekt svých druhů, i když se žádnému z nich nelíbilo, jak nemilosrdně vraždil i raněné nebo bezmocné nepřátele. Netrvalo dlouho a Valgard propadal vražednému šílenství. Třásl se, z úst mu vystupovala pěna, v zuřivosti okusoval okraj svého štítu a s jekotem se vrhal do nejhustší vřavy, kde kolem sebe sekal jako nepřítel. Jeho meč se měnil v rudý blesk, necítil zranění a strašlivý výraz jeho tváře často ochromil nepřátele, takže je mohl zabít dřív, než se vzpamatovali. Když bylo po boji, cítil sice nějakou chvíli slabost, ale kolem něj se pravidelně vršily závěje mrtvých.

Jenom opravdu drsní muži a pak ti, kteří neuznávali žádné zákony, byli ochotní spojit se s berserkem⁺, ale Valgard byl ochoten vést právě jen takové muže.

Od té doby vyplouval na loupeživé výpravy každý rok, bez ohledu na to, zda se jich Orm účastnil nebo ne a Orm na ně brzo jezdit přestal docela. Když Valgard dorostl a nabyl plných sil, provázela ho strašlivá pověst. Získal také spoustu zlata a koupil si vlastní loď. Ty potom obsadil nejhroznější sebrankou, kterou sehnal z širého okolí a nakonec to došlo tak daleko, že mu Orm zakázal přistávat s loďmi kdekoli v okolí farmy, protože se s takovou divokou smečkou v zádech sám necítil jistý.

Jeho ostatní děti každý miloval. Ketil se podobal svému otci, byl hřmotný a veselý, vždycky ochotný se poprat nebo se zúčastnit nějaké neplechty a když byl o něco starší, i on často vyplouval na moře. Na loupežnou výpravu se však vydal jen jednou. Tam se strašlivě pohádal s Valgardem a pak už vyplouval s vlastní lodí a jen za obchodem. Asmund byl štíhlejší a tichý, skvělý lučištník, ale boj rád neměl a postupně přebíral stále větší a větší díl starosti o hospodářství. Asgerda byla urostlá dívka s modrýma očima, zlatými vlasy a klidnýma, šikovnýma rukama. Freda však vykvétala čím dál tím víc do matčiny krásy.

Tak to vypadalo v Ormově rodině v době, kdy se stará čarodějnice rozhodla, že nadešel čas tu a tam přitáhnout nitky spřádání osudem a vytvořit vzor, který by byl podle její libosti.

⁺) Pozn. překl.: Berserkem nazývali Vikingové válečníka, který se během boje uvedl do tranzu, připomínajícího šílenství. Bojoval bez ohledu na vlastní zranění a buď padl, nebo zvítězil.

VII.

Jednoho bouřlivého podzimního dne, kdy v ostrém vzduchu visela vůně odkvétajících květů a listy se zbarvily odstíny zlata, mědi a bronzu, se vydal Ketil a pár jeho přátel na lov. Sotva zajeli na kraj lesa, objevil se před nimi bílý jelen, tak obrovský a vznešený, že nemohli uvěřit vlastním očím.

„Hej, to je zvíře hodné krále!“ zvolal Ketil, pobodl koně a celá společnost vyrazila za jelenem. Pustili se za ním cestou necestou, přeskakovali padlé kmeny, shýbali se pod převislými větvemi stromů, prodírali se houštím a vířili oblaka spadaneho listí. Hnali se lesem, v uších jim svištěl vítr a okolní stromy se slévaly v barevnou stěnu. Kupodivu psům se nějak do honu nechtělo a jakýmsi podivným způsobem nakonec došlo k tomu, že se Ketil, přestože neměl nejlepšího koně, ocitl daleko před psy i ostatními honci. Ve večerním šeru před ním prchal a kličkoval bílý jelen, a proti hvězdné obloze Ketil občas zachytil obrys jeho rozložitého paroží. Už před hodným časem se spustil hustý, studený déšť, ale toho si Ketil ve slepém loveckém zápalu sotva všiml. Stejně tak nevnímal ani čas, který se prodlužoval na hodiny, ani vzdálenost, která rostla na celé míle. Před očima měl jen a jen bílého jelena.

Nakonec vyrazil na malou mýtinu a jelena uviděl těsně před sebou. Světlo bylo špatné, ale Ketil nezaváhal a vrhl po bílém stínu oštěp. V okamžiku, kdy se zbraň ocitla ve vzduchu, se jelen podivně zmenšil a najednou zmizel, jako by ho odvál vítr. Ketil zahlédl na jeho místě jen velikou krysu, která bleskem zmizela v spadanech listích.

Teprve teď si Ketil uvědomil, že ujel svým společníkům a že se jim ztratil. Vzduchem vířil studený večerní vánek a kůň pod ním se třásl únavou. Nebylo se čemu divit, protože se ocitli v té části pralesa, kterou vůbec neznal a to znamenalo, že museli zajet hodně na západ od Ormových pozemků. V úžasu přemýšlel o tom, jak to, že jeho kůň vydržel celou tu divokou a dlouhou štvanici a dávno pod ním nepadl. Zvláštnost celé události v něm vyvolala záchvěv nejistoty a po zádech mu přeběhl mráz.

Na okraji mýtiny stála pod velikým dubem malá chaloupka. Ketila napadlo, kdo asi může žít v takové samotě a čím se tady živí, protože kolem nebyl jediný kousek obdělání země. Ale když nic, mohl by v tom dřevěném domku, jehož

malými okny vesele probleskovala zář ohně, najít dočasný úkryt pro sebe a svého koně. Sesedl, sebral se země svůj oštěp a zabušil na dveře.

Dveře se otevřely a za nimi bylo vidět útulně zařízenou světnici a malou prázdnou stáj. Jenže ani jednoho, ani druhého si Ketil skoro nevšímal, protože jeho pohled přitahovala žena, která stála ve dveřích. Nemohl od ní odtrhnout oči. Cítil, jak se mu srdce divoce rozbušilo a naráží mu do žeber, jako poplašený pták do stěn klece.

Byla vysoká a hluboce rozhalené šaty, které měla na sobě, obtahovaly plné křivky nádherného těla. Rozpuštěné tmavé vlasy jí splývaly až ke kolenům a rámovaly překrásnou tvář, s pletí bílou jako mořská pěna. Plné rty měly barvu krve, nos byl jemný a něžný a ty oči pod dlouhými řasami a klenutým obočím! Byly zelené, jako nekonečné tůně, tu a tam v nich blýskala zlatá skvrnka a Ketil měl pocit, že mu pronikají až na dno duše. Celý omámený si pomyslně jak je možné, že si nikdy předtím neuvědomil, jak může být žena krásná.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho měkkým, zpěvným hlasem. „Co si přeješ?“

Mladíkovi vyschlo v ústech a krev mu bušila ve spáncích tak divoce, že skoro neslyšel vlastní slova. Nakonec ze sebe přece jen vypravil: „Jmenuji se Ketil Ormsson... byl jsem na lovu a ztratil jsem cestu... chtěl jsem poprosit o přístřeší na noc... pro mého koně... a pro mne...“

„Bud' vítán, Ketile Ormssone,“ řekla a usmála se na něj tak, že mu srdce málem vyletělo z hrudi. „Sem zabloudí málokdo a jsem ráda, když vidím živého člověka.“

„Ty... ty tady žiješ sama?“ zeptal se užasle.

„Bohužel. Ale alespoň dnes v noci budu mít společnost!“ Zasmála se a v tom okamžiku ji Ketil objal.

Orm vyslal své lidi na všechny strany, aby se vyptali sousedů, ale ani jediný o jeho synovi nic nevěděl. Po třech dnech začal mít neblahou předtuchu, že se Ketilovi stalo nějaké neštěstí. „Mohl si zlomit nohu nebo narazit na nějaké lupiče, mohlo se mu stát prostě cokoliv,“ říkal. „Hned ráno se ho vypravíme hledat, Asmunde.“

Valgard seděl rozvalený na lavici s rohem medoviny v ruce. Teprve před dvěma dny se vrátil z letošní kořistné výpravy a svoje loď a posádky zanechal v kotvišti na nejvzdálenějším konci Ormova majetku, který od otce před nějakým časem koupil.

Domů zašel jen nakrátko a to ještě spíš kvůli matčinu dobrému jídlu a otcovu pití, než proto, aby po čase pozdravil rodinu. Zář ohně se mu odrážela na tváři jako krvavá záplava. „Proč se obrácíš jenom k Asmundovi?“ zeptal se. „Já jsem tady taky, nebo snad ne?“

„Měl jsem pocit, že se vy dva s Ketilem nemáte zrovna v lásce,“ odpověděl mu Orm.

Valgard se ušklíbl a vyprázdnil roh. „Taky že ne. Ale velice rád se ho vypravím hledat. Nic bych si tak nepřál, jako to, abych ho našel a zachránil právě já. Myslím si, že je jenom málo věcí na světě, které by nesl hůř než to, kdyby mi byl něčím zavázán.“

Orm mlčky pokrčil rameny a v Aelfridiných očích se zaleskly slzy.

Výprava tedy vyjela příštího rána. Zúčastnilo se jí mnoho jezdců a celé smečky psů a podle plánu se rozptýlili po lesích. Valgard se do lesa vypravil sám a jen tak, na vlastních nohou, jak bylo jeho zvykem. Místo zbraně si nesl těžkou sekeru a na husté hřívě měl helmici, ale jinak se ve svých hadrech a chování příliš nelišil od pralesních šelem. Nasával mrazivý vzduch a chodil v kruzích, jako by chtěl zachytit pach svého bratra. Co se týkalo stopování, měl dar, který daleko přesahoval lidské nadání. Netrvalo dlouho a zachytil slabou stopu. Spokojeně se ušklíbl a místo, aby zadul do loveckého rohu jak bylo domluveno, vydal se po ní pružným a rychlým klusem, kterým dokázal běžet celé hodiny.

Když se den chýlil ke konci, ocitl se daleko na západ, v nejstarší a nejhustší části pralesa, kam se nikdy předtím na svých toulkách nedostal. Obloha zešedla a mraky se hnaly nízko nad pahýly suchých stromů. Větrné víry unášely vzduchem barevné listí, které se podobalo zástupu pekelných skřítků a jekot větru drásl nervy i samotnému Valgardovi. Jasně cítil něco zlého, ale protože nebyl školený v kouzlech, nevěděl, proč se mu vlasy v zátylku ježí.

Už se připozdilo a stmívalo se. Valgard už cítil hlad, únavu a vztek na Ketila, který byl podle něj příčinou jeho nepohodlí. Bude se muset dnes vyspat jen tak venku a vydržet chlad podzimní noci. Tohle Ketilovi nedaruje!

Okamžik... Houstnoucím šerem zableskla jakási slabá záře. Ne, žádné světýlko nad močálem, to byla zář ohně a to znamená, že někde před ním je přístřeší, pokud to není právě úkryt lupičů. A kdyby to tak náhodou bylo, Valgard se sám pro sebe ušklíbl, bude to docela dobrá zábava, pozabíjet tu sběr.

Ještě než se snesla noc, ocitl se před osamoceným domkem. Na tváři ho zastudily první vločky mokrého sněhu. Opatrně se přikradl k malému oknu a štěrbinou mezi okenicemi nahlédl dovnitř.

Ketil seděl spokojeně na lavici blízko plápolajícího ohně. V jedné ruce držel roh plný piva a druhou laskal ženu, která mu seděla na klíně.

Ženu, ale u všech bohů! Jaká to byla žena! Valgard se prudce nadechl. V životě se mu ani nezdálo o ženě podobné té, která se usmívala Ketilovi na kolenou.

Valgard přistoupil ke dveřím a zabušil na ně násadou sekery. Trvalo nějakou dobu, než se dveře otevřely. Stál v nich Ketil s oštěpem v ruce a vyhlížel do tmy. Vánice zesílila.

Vzteklý Valgard vyplnil obrovskou postavou celé dveře. Ketil zaklel, ale přece jen ustoupil stranou a vpustil ho dovnitř. Valgard pomalu vešel do světnice. Na šatech mu tál sníh a voda z něj odkapávala na podlahu. Oči měl jen pro ženu, která se krčila na lavici.

„Nevypadá to, že bys nějak zvlášť vítal hosty, bratříčku,“ obrátil se ke Ketilovi a divoce se zasmál. „Celý den jsem se štvál v bouři jen proto, abych tě našel, ale ty bys mě klidně nechal stát venku, aby sis mohl dál užívat se svou milovanou, co?“

„Nikdo se tě o to neprosil,“ odsekl mu Ketil vzdorovitě.

„Že ne?“ Valgard stále upíral oči na ženu. Obrátila k němu oči a rty jí zvlínil svůdný úsměv.

„Jsi opravdu vítaný host,“ vydechla spíš než řekla. „Nikdy mě nenapadlo, že může být nějaký muž tak velký jako ty.“

Valgard se znovu zasmál, obrátil se ke Ketilovi a ušklíbl se mu do užaslé tváře.

„Ať už ses mě o to prosil nebo ne, drahý bratře, dnes v noci zůstanu tady. A protože jak vidím, je v téhle posteli místo jen pro dva a já mám za sebou dlouhou a únavnou cestu, obávám se, že ty budeš muset přespát támhle ve stáji.“

„Tak to tedy ne!“ vykřikl Ketil a klouby na ruce, kterou svíral oštěp, mu zbělely. „Kdyby to byl otec, Asmund nebo kdokoli jiný ze dvora, byl by vítán. Ale ty jsi zlý člověk a ještě k tomu berserkr, a proto patříš sám na slámu!“

Valgard vycenil zuby a ohnal se sekerou. Její čepel přirazila Ketilův oštěp k dřevěné stěně a uťala mu špičku. „Vypadni, bratříčku,“ zasyčel pohrdavě, „nebo tě snad budu muset vyhodit?“

Ketil, napůl bez sebe zuřivostí, jej udeřil násadou oštěpu. Ve Valgardovi vzplála zuřivost. Skočil kupředu, jeho sekera zasvištěla vzduchem a zaťala se Ketilovi do hlavy.

Stále ještě nepřičetný zuřivostí se obrátil k ženě. Pozvedla k němu paže a otevřela náruč. Valgard ji objal a líbal tak divoce, že jí rty krvácely. Hlasitě se smála.

Když se Valgard příštího rána probudil, spatřil Ketilovo tělo, které leželo na zemi v kaluži ztuhlé krve a mozku a upíralo na něj nevidoucí, skelné oči. V tom okamžiku se v něm přece jen pohnulo svědomí.

„Co jsem to udělal?“ zašeptal. „Zabil jsem vlastního bratra.“

„Zabil jsi jenom slabšího muže,“ pokrčila žena lhostejně rameny.

Valgard stál zachmuřeně nad bratrovým tělem. „Když jsme se nehádali, docela jsme si spolu užili, Ketile,“ mumlal.

„Vzpomínám si, jak jsme se smáli nově narozenému teleti, když se tak směšně snažilo postavit na ty svoje neohrabané nohy, nebo na slanou tříšť a slunce, které jsme oba stejně milovali a taky na to moře společně vypitého piva v zimě, když nad naším domem vyla vánice. A co jsme se spolu naběhali,

naplavali a nakřičeli, bratře. Teď je tedy po všem, z tebe je studená mrtvola a já jsem vkročil na ty nejtemnější stezky. Spi dobře, Ketile, dobrou noc“

„Jestli někomu řekneš, co jsi udělal,“ obrátila se k němu žena, „zabijí tě.“

„To mu už život nevrátí. A v hrobě nejsou ani polibky, ani milování.“

Valgard přikývl. Zvedl Ketilovo tělo a odnesl je do lesa. Nechtěl se už nešťastné sekery ani dotknout a proto ji nechal v bratrově hlavě. Nad mrtvým navršil mohylu z kamení.

Když se pak vrátil do chatrče, žena už na něj čekala a brzo zapomněl na všechno ostatní. Její krása zářila na slunci ještě silněji a Valgard se nikdy v životě nesešel se ženou, která by byla tak dovedná v milování.

Počasí se velice rychle ochladilo a zanedlouho napadl první sníh. Chystala se dlouhá zima.

Asi po týdnů napadlo Valgarda, že by se měl vrátit domů. Jednak se obával toho, že ho Ormovi lidé budou hledat, za druhé měl strach, aby se jeho divoká posádka neservala mezi sebou. Žena s ním odmítla jít. „Jsem tady doma a nemohu odsud jen tak odejít,“ odpovídala na jeho naléhání. „Přijď ale kdykoliv budeš chtít, Valgarde. Vždycky tě ráda přivítám, můj milý.“

„Vrátím se brzy,“ zapřísahal se. Vůbec ho nenapadlo odvést ji násilím, i když to předtím ženám udělal mnohokrát. To, že se mu dávala dobrovolně, cítil i on jako něco vzácného.

Ve dvorci ho Orm radostně uvítal, protože už měl strach, že se ztratil i on. Na ostatních ale bylo vidět, že z jeho návratu příliš velkou radost nemají.

„Byl jsem daleko na severu a na západě, hledal jsem všude, ale po Ketilovi jsem nenašel ani stopy.“

„Bohužel,“ odpověděl Orm, ve kterém se znovu probudil zármutek, „už je určitě mrtev. Hledali jsme ho celé dny a našli jsme jen jeho koně, který se toulal lesem. Připravíme pohřební hostinu.“

Valgard pobyl mezi lidmi jen pár dnů a pak se znovu vypravil do lesů. Slíbil, že se vrátí na Ketilovu pohřební hostinu. Asmund jeho odchod zamyšleně pozoroval.

Nejmłodšímu bratrovi se zdálo divné, že se Valgard tvrdohlavě vyhýbá každému rozhovoru o Ketilově osudu a ještě divnější, že se v téhle době vydává na lov – teď, jak sám řekl – když přichází tuhá zima. Medvědi už budou ve svých brlozích a všechna zvířata bude nesporně plachá, takže nebude stát za to, plahočit se za ní hlubokým sněhem. Proč byl Valgard předtím tak dlouho pryč a proč tak narychlo znovu odjíždí?

Takové myšlenky táhly Asmundovi hlavou, až se nakonec rozhodl a dva dny po Valgardově odjezdu se vypravil po jeho stopě. Ty dva dny bylo klidné, bezvětřné počasí a nový sníh nenapadl, takže Valgardovy stopy byly na bílé pláni stále ještě zřetelné. Asmund se na cestu vypravil sám. Jel na lyžích a v

tichých zákoutích lesa byl jediným živým tvorem. Mráz se mu zadíral hluboko pod kůži.

Valgard se vrátil za tři dny. Na Ormově dvorci se shromáždil zástup mužů z širého okolí, kteří přišli, aby vypili pohřební poháry a zúčastnili se karu. Berserkr se mlčky a zachmuřeně prodíral zástupem, který zaplňoval dvůr.

Za rukáv ho zatahala Aelfrida. „Neviděl jsi Asmunda?“ zeptala se tiše. „Vypravil se do lesa a ještě se nevrátil.“

„Neviděl,“ odpověděl jí stroze Valgard.

„Bylo by to strašné ztratit dva syny v jednom měsíci, zvláště kdyby mi měl zůstat jen ten nejhorší,“ řekla Aelfrida a obrátila se k němu zády.

Navečer se všichni hosté sešli v hlavním sále dvorce, aby se společně napili. Orm seděl v čele, na zvýšeném stolci a Valgard mu seděl po pravici, lidé zaplnili dlouhé lavice podél stěn a přes ohně, hořící v příkopu uprostřed síně, navzájem se zdravili pozvednutými rohy s nápoji. Ženy procházely neustále kolem a staraly se, aby byly rohy neustále plné. Většina hostů, s výjimkou hostitelovy rodiny, se rychle rozveselila, a mnoho očí pozorovalo v nejistém narudlém svitu ohňů obě Ormovy dcery.

Sám Orm měl na tváři veselý výraz, jak se patří na válečníka, který pohrdá smrtí. Co se skrývalo pod ním nemohl nikdo uhodnout. Aelfrida se neubránila slzám, které jí tu a tam vytryskly z očí. Plakala tiše a zoufale. Valgard seděl mlčky a proléval si hrdlem roh za rohem, až se mu hlava točila. Své chmury tím nezahnal, spíš naopak. Jeho myšlenky se chvíli točily kolem té ženy, pak přeskočily k prožitým bojům, ale nakonec se znovu a znovu vracely ke strašnému činu, který vykonal. V šeru sálu se mu zjevila Ketilova tvář.

Pivo teklo proudem a netrvalo dlouho, všichni byli opilí a velká síň se naplnila jejich křikem. Najednou tím hlukem jasně a hlasitě zazněly údery na vstupní vrata. Někdo zvedl závoru a všechny tváře se obrátily stejným směrem. V předsíni zaduněly kroky a do hlavního sálu vešel Asmund.

Rudá zář ohně ho vykrojila ze tmy. V náručí nesl dlouhý předmět, zabalený v plášti. Prázdným pohledem přeletěl sál, jako by někoho hledal a v obrovské místnosti zavládlo napjaté mlčení.

„Vítej, Asmunde!“ vykřikl Orm do ticha. „Už jsme se o tebe začali bát...“

Asmundovy oči se mu však vyhnuly a ti, kteří stáli okolo viděli, že upírá pohled na Valgarda. Když Asmund nakonec promluvil, zněl jeho hlas tiše a dutě. „Přivedl jsem ještě někoho k pohřební hostině.“

Orm znehybněl a bylo vidět, jak pod hustým plnovousem zbledl. Asmund složil své břemeno na zem. Bylo tak zmrzlé, že stačilo, aby je trochu podepřel a zůstalo stát.

„Hrob, ve kterém jsem jej našel, byl krutě mrazivý,“ pokračoval v řeči a z očí mu vytryskly slzy. „Bylo to ošklivé místo a bylo mi stydno, když jsem si

pomyslel, že my budeme pořádát slavnost na jeho počest a on bude ležet tam, kde jeho jedinými společníky budou hvězdy a mrazivý vítr. Proto jsem přinesl Ketila domů – Ketila s Valgardovou sekerou v hlavě!“

Odhodil plášť a zář ohňů způsobila, že krev, sražená kolem čepele sekery, zazářila jako čerstvě prolitá. Ketilovy vlasy byly bílé jinovatkou.

Mrtvá tvář se šklebila přímo na Valgarda. Oči mu v záři pochodní ožily. Jeho tělo se toporně opíralo o Asmundovu paži a upíralo zrak Valgardovi do tváře.

Orm se s otázkou obrátil k berserkrovi, kterému poklesla čelist, jako by byl sám mrtvolou. Vzápětí však Valgarda zaplavil záchvat zuřivosti. Vyskočil a zařval na Asmunda: „Lžeš!“

„Všichni znají tvou sekeru,“ odpověděl mu Asmund těžce, „lidé, chytte toho bratrovraha a svažte ho, abychom ho mohli pověsit.“

„Žádám o své právo!“ vykřikl Valgard, „chci si prohlédnout tu zbraň.“

Nikdo se nepohnul. Všichni byli jako omráčení. Valgard vykročil dlouhou halou ke dveřím do předsíně a jediný zvuk, který se ozýval pod mohutnými trámy, bylo praskání hořícího dřeva. Nedaleko ležely odložené zbraně. Když Valgard procházel kolem nich, sebral z hromady těžký oštěp a rozběhl se. „Neutečeš!“ vykřikl Asmund a pokusil se vytáhnout meč, aby se postavil Valgardovi do cesty. Valgard mávnul rukou. Oštěp zasvištěl vzduchem, proletěl Asmundovou hrudí, kterou nechránil žádný pancíř a s těžkým nárazem přibodl nešťastníka ke zdi.

Ketilova mrtvola se stále ještě opírala o Asmundovu ruku, a tak tam stáli dva mrtví bratři bok po boku a upírali vyhaslé zraky na svého vraha.

Valgard zavyl jako vzteklý vlk a zmocnilo se ho vražedné šílenství. Oči mu zaplály zelenavou září a na rtech mu vyskočila pěna. Orm, který mu šel v patách, zařval, uchopil nejbližší meč a zaútočil. Valgard pozvedl nůž, který používal při jídle, odrazil rukou plochu Ormovy čepele a vrazil nůž náčelníkovi do hrdla.

Vystříkla krev. Orm se zřítil k zemi. Valgard zvedl meč, který mu vypadl z ruky, ale to už se vzpamatovali ostatní. Někteří z nich mu zastoupili východ. Valgard se vrhl na nejbližšího z nich a pod stropem sálu zazněl jeho šílený jekot.

Sál se zahemžil muži. Někteří z nich se pokoušeli dostat někam do bezpečí, ale většina z nich se snažila šíleného Valgarda zajmout. Další tři muži padli. Skupina ostatních postupovala kupředu a jako ochranu před sebou nesli těžkou stolovou desku. Společnou silou se jim podařilo s její pomocí odtlačit Valgarda od odložených zbraní, které si začali muži rychle rozebírat.

Jenže v přeplněném prostoru to šlo velice pomalu. Valgard se vrhl na ty, kteří mu stáli v cestě a nebyli ozbrojeni. Rychle mu ustupovali z cesty, několik z nich bylo poraněno a Valgard mezi nimi prorazil ke dveřím. V předsíni stál

válečník, který neměl jen meč, ale i okovaný štít. Valgard se rozmáchl a jeho meč, který zasáhl okraj štítu, se přelomil v půli.

„Měl jsi mizerný meč, Orme!“ vykřikl Valgard. Když na něj muž zaútočil, natáhl se Valgard zpět a vyrval sekeru z hlavy mrtvého Ketila. Útočník zapomněl ve svém spěchu na opatrnost. Valgard odrazil prvním úderem stranou štít a druhou ranou utlal muži ruku v rameni. Pak vyrazil ze dveří.

Za ním zasvištělo několik oštěpů, ale přece jen se nezraněný dostal do lesa. Ještě chvíli z něj odkapávala krev jeho otce, ale v tuhém mrazu se rychle srazila, takže nezanechávala další stopu pro psy, které za ním poštvali. I když je nakonec setřásl, nezbývalo mu nic jiného, než běžet dál, jinak by rychle zmrzl. Se vzlyky a proklínáním prchal k západu.

VIII.

Čarodějnice se krčila sama v temnotě a čekala. Konečně něco proklouzlo krysí dírou. Když sklopila oči k zemi, uviděla svou přítulnou společnici.

Krysa byla vyhublá a unavená a než promluvila, vyšplhala se ke svrasklému prsu a zhluboka se napila. Potom se jí schoulila do klína a upřela na čarodějnici oči, tvrdé a lesklé jako korálky.

„Tak co,“ zeptala se stařena, „jaká byla cesta?“

„Dlouhá a studená,“ odpověděla krysa.

„Zaletěla jsem do Elfheugu na křídlech větru v podobě netopýra. Když jsem se plížila Imricovým palácem, hrozila mi několikrát smrt. Tihle elfové jsou rychlí jako divoké šelmy a každý z nich okamžitě poznal, že nejsem jen tak obyčejná krysa. Nakonec se mi však přece jen podařilo vyslechnout jejich válečnou radu.“

„A jsou jejich plány skutečně takové, jak jsem předpokládala?“

„Uhodlas je dokonale. Skafloc se připravuje na cestu do Trollheimu, kde má zaútočit silou na Illredovo sídlo. Doufá, že se mu podaří krále zabít a když ne, alespoň oddálit a narušit jeho přípravy na válku – teď, když Illrede oficiálně zrušil příměří minulých let. Imric zůstane naopak v Elfheugu a bude připravovat jeho obranu.“

„Výborně! Ten starý elf je příliš mazaný, ale Skafloc sám se těžko vyhne nastražené pasti. Kdy vypluje?“

„Ode dneška za devět dnů. Jeho loďstvo bude mít zhruba padesát lodí.“

„Elfové plují rychle, takže určitě dorazí do Trollheimu ještě téže noci. Když naučím Valgarda, jak přivolat potřebný vítr, může doplout do Trollheimu za tři dny. Pro jistotu mu poskytnu další tři dny na přípravu. Takže, jestliže se má dostat k Illredovi alespoň den před tím, než Skafloc zaútočí, měl by se tady zdržet jenom... hm, bude taky potřebovat nějaký čas na to, sehnat svoje posádky... takže... no ovládat ho teď bude ještě snazší, protože se z něj stal vyvrženec na útěku.“

„Připravilas Valgardovi strašlivé chvíle.“

„Nic proti němu nemám, protože nevzešel z Ormova rodu, ale je to můj nástroj a hraju s jeho pomocí složitou a nebezpečnou hru. Zničit Skafloca nebude zdaleka tak snadné, jako bylo zahubit Orma a jeho dva syny, nebo se

pomstít jeho dcerám. Mým kouzlům i čarodějným silám se může klidně vysmát.“ Čarodějnice se zle zašklebila. „To je sice pravda, ale Valgard bude ta zbraň, která vnikne Skaflocovi do srdce. A co se týče Valgarda, dám mu možnost, aby vynikl mezi skřety, tím spíš, jestli se jim podaří podrobit si elfy. Pevně doufám, že Skaflocův pád bude dvojnásobně bolestivý, protože to bude právě on, jehož vinou zanikne Alfheim.“ Stařena se potom opřela o stěnu a čekala. I to byla jedna z těch věcí, které se v minulých letech naučila dokonale.

Když se přiblížilo ráno a přes bílou pláň a kolem ledem obalených stromů se začalo plížit světlo, šedivé jako beznaděj, zabušil Valgard na ženiny dveře.

Otevřela mu okamžitě a padla mu do náruče. Byl vysílený téměř k smrti a napůl zmrzlý. Na šatech se mu hnědaly koláče zaschlé krve a v očích a tváři měl výraz divokého zvířete.

Nakrmila ho masem a napojila pivem, podala mu nápoj z posilujících bylin a netrvalo dlouho a vzpamatoval se natolik, že ji k sobě mohl přivinout. „Jediné, co mi teď zůstalo, jsi ty,“ zamumlal. „Žena jejíž krása a smyslnost způsobila všechno to zlo. Měl bych tě zabít a sám pak nalehnout na vlastní meč.“

„Co to povídáš?“ usmála se. „Co špatného se vlastně stalo?“

Zabořil tvář do jejích voňavých vlasů. „Zabil jsem otce a dva bratry a stal se ze mě vyhnanec bez naděje na odpuštění.“

„Co se týče toho zabíjení, to dokazuje jenom to, že jsi byl silnější než ti, kteří tě ohrožovali. Co na tom záleží, kdo to byl?“ Její zelené oči se vpalovaly do jeho. „Ale jestli tě opravdu tak hrozně tíží myšlenka na to, že jsi zahubil vlastní rodinu, mohu ti prozradit, že jsi nevinný.“

„Cože?“ Jeho oči na ní nechápavě utkvěly.

„Ty nejsi Ormův syn, Valgarde Berserkře. Mám dar vědmy a musím ti říci, že dokonce nejsi ani lidského původu. Pocházíš z tak pradávného a vznešeného rodu, že si ani nedovedeš představit, co všechno je tvým právoplatným dědictvím.“

Jeho obrovské tělo ztuhlo jako železný prut. Sevřel jí zápěstí takovou silou, že jí naskočily modřiny a jeho výkřik naplnil malou chatrč. „Co to žvaníš!?“

„Jsi podvrženec, kterého Imric, elfí hrabě, podstrčil Ormovi za jeho pravého syna, kterého ukradl. Zplodil tě sám Imric a to se skřetí otrokyní, kterou už vězní dlouhé roky a ta je dcerou samotného Illreda – krále skřetů!“

Valgard ji od sebe odhodil a na čele mu vyrazily krůpěje potu. „Lež! To je lež!“

„To je pravda,“ opověděla chladně žena. Přistoupila k němu. Ustoupil a hrud' se mu těžce zvedala. Její hlas byl klidný a neodbytný. „Proč jsi tedy o tolik jiný, než ostatní Ormovy děti, nebo děti obyčejných lidí? Proč se vyhýbáš bohům i lidem a kráčíš po stezkách osamění, které necítíš jen ve víru boje? Proč jsi ani s jednou z žen, se kterými jsi spával, nezplodil dítě? Proč se tě bojí všechna

zvířata a malé děti?“ Pomalu ho zatlačila do rohu místnosti a její oči ho poutaly magickou silou. „Proč to všechno, když není pravda to, co ti říkám?“

„Vždyť jsem vyrostl jako ostatní lidé, nevadí mi železo, ani svaté předměty, neumím čarovat...“

„To má na svědomí Imric, který tě oloupil o právoplatné dědictví a odvrhl tě a všechno poskytl Ormovu synovi. Změnil tě, abys vypadal jako ukradené dítě. Byl jsi vychován mezi obyčejnými smrtelníky a nebylo nic, co by probudilo kouzelné síly v tobě ukryté. Proto rosteš, stárneš a v krátku zemřeš jako obyčejný smrtelník, proto ti nevadí věci svaté a pozemské, které elfům škodí. To všechno vyměnil Imric za staletí tvého života. Jedinou věc udělat nemohl, Valgarde. Nemohl ti dát lidskou duši. A až zemřeš, budeš jako sfouknutý plamen svíce. Zmizíš. Nepřijdeš do nebe, ani do pekla, nemáš naději dostat se do sídel starých bohů a jako člověk už také žít nebudeš!“

Při té řeči Valgard zasípal, odstrčil ji stranou a vrhl se ke dveřím. Žena se usmála. Venku zuřil mráz a divoká bouře, ale bylo už dlouho po setmění, když se Valgard vplížil zpět do domu.

Byl shrbený a vysílený, ale v očích, které upřel na svou milenkou, hořel divoký plamen.

„Věřím ti,“ zahučel nakonec, „protože není nic jiného, čemu bych mohl věřit. Viděl jsem duchy a demony, kteří pluli na křídlech bouře, letěli kolem a zlomyslně se mi vysmívali.“

Upřel nepřítomný pohled do temného kouta místnosti. „Kolem mne se začíná stahovat věčná temnota, falešná hra mého života se chýlí ke konci. Ztratil jsem domov, rodinu i vlastní duši, a ani tu jsem vlastně nikdy neměl. Vidím, že jsem byl pouhým stínem, vrženým Temnými silami a ty se teď chystají uhasit svíci. Tak dobrou noc, Valgarde, dobrou noc...“ S výkřiky se vrhl na lůžko.

Žena se pro sebe spokojeně usmála, přilehla k němu a její polibky chladily jako víno a pálily jako plamen. Když se k ní nakonec jeho kalné oči otočily, vydechla: „To není řeč hodná Valgarda Berserkra, nejsilnějšího z válečníků, jehož jméno budí hrůzu od Irska až k břehům Gardariki. Myslela jsem, že přijmeš má slova s úlevou a radostí a začneš měnit svůj osud k lepšímu, za pomoci té své těžké sekery. Mnohokrát jsi se krutě pomstil za urážky a příkoří mnohem menší, než jsou tyhle – vždyť ukradli tvé bytí a přikovali tě v těsném vězení smrtelného těla.“

Valgard cítil, jak se mu do žil pomalu vlévají nové síly a když začal ženu laskat, pomalu se mu vracelo nejen sebevědomí, ale i nenávisť ke všem lidem, kromě ní. Nakonec promluvil: „Co mám dělat? Kde a komu bych se mohl pomstít? Vždyť elfy ani skřety nevidím, dokud si to sami nepřejí!“

„To je to nejmenší, naučím tě to,“ odpověděla. „Není to nic těžkého vrátit ti kouzelný zrak, se kterým jsi se, jako všichni obyvatelé Faerie, narodil. Potom

můžeš zničit toho, kdo na tobě spáchal příkoří, budeš-li chtít a vysmát se svým pronásledovatelům, protože pak budeš mocnější než mnohý lidský král.“

Valgard se na ni upřeně zadíval. „Jak to myslíš?“

„Skřeti a goblini se připravují k válce se svými pradávnými nepřáteli – elfy. Zanedlouho král skřetů Illrede vytáhne s armádou proti Alfheimu a pravděpodobně zaútočí nejdřív na Imrica tady, v Anglii, aby si zabezpečil bok a týl, než se vydá dál na východ. Mezi nejpřednější Imricovy válečníky patří Skafloc, jeho adoptovaný syn, kterému nevadí železo a svaté předměty, a který patří mezi největší jak silou, tak znalostí kouzel. To on je pravý Ormův syn, on zaujímá místo, které patří po právu tobě! Kdybys teď rychle odplul k Illredovi, nabídl mu nějaký drahý dar, svou lidskou sílu a schopnosti, a odhalil mu tajemství svého původu, určitě bys získal vysoké postavení v jeho armádě. V boji o Elfheug bys potom mohl zabít Imrica a Skafloca a Illrede by tě určitě jmenoval hrabětem elfích zemí celé Británie. Potom bys mohl prostudovat magické vědění elfů a stal by ses ještě větším. Ó ano, myslím si dokonce, že bys mohl zjistit, jak zrušit Imricova minulá kouzla a tak by ses stal pravým elfem nebo skřetem a žil až do skonání světa.“

Valgard se zasmál smíchem, při kterém tuhla krev v žilách. „Opravdu, to by se mi líbilo! Vrah, vyvrženec, ani člověk, ani elf, co já ještě můžu ztratit? Jenom získat! Jestli se kvůli tomu mám spojit s armádou chladu a temna, udělám to rád! Potom svět zažije boje, o kterých se mu ani nesnilo, a v těch utopím svou špatnost a smutek! Oh, ženo, ženo, máš mě na svědomí, zavedla jsi mě na cestu zla, ale já ti za to děkuji!“

Divoce se s ní miloval, ale když nakonec promluvil, byl jeho hlas chladný a vyrovnaný.

„Jak se dostanu do Trollheimu?“

Žena otevřela truhlici a vytáhla z ní kožený vak, zavázaný tkanicí.

„Musíš se vydat na cestu v určitý den, který ti označím. Až budou tvoje lodi na moři, rozvážeš tenhle pytel. Je v něm uzavřen vítr, který tě tam donese a navíc tak získáš kouzelný pohled, který ti ukáže skřetí sídla.“

„A co moji lidé?“

„Ti se stanou částí daru, který přineseš Illredovi. K nejoblíbenější skřetí zábavě patří hony pořádané na lidi. Vypustí je v horách a potom je loví. U tvých mužů navíc vycítí, že jsou to lidé zlí, kterým žádný z bohů světa nepřispěje na pomoc.“

Valgard pokrčil rameny. „Jestli se mám stát skřetem, ať je má zrada dokonalá. Ale co jiného bych mu měl přivést, aby ho to potěšilo? Vždyť musí být zlatem, skvosty a bohatstvím přímo zavalen!“

„Dej mu to, co má cenu mnohem vyšší!“ šeptala mu žena. „Orm měl přece dvě půvabné dcery a skřeti jsou smyslní a žádostiví. Když je dobře svážeš a

ucpeš jim ústa, aby nemohly udělat znamení kříže nebo povolat na pomoc svého Ježíše...”

„Ty dvě ne,“ zalkl se Valgard hrůzou. „Vždyť jsem s nimi vyrostl a už jsem jim ublížil víc než dost.“

„Naopak, musí to být právě tyhle dvě,“ lísala se k němu žena. „Právě ony budou pro Illreda důkazem, že jsi zpřetrhal všechny své svazky s lidmi a teprve potom tě vezme bez zaváhání do svých služeb.“

Valgard však stále odmítal. Jenže žena ho objímala, líbala, zapřísahala a vyprávěla mu o moci, slávě a bohatství, kterého se dočká v skřetí zemi, tak dlouho, až nakonec svolil.

„Do tebe se vtělilo všechno zlo, ale i krása světa,“ prohlásil nakonec Valgard, „chtěl bych jenom vědět, kdo jsi ve skutečnosti.“ Tiše se zasmála a stulila se mu na prsou. „Až poznáš pár elfích žen, zapomeneš na mě.“

„To ne! Nikdy bych na tebe nemohl zapomenout, milovaná, na tebe, která pro mě udělala to, co ty.“

Žena zdržela Valgarda ve svém domě tak dlouho, jak vyhovovalo jejím plánům. To se jí snadno podařilo pod záminkou, že vaří kouzelný nápoj, kterým Valgardovi obnoví kouzelný zrak a jiný, s jehož pomocí nahlédne do dění ve Faerii. Jenže to všechno bylo sotva potřeba, protože její půvab a dovednost v lásce ho k ní poutaly jistěji, než řetězy. Bylo šero a padal hustý sníh, když se k němu obrátila se slovy: „Je čas, aby ses vydal na cestu.“

„Dobrá,“ odpověděl, „ale ty musíš jít se mnou, protože bez tebe nemohu žít.“ Jeho velké ruce se s ní mazlily. „Když nepůjdeš dobrovolně, odvedu si tě násilím, ale jít se mnou musíš.“

„Tak dobře,“ povzdechla si, „ale možná, že změníš svůj názor, až ti vrátím Zrak.“

Potom vstala a zadívala se na jeho sedící postavu. Prstem mu na čele a tvářích načrtla podivné obrazce a runy. Rty se jí zkroutily do napůl roztouženého úsměšku.

„Nenávist je krutý pán,“ vydechla.

„Nevěřila jsem, že budu ještě kdy v životě šťastná, Valgarde, o to hůř se s tebou budu loučit. Přeju ti hodně štěstí, můj nejdražší. A teď...” špičkami prstů mu přejela víčka „... prohlédni!“

A Valgard prohlédl.

Malý, upravený a útulný domek i vysoká, krásná žena se mu zavlnily před očima, jako horký vzduch nad ohništěm. V náhlé hrůze zjistil, že je vidí ne očima očarovaného smrtelníka, ale tak, jak vypadají ve skutečnosti...

Seděl v chatrči z jílů a proutí, kde hořel na hliněné zemi čadivý ohníček a slabě osvětloval hromady kostí, plesnivých hadrů, rezavého kuchyňského nářadí a odpudivých čarodějnických pomůcek. Před ním stála špinavá stařena s očima

podlitýma krví, vrásčitá kůže jí visela v záhybech na těle i na bezzubé lebce a u svrasklého prsu jí sála veliká krysa.

S hrůzou vyskočil. Čarodějnice se na něj zašklebila bezzubými ústy. „Můj milovaný, vydáme se teď na tvou loď?“ zaskřehotala. „Přísahal jsi, že se ode mne v životě neodloučíš!“

„Tak kvůli tobě jsem se stal bratrovrahem?“ zavyl Valgard jako raněný vlk. Vrhł se ke své sekeře a ťal po stařeně. Než stačila čepel dopadnout, tělo čarodějnice se rychle zmenšilo a vzápětí se po zemi rozběhly dvě krysy. V okamžiku, kdy se sekera zakousla do země, zmizely v díře v zemi.

Valgard nepřičetný vztekem ulomil silnou suchou větev a vrazil ji do ohně. Když se rozhořela, přiložil ji postupně k hadrům a odpadkům uvnitř a pak ke střeše chatrče zvenčí. Když chatrč stála v jednom plameni, obcházel okolo, připraven zaútočit na cokoli, co by z ní vylezlo nebo vyběhlo. Žádný živý tvor se však neukázal, jen plameny hučely, skučel vítr a tiše syčel sněh, který padal do ohně.

Když z chatrče nezbylo nic, než hromada žhavého popela, vykřikl Valgard: „Kvůli tobě jsem ztratil domov, rodinu i naději, kvůli tobě jsem přinucen odřít se lidského života a spřáhnout se s královstvím temnot, kvůli tobě se musím stát skřetem! Slyš mě čarodějnice, pokud jsi ještě naživu. Zařídím se podle tvé rady. Stanu se hrabětem anglických skřetů, možná, že jednoho dne i králem celého Trollheimu a pak se vydám na lov. Budu tě pronásledovat ze všech sil, které budu mít I ty, jako lidé, elfové a každý, kdo mi vstoupil nebo vstoupí do cesty, pocítíš mou nenávist a přísahám, že neustanu, dokud tě neupálím zaživa!“

Potom se otočil a vlčím klusem vyrazil k východu, takže zanedlouho zmizel v hustě padajícím sněhu. Obě krysy, čarodějnice i její společnice, které se k sobě choulily v teplém hnízdě hluboko pod zemí, se na sebe ušklíply. Všechno šlo přesně podle jejich plánů.

Posádky Valgardových lodí tvořili ti nejhorší a nejdivočejší z Vikingů. Většina z nich byli vyhnaná, postavení doma mimo zákon, a neexistovalo místo, kde by byli vítáni. Proto Valgard koupil vlastní dvorec, kde mohl on a jeho divocí muži trávit zimu. Nežili si špatně, měli i dost služebnictva, ale neustále se hádali a prali, často se na sebe vrhli se zbraněmi, takže jediný, kdo je dokázal trochu udržet v kázni, byl jejich náčelník.

Když se k nim donesla zpráva o vraždění v Ormově dvorci, bylo jim jasné, že nebude trvat dlouho a okolní lidé se na ně vrhnou, aby se jich zbavili provždy. Proto naložili lodě majetkem a zásobami a připravili se k vyplutí. Nemohli se však dohodnout, kterým směrem se mají teď v zimě vydat. Dlouho se přeli a došlo samozřejmě i k několika rvačkám. Možná, že by se hádali dokud by je okolní lidé nepřepadli, kdyby se Valgard nevrátil. Přišel do dvorce po západu slunce. Zavalití, vlasatí muži seděli kolem dlouhého stolu, lili do sebe roh za rohem, hádali se a řvali, až uši zaléhaly.

Někteří z nich opile chrápali na podlaze mezi psy, jiní se hádali a strkali se. Přihlížející je spíš podněcovali, než aby se snažili pranicím zabránit. Jako stíny se špatně osvětleným sálem ploužili týraní sluhové a ženy, které už dávno vyplakaly všechny slzy.

Valgard usedl na vyvýšené místo v čele, které bylo prázdné. Vypadal strašlivě – vysoký, mohutný muž s tváří ještě zachmuřenější, než si jeho muži pamatovali. Přes rameno měl stále přehozenou obrovskou sekeru, které se už začalo přezdívat Bratrovrah. Když si ho muži všimli, rozhostilo se pod těžkými trámy postupně ticho, až byl nakonec jediným zvukem, který se nesl sálem, praskot hořícího dřeva.

Potom Valgard promluvil. „Déle tady už nemůžeme zůstat. I když ani jeden z vás nevstoupil do Ormova dvorce, lidé si vezmou to, co se tam stalo jako záminku, aby se zbavili nás všech. Ale to nevadí. Dozvěděl jsem se o místě, kde můžeme získat obrovské bohatství a slávu a tam pozítří ráno vyplujeme.“

„Jaká je to země a proč nevyplujeme už zítra?“ zeptal se jeden z jeho kapitánů, zjizvený muž, který se jmenoval Steingrim.

„Co se týče toho druhého, musíme si ještě tady v Anglii něco vyřídit a to uděláme zítra,“ odpověděl mu Valgard. „A co se týče toho prvního, naším cílem je Finnmark.“

Zvedl se veliký křik a do něj pronikl Steingrimův hlas: „To je nejhlupejší řeč, jakou jsem kdy slyšel. Finnmark je pustý a chudý a leží za mořem, které je nebezpečné i v létě. Co bychom tam hledali? Jedině smrt! Buď se utopíme na cestě, nebo nás zahubí čarodějové, kteří v té zemi žijí a když ne, co si vezmeme na pár hliněných chatrčích, kde žijí místní chudáci? Hned po ruce máme Anglii, Skotsko, Irsko, Orkneje nebo na jih od Kanálu Valland a tam všude se dá očekávat bohatá kořist.“

„Slyšel jsi mé rozkazy. Poslechni,“ nevzrušeně odpověděl Valgard.

„Tak to tedy ne,“ zasípal zuřivě kapitán. „Myslím, že jsi se v těch lesích musel zbláznit.“

Valgard vyskočil jako šelma a jeho sekera rozpoltila Steingrimovi lebku.

Jeden z mužů vykřikl, zvedl oštěp a pokusil se Valgarda bodnout. Berserkr uskočil, vyrval mu násadu z rukou a srazil ho na zem. Potom vyrval sekeru z hlavy mrtvého Steingrima a s očima chladnými jako led se rozkročil pod nízkými trámy. Jeho hlas byl tichý a hrozivý: „Je tady snad ještě někdo, kdo by mně chtěl odmlouvat?“

Nikdo se nepohnul, nezaznělo žádné slovo. Valgard se vrátil zpět na svůj stolec a znovu promluvil: „Musel jsem zakročit přísně, protože teď už nemůžeme žít tak volně, jako dřív. Pokud se nesjednotíme a nebudeme jednat jako jediný muž, jehož hlavou chci být, zahyneme všichni. Možná, že se mé plány na první pohled zdají divné, ale Steingrim mne měl nejdříve vyslechnout.“

Mám totiž zaručené zprávy o bohatém dvorci, který byl letos v létě postaven na pobřeží Finnmarku a tam najdeme všechno, co si jen budeme přát. V zimě tam nikdo nebude Vikingy očekávat, takže to bude víc než snadná kořist. Ani z počasí nemám strach. Všichni víte, že se vyznám v předpovědích a mohu vám říci, že cítím ve vzduchu příznivý vítr.“

Celá divoká smečka si uvědomila, že Valgardovo vedení jim bylo vždy jenom ku prospěchu a co se týkalo Steingrima, neměl mezi nimi ani příbuzné, ani pokrevního bratra. Kolem stolu se rozlehly výkřiky, které slibovaly, že posádky budou následovat Valgarda kamkoliv je povede. Když odklidili mrtvolu a pustili se do dalšího pití, svolal si Valgard své kapitány.

„Nedaleko odsud je místo, které před odjezdem z Anglie vypleníme,“ oznámil jim. „Nebude to těžké a zaručuji vám bohatou kořist.“

„Které místo myslíš?“ zeptal se jeden z mužů.

„Dvorec Orma Silného, jenž je po smrti a nemůže už svůj majetek bránit.“

Jakkoliv byli Valgardovi kapitáni špatní, každý z nich se při pomýšlení na tak strašný čin otřásl, ale ani jeden z nich si netroufl svému náčelníkovi odporovat.

IX.

Kar, pořádaný na Ketilovu počest, se stal zároveň pohřební hostinou Asmundovou a Ormovou. Muži seděli a tiše pili plni zármutku, protože Orm byl velice uznávaným vůdcem a navzdory tomu, že byl velice vlažný ve víře, on i jeho synové byli oblíbeni v celém širém okolí. Země ještě nebyla promrzlá a proto se nádeníci pustili den po hrozném vraždění do stavby mohyly.

Z loděnice byla na lanech přivlečena k hrobu nejlepší Ormova loď. Ta byla naložena drahocennými věcmi, masem a nápoji určenými na dlouhou cestu. Bylo zabito několik koní a smečka psů a naloženo na palubu, aby provázeli svého pána v záhrobí. Valgardovy oběti byly v lodi uloženy na lůžko z drahých látek a vybaveny nejlepšími zbraněmi a vším, co měly za svého života v oblibě. Bylo Ormovo přání, aby byl pohřben právě tímhle způsobem a jeho žena mu to musela slíbit už dávno.

Když bylo o několik dnů později všechno hotovo, přišla k hrobu Aelfrida. Stála tam v šedivém zimním dni a upírala pohled na Orma, Asmunda a Ketila. Vítr jí vháněl do tváře rozpuštěné vlasy a skrýval tak její tvář před kolemstojícími lidmi.

„Kněz mi řekl, že by to byl smrtelný hřích, jinak bych se už dávno sama zabila, abych mohla ležet vedle vás,“ zašeptala. „Můj život bude jako žalostné moře. Byli jste hodní synové, ty Asmunde, i ty Ketile a vaší matce bude chybět váš smích. Zdá se mi, že to bylo včera, kdy jsem vám zpívala ukolébavky a chovala vás v náručí. Byli jste tak maličcí a najednou z vás byli dlouhonozí, neohrabaní chlapci, příjemní na pohled. Byli jsme na vás pyšní, Orm a já, a teď tady ležíte bez života a na tváře vám sedají sněhové vločky. Jak je to divné...“ Potřásla zmateně hlavou. „Nemohu stále uvěřit, že jste mrtvi. Snad je to jenom ošklivý sen.“

Pak se usmála na Orma. „Často jsme se hádali,“ zašeptala si pro sebe, „ale to nic neznamenal, protože vím, že jsi mě miloval a já... já milovala tebe. Byl jsi na mě hodný, Orme, ale to slovo je teď, když jsi mrtev, tak prázdné a studené! Prosím Boha Všemohoucího, aby ti odpustil všechno, čím jsi se provinil proti Jeho zákonům. V mnoha věcech jsi byl tak nevědomý, i když jsi měl nesmírně šikovné ruce, kterými jsi ovládal lodi, vyráběl mi skříně a truhly a vyřezával hračky dětem...”

A jestli tě Bůh odmítne vpustit do nebe, pak ho prosím, aby mě nechal sestoupit za tebou do pekla, abychom byli zase spolu. Ano, i kdyby ses vydal k těm svým pohanským bohům, já tě tam najdu. Tak a teď sbohem, Orme, kterého jsem milovala a miluji. Sbohem.“

Sklonila se a políbila ho. „Tvé rty jsou studené,“ řekla a rozhlédla se kolem nevidoucímá očima. „Jako bys mě ani nechtěl políbit. To určitě nejsi ty, ten mrtvý v lodi, ale kde tedy opravdu jsi, Orme?“

Odvedli ji od hrobu a muži dlouho vršili nad lodí mohylu a stavěli na jejím vrcholu pohřební místnost. Když skončili práci, tyčila se mohyla vysoko nad pobřežím a na jejím úpatí šuměly vlny svou nekonečnou píseň.

Kněz, který s takovým pohanským pohřbem nesouhlasil, sice hrob nevysvětlil, ale jinak udělal co bylo v jeho silách a Asgerda mu zaplatila mnoho mší, které měl sloužit za duše zesnulých.

Byl tam také jeden mladý muž, jmenoval se Erlend Thorkelsson, se kterým si dala Asgerda slovo.

Přišel za ní a řekl jí: „Dvorec teď bude hrozně opuštěný, když muži kteří tady žili, zemřeli.“

„Už je,“ odpověděla mu dívka. Chladný vítr, který vál od moře a nesl sebou vločky suchého sněhu, jí čechrал dlouhé, zlaté vlasy.

„Asi bude lepší, když tady nějakou dobu s pár kamarády zůstaneme a pomůžeme vám to tady dát trochu do pořádku. Potom se můžeme vzít, Asgerdo, a pak se můžeš s matkou i sestrou přestěhovat k nám.“

„Nevdám se, dokud neuvidím Valgarda viset a dokud nebudou jeho muži upáleni i s jejich nečistým domem,“ obrátila se k němu rozhořčeně.

Erlend se nemilosrdně zasmál. „Na to nebudeš muset čekat dlouho. Touhle dobou už běží od domu k domu válečný šíp. Pokud se nedají na útěk dřív, než si myslím, a podle mého bude trvat dost dlouho, než se dohodnou, brzo zbavíme zem té havěti.“

„To je dobře.“

V té době se už většina mužů, kteří se zúčastnili pohřební hostiny, vydala ke svým domovům. Domácí lidé a Erlend s púltuctem kamarádů se uložili ke spánku v hlavním sále. Sněsla se noc, zvedl se silný vítr, který sebou přinesl hustou sněhovou vánici a točil se a skučel kolem domu. Sníh vystřídaly kroupy, bušící do střechy jako desítky malých nohou. Hlavní hala, kde všichni nocovali, byla tmavá a ponurá, lidé se choulili jeden k druhému na jednom jejím konci. Mluvili málo, jen rohy s pitím kolovaly z ruky do ruky.

V jednom okamžiku se Aelfrida zvedla. „Něco jsem venku zaslechla!“

„Já jsem neslyšela nic,“ odpověděla Asgerda. „Dneska v noci by člověk ani psa nevyhnal, natož aby se potuloval venku sám.“

Freda, kterou děsil matčin napůl nepřítomný pohled, Aelfridu pohladila a zašeptala jí: „Víš, že nejsi úplně sama, my tě nikdy neopustíme!“

„Ano, máš pravdu,“ usmála se Aelfrida poprvé po dlouhé době. „Ormův rod ve vás bude žít dál a mně budete připomínat, že nebyly zničeny všechny plody těch překrásných nocí, které jsme spolu trávili.“ Upřela oči na Erlenda. „Bud’ na svou ženu hodný, pochází z krve náčelníků.“

„Cožpak bych se k ní mohl chovat jinak?“

V tom okamžiku někdo silně zabušil na dveře. V hukotu větru byl slyšet hlas: „Otevřte! Otevřte, nebo vyrazíme vrata!“

Muži se chopili zbraní. Jeden ze sloužících otevřel dveře a byl okamžitě sražen k zemi úderem sekery. Do předsíně vstoupil Valgard, vysoký a zachmuřený, chráněný dvojicí štítů, které před ním nesli dva z jeho bojovníků, s těžkým pláštěm proti sněhu na ramenou.

Obrátil se k těm, kteří byli shromážděni uvnitř: „Jestli ženy a děti vyjdou bez odporu ven, necháme je na živu. Celý dům je obklíčen mými muži a spálím ho.“

Někdo po něm hodil oštěp, ale ten zazvonil na jednom ze štítů a neškodně se svezl k zemi. Pach kouře zesílil.

„Ještě jsi nenapáchal dost zla?“ vykřikla zoufale Freda. „Tak dobře, spal si náš dům, ale raději v něm uhořím, než bych si od tebe dala darovat život!“

„Kupředu,“ vykřikl Valgard a dřív, než se jim mohl někdo postavit na odpor, vnikl s několika svými Vikingy dovnitř.

„Jen přes mou mrtvolu!“ vykřikl Erlend.

Vytasil meč a zaútočil na Valgarda. Sekera Bratrovrah vyletěla vzhůru a dolů, se zazvoněním odrazila čepel meče stranou a zabořila se zahnutým koncem ostří Erlendovi pod žebra. Nešťastný muž se zřítil k zemi. Valgard ho přeskočil a chytil Fredu za zápěstí. Další z jeho mužů zajali Asgerdu. Ostatní je obklopili hradbou ze štítů a pod jejich ochranou se celá skupina vrátila ke dveřím. Na cestě zabili tři muže, kteří se jim postavili na odpor.

Když se útočníci stáhli ven, muži vevnitř se chopili zbraní a pokusili se o výpad. Část z nich vlak byla zabita, zbytek byl zatlačen zpět do budovy Valgardovými Vikingy, kteří obklíčili vchod. Aelfrida se s výkřikem vrhla ven a ji nechali Valgardovi lidé projít.

Valgard právě spoutal Fredě a Asgerdě ruce a k poutům připojil provazy, za které by je mohli vléci, kdyby nechtěly jít dobrovolně. Střecha domu už hořela vysokým plamenem. Aelfrida se pověsila na Valgarda a křičela na něj zoufalým hlasem.

„Jsi horší než vlk, jaké nové zlo jsi teď připravil pro poslední svého rodu? Proč jsi tak krutý ke svým sestrám, které ti nikdy neublížily a co jsi to za člověka, když můžeš takhle šlapat po matčině srdci? Pusť je, pusť je!“

Valgard ji pozoroval chladnými očima a s netečnou tváří. „Ty nejsi má matka,“ promluvil nakonec a udeřil ji tak, že padla v bezvědomí do sněhu. Pak

se obrátil ke svým mužům a pokynul jim, aby odvedli obě zajaté dívky k lodím, čekajícím v zátoce.

„Kam nás chceš odvézt?“ vzlykala Freda, ale Asgerda mu plivla do tváře.

Rty mu zvlhl sotva viditelný úsměv a odpověděl: „Neublížím vám, naopak, prokážu vám velikou službu a daruji vás králi!“ Potom si povzdechl.

„Závidím mu. A protože znám své chlapy, budu vás po cestě dobře hlídat.“

Ty z žen, které nechtěly zemřít v plamenech, kolem sebe na dvoře shromáždily děti. Útočníci je většinou zneužili, ale potom je nechali být. Část žen však zůstala uvnitř se svými muži. Plameny ozařovaly dvorec a širé okolí a zanedlouho vzplály i ostatní budovy. Ty však Vikingové ještě předtím vyloupili.

Valgard odjel v okamžiku, kdy se přesvědčil, že ti, kteří zůstali v budově, jsou opravdu mrtvi. Dobře věděl, že brzo dorazí lidé z širého okolí přivolaní září plamenů. Vikingové spustili loď na vodu a vypluli. Zasedli k veslům a namáhavě se prodírali proti větru, který vál do vnitrozemí a hnal před sebou vlny pokryté ledovou tříští.

„Takhle se do Finnmarku nikdy nedostaneme,“ zavrčel Valgardův kormidelník.

„Ale ano, uvidíš,“ odpověděl mu Valgard. Za svítání, přesně jak mu poradila čarodějnice, rozvázal kožené tkanice na pytli a otevřel ho. Vítr se okamžitě otočil a začal jim vát do zad, takže hnal loď na severovýchod. Vikingovi vztyčili plachty a loď poskočily vpřed.

Když dorazili k Ormově dvorci sousedé, našli jenom hromadu ohořelých trámů a kouřící spáleniště. Na zemi se choulilo pár žen a několik dětí a jejich tichý vzlykot se nesl k šedivé ranní obloze. Aelfrida neplakala, ani nemluvila. Seděla na vrcholku mohyly, vlasy a šaty jí divoce vlály ve větru a bez jediného pohybu upírala prázdné oči na moře.

Valgardovy lodi pluly pod neúnavným větrem tři dny a tři noci. Jedna z nich se potopila pod nárazem obrovské vlny, ale většina posádky se zachránila na palubách ostatních lodí. Všichni se však museli neustále střídat v nekonečném vylévání vody, která bez přestání tekla přes lodní boky. Mezi muži se začalo ozývat tiché reptání, ale Valgard si toho nevšímal. Stál skoro bez hnutí na přídi své lodi a upíral oči kupředu. Halil se v těžký plášť, na kterém se srážela sůl a jinovatka. Jeden z mužů se mu pokusil odporovat, ale Valgard jej na místě zabil a jeho tělo hodil přes palubu. Téměř nemluvil a to posádce vyhovovalo, protože ani jeden z nich na sobě netoužil ucítit jeho děsivý pohled.

Na Frediny a Asgerdiny prosby neodpovídal, ale dopřál jim slušné jídlo i pití, uložil je pod ochranou přední paluby a nedovolil mužům, aby je obtěžovali. Freda zpočátku odmítala potravu. „Od vraha a zloděje si nevezmu ani sousto,“ bránila se. Ne všechna sůl, která se jí srazila na tvářích, pocházela z mořské vody.

„Jez, aby sis uchovala síly,“ radila jí Asgerda. „To jídlo nebereš od něj, vždyť ho sám ukradl jiným, a co kdyby se nám naskytla příležitost k útěku? Když se budeme modlit k Bohu...“

„To vám zakazuji,“ obrátil se k nim Valgard, který je poslouchal. „Jestli uslyším něco takového, zacpu vám ústa.“

„Jak chceš,“ odpověděla mu Freda, „ale modlitba vychází především ze srdce a ne z úst.“

„A ani jedna, ani druhá nemá žádnou cenu,“ ušklíbl se Valgard. „Kolik žen kvičelo o svém Bohu, když jsem je povalil na zem, a co jim to bylo platné? Ale na své lodi další řeči o Bohu nestrpím!“ Ne, že by se obával toho, že by jim mohla Nebesa přispět v nejbližší době na pomoc. Obyvatelstvo Faerie vládlo silami a magií, které byly stále ještě nesmírně silné, ale Valgard věděl, že kdyby se o tom před dívkami zmínil, propadly by panice a o to nestál. Tím méně stál o to, aby mu cokoliv připomínalo věci, které mu byly navěky odepřeny.

Ponořil se do svých myšlenek a obě sestry umlkly. Vikingové také nemluvili, takže jediné zvuky, které provázely plavbu lodí, bylo svištění větru v lanoví, hukot moře pod jejich příďemi a praskání namáhaného dřeva. Po nebi se hnala šedivá mračna, ze kterých se střídavě řinuly kroupy a sníh a lodi pluly ke svému cíli, ztraceny na nekonečných, šedých vodách oceánu.

Třetího dne navečer dorazili ke břehům Finnmarku. Mraky byly tak husté a nízké, že byla celý den prakticky tma. Z moře se vynořily holé a nepřátelské útesy, na jejichž úpatí se s duněním tříštil příboj. Kamenné pobřeží bylo holé, pokrýval je sníh a led a jen tu a tam stál větrem pokroucený strom.

„To je odporná země,“ otrásl se Valgardův kormidelník, „a po dvorci, o kterém jsi mluvil, nevidím ani stopy.“

„Zajed' tam do toho fjordu,“ nařizoval mu náčelník.

Vítr je zanesl dovnitř a poháněl je dál, dokud mu do cesty nevstoupila vysoká skaliska. Posádky spustily plachty, položily stěžně a vysunuly vesla. Lodi pomalu pokračovaly fjordem ke kamenitému pobřeží. Valgard, který upíral oči do houstnoucí temnoty, uviděl první skřety.

Nebyli tak vysocí jako on, ale skoro dvakrát rozložitější, ruce, podobné uzlovitým větvím, jim visely až ke kolenům. Nohy měli krátké, křivé a veliké prsty jim končily drápy. Kůže, která byla studená, kluzká a zelená, se jim volně pohybovala na těle, tvrdém jako kámen. Málokterý z nich měl vlasy a jejich veliké kulaté hlavy s plochými nosy a širokými ústy plnými tesáků, se špičatýma ušima a hluboko zapadlýma očima, se podobaly lebkám. Oči postrádaly bělma a vypadaly jako bezedné propasti.

Většina z nich byla bez ohledu na mrazivý vítr nahá, jen málokterý z nich měl na sobě kus kožešiny. Vyzbrojeni byli hlavně obušky, sekerami, oštěpy, luky a vrhacími praky. Všechny zbraně byly tak velké a těžké, že by s nimi

člověk těžko zacházel. Někteří z nich však na sobě měli hrudní pancíře a helmice a byli vyzbrojeni zbraněmi z bronzu, nebo elfích slitin.

Valgard se při tom pohledu otřásl. „Dala se do tebe zima?“ zeptal se jeden z jeho mužů.

„Ale ne, to nic,“ zabručel. Sám pro sebe si pomyslel: „Doufám, že ta čarodějnice nelhala a elfky jsou hezčí než tihle. Musí to být ale skvělí válečníci.“

Vikingové přistáli a vytáhli lodě na pobřeží. Pak se s pocitem nejistoty shromáždili na jednom místě. Valgard viděl, jak se na pláž vyrojili skřeti.

Boj byl krátký a strašný, protože muži své nepřátele neviděli. Sem tam se některý ze skřetů dotkl železa a popálil se, ale většinou se dokázali nebezpečnému kovu vyhnout. Se spokojeným řehotem, který se dutě odrážel od okolních skal, drtili mužům lebky, vytrhávali jim údy a honili je jako zvěř po okolních skalách.

Valgardův kormidelník pozoroval s hrůzou, jak jeho druhové zmírají pod ranami neviditelných nepřátel, zatímco jejich náčelník nehnutě stojí a opírá se o svou sekeru. Viking vykřikl a obrátil se na berserkra. „To je tvoje práce!“

„Uhodl jsi,“ odpověděl mu Valgard a vrhl se na něj. Kormidelník rychle podlehl a v té chvíli už boj kolem končil.

K Valgardovi přistoupil skřetí kapitán. Pod nohama mu zaskřípalo kamení.

„Krysa, která byla zároveň netopýrem, nám přinesla zprávu o tvém příjezdu,“ promluvil dunivou dánštinou. „Mnohokrát děkujeme za skvělou zábavu. Král tě očekává.“

„Okamžik.“ Vrátil se k lodi.

Svým sestrám už předtím ucpal ústa a svázal ruce. Celé omámené tím, co se před nimi odehrálo, za ním klopýtaly kamenitou roklinou a podél holého horského úbočí. Výprava nakonec prošla kolem neviditelných stráží do rozlehlé jeskyně a z ní do královské síně.

Byla to obrovská prostora, vytesaná hluboko ve skále a vybavená s přepychem hodným králů. Zařízení pocházelo z loupeživých nájezdů, které skřeti po staletí pořádali na země elfů, trpaslíků, lesních i vodních skřítků a jiných kouzelných národů. Zdi halily bohaté čalouny zdobené drahokamy, na zemi, na vysokých kobercích, stály dlouhé stoly z ebenu a slonoviny, pokryté drahocennými ubrusy, a na nich skvostné poháry, jejichž cena překračovala každý odhad. Ohně, hořící podél celého sálu, se odrážely na zlatem protkávaných róbách skřetích šlechticů a jejich družek.

Všude se pohybovali otroci, elfové, trpaslíci a skřítkci, a nosili podnosy s masem a nádoby s nápoji. Pro tuhle hostinu byly v polovině světa naloupeny jak krávy, koně, prasata a drůbež, tak děti, ať už lidské, nebo elfí. Z loupeží samozřejmě pocházela i všechna drahá vína. Kvílivá hudba, kterou skřeti nadevšechno milovali, se opile nesla vzduchem plným dýmu.

Kolem zdí stály nehybné strážce, podobné pekelným sochám, a na jejich zbraních se rudě odrážela zář ohňů. Skřeti kolem stolů se cpali jídlem, chlemtali nápoje a hromovými hlasy se mezi sebou neustále hádali. Jedině nejvyšší šlechta Trollheimu seděla tiše na svých zdobených stolcích.

Valgardův pohled ulpěl na Illredovi. Král byl obrovský. Široký obličej měl vrásčitý a bradu mu zdobila houština zelených výrůstků, podobných vousu. Když jeho bezedné oči ulpěly na nově příchozích, ucítil podvrženec, který se pokoušel zahnat strach, jak mu po zádech přeběhl mráz.

„Zdravím tě, velký králi,“ promluvil nakonec. „Jsem Valgard, řečený Berserkr a přicházím z Anglie, abych se připojil k tvé armádě. Řekli mi, že jsi otcem mé matky a přišel jsem se dovolávat svého práva.“

Illrede pokývl hlavou, kterou mu zdobila zlatá koruna. „Vím o tom. Buď vítán do Trollheimu, svého domova, Valgarde.“ Jeho pohled sklouzl k oběma vysíleným dívkám, které se k sobě tiskly na zemi. „A kdo je tohle?“

„Malý dárek pro tebe,“ odpověděl Valgard bez zaváhání. „Jsou to dcery mého otčima. Doufám, že ti udělají radost.“

„Ho-ho! Ho-ho, ho, ho!“ Illredův smích zaduněl do nastalého ticha. „Výborný dar! Už je to dlouho, co jsem naposled svíral v náručí lidskou ženu – tak tedy vítěj, vítěj, Valgarde!“

Sestoupil z vyvýšeného stupně na zem, která se zachvěla pod jeho vahou a přistoupil k dívkám. Freda a Asgerda se zoufale rozhlížely kolem. Z obličejů se jim daly snadno vyčíst jejich myšlenky. „Kde to jsme? Temná jeskyně, Valgard mluví do prázdna a přece se pod klenbou nese ozvěna jiných slov!“

„Měly byste si prohlédnout svůj nový domov,“ zašklebil se Illrede a přejel jim rukou oči. V tom okamžiku získaly obě nešťastné dívky kouzelný pohled a spatřily, jak se nad nimi tyčí obrovský a obludný skřetí král. Opustily je poslední zbytky odvahy a přestože měly obě ucpaná ústa, křičely a křičely. Illrede se znovu rozesmál.

X.

Elfí nájezd na Trollheim měl být velice silný. Nejlepší válečníci britských elfů obsadili padesát dlouhých lodí, které byly zamaskovány a chráněny magií, vyvolanou Imricem a jeho nejlepšími čaroději. Předpokládalo se, že ukryti pod závojem zaklínadel doplují nepozorováni až do samotného finnmarkského fjordu, na hranice skřetí říše. Jak daleko se jim pak podaří proniknout do vnitrozemí bude záležet na tom, jak silný bude odpor, se kterým se setkají. Skafloc tajně doufal, že se jim podaří proniknout až do podzemí skřetího sídla, do Illredova sídla a vrátit se s hlavou samotného skřetího krále. Netrpělivě čekal na odjezd.

„Nebud' příliš lehkovážný,“ varoval ho Imric. „Zabíjej a nič, ale nevydávěj bojovníky do nebezpečí jen pro dobrodružství samotné. Když zjistíš jak jsou skutečně silní, bude to pro nás mnohem důležitější, než kdybys jich tisíc zabil.“

„Dokážeme obojí,“ zasmál se Skafloc. Byl nedočkavý jako mladý hřebec, oči mu hořely a vlasy vlály ve větru.

„Nevím ... nevím.“ Imric měl velmi vážný výraz. „Mám pocit, že z téhle výpravy nevzejde nic dobrého a mám chuť ji zakázat.“

„Jestliže to uděláš, stejně pojedeme,“ zachmuřil se Skafloc.

„Ano, já vím. Možná, že se mýlím. Jeďte tedy a ať tě provází štěstí.“

Večer, hned po setmění, se válečníci nalodili. Měsíc, který právě vyšel, zaléval stříbrným svitem skaliska a rokliny elfí pahorkatiny a mraky, hnané větrem prchaly k východu. Měsíční záře se odrážela a lámala na vrcholcích zpěněných vln, tříštících se na pobřežních skalách. Odrážela se i od zbraní a brnění elfích bojovníků, zatímco jejich dlouhé černé lodi byly pouhými stíny na vedlejší pláži.

Skafloc stál zahalen v širokém plášti a čekal na poslední muže. Jak tam stál, s tváří bledou ve světle měsíce, přišla k němu Leea.

„Jsem rád, že jsi přišla,“ zvolal Skafloc. „Řekni mi nashledanou a zazpívej mi píseň pro štěstí!“

„Nemohu tě pořádně obejmout, protože mi v tom brání tvé brnění,“ odpověděla hlasem, který zněl jako směs jarního větru, šumící vody a vzdáleného cinkotu malých zvonků. „A bojím se, že moje kouzla nezabrání

zkáze, která tě očekává.“ Její oči se vpily do jeho. „Nemám žádné důkazy, ale jsem si naprosto jista, že plujete do pasti a proto tě prosím, při mléce, kterým jsem tě krmila jako dítě, zůstaň pro tentokrát doma!“

„Sama přece nečekáš, že by něco takového udělal elfí náčelník, vyplouvající na výpravu, ze které by se mohl vrátit s hlavou svého úhlavního nepřítele!“ odpověděl rozzlobeně Skaflloc. „Taková potupa! Pro nikoho na světě bych něco takového neudělal!“

„Ano, já vím...“ V Leeiných očích se náhle zatřpytily slzy.

„Lidé! Vy lidé, jejich život je tak krutě krátký, pospícháte často v mládí do objetí smrti stejně jako do dívčího náručí. Sotva před pár lety jsem tě, Skaflocu, houpala v kolébce a není to dlouho, co jsem se dívala, jak se učíš za jasných letních nocí chodit na lesní mýtině. Já jsem nesmrtelná a můj čas se nezměnil. A stejně rychle přijde den, kdy se na tvé rozsekané tělo začnou slétat havrani. Nikdy na tebe Skaflocu nezapomenu, ale bojím se, že dnes jsem tě políbila naposled.“

Začala zpívat:

*Vítr vane dnes v noci na moře
a námořníci nemají nikdy klid,
opouštějí domovy, aby se vydali na cestu
s racky a mořskou tříští.
Ani oheň domova, ani ženská náruč,
děti ani rodina je nezadrží,
když je zpěv příznivého větru
a pádící vlny přílivu zavolají.
Pěna a mořské řasy je pohltní.*

*Vítr, vítr, ten prastarý tulák,
šedý, rychlonohý a věčně kvílící,
ženy jej proklínají, protože on
vždy láká muže do zkázy a smrti.
Námořníky líbají rozesmáté vlny,
studené a sladkoslané, a srdce odevzdané
odnášejí do neklidných hrobů,
když jsou na moři je jejich život vylupován.
A jejich ženám zbývá jen smutek.*

Skaflocovi se tahle píseň vůbec nelíbila, protože byla cítit neštěstím. Obrátil se a vykřikl na své posádky, aby spustily lodě na vodu a nasedly. V okamžiku,

kdy se ocitl sám na palubě, zahnal chmury a znovu se mu vrátil pocit nedočkavosti a optimismu.

„Ten vítr vane už třetí den,“ obrátil se k němu Goltan, jeden z jeho kamarádů. „Není obyčejný. Možná, že k východu pluje nějaký čaroděj.“

„Je od něj hezké, že nám ušetřil námahu. Jinak bychom si museli vyvolat vlastní vítr,“ zasmál se Skafloc. „Jestliže však pluje na východ tři dny, musely jeho loď vyrobit lidské ruce. My nepotřebujeme zdaleka tolik času.“

Posádky zvedly stěžně a napnuly plachty a štíhlé lodě, ozdobené dračími hlavami, vyrazily kupředu. Letěly jako sám vítr a v měsíčním světle se třpytily jako sníh. Za záďemi se jim pěnily vlny a lodě letěly na dunících vlnách jako nehlučné přízraky. Elfové byli nejrychlejší tvorové celé Faerie, ať už se pohybovali pěšky, na koňském hřbetě, nebo po mořské hladině. Nebyla ještě půlnoc a před příďemi se objevily útesy Finnmarku. Skaflocovy zuby zablýskly v šeru. Zaveršoval:

*Elfové připluli rychle
na východ, do Trollheimu,
zpívají píseň oštěpů,
meče za ně hrají.
Skvělé jsou dary,
které přivezli skřetům,
rozbité hlavy
a rozpáraná břicha.*

*Skřeti se budou potácet,
zavládne zmatek,
budou mít strach z ohně
a z vypadlých střev,
bratři, buďte laskaví
k ubohým skřetům,
vždyť je bolí hlavy,
tak jim je usekněte.*

Elfové v lodi se vesele ušklíbili, pak spustili plachty, sklopili stěžně a usedli k veslům. Flotila vplula do fjordu. Všichni byli připraveni k boji, ale bystré oči hlídek nezachytily ani stopy po nepříteli. Uviděli něco jiného – tři lidské lodě a zbytky jejich posádky. Kusy těl se povalovaly po širém okolí.

Skafloc vyskočil na břeh s rozevlátým pláštěm a mečem v ruce. „To je velice podivné,“ zabručel nejistě.

„Asi se tady ukryli před bouří a napadli je skřeti,“ ozval se Goltan. „Muselo se to stát před krátkým časem – podívej, krev ještě nestačila ztuhnout a těla vychladnout. Možná, že ta smečka právě podává zprávu samotnému Illredovi.“

„To by nám ovšem štěstí velice přálo!“ vykřikl Skaflóc, kterého ani nenapadlo, že by se jim podařilo zaútočit na skřety neočekávaně. Místo aby dal znamení rohem, zamával na své druhy mečem. Ani on, ani elfové si už dál nevšimli mrtvých, vždyť to byli jenom lidé.

Posádky vyskákaly do mělké vody a muži vytáhli lodě na pobřeží. Několik jich zůstalo u plavidel na stráži a ostatní se vydali pod Skaflócovým vedením po stezce, vedoucí do vnitrozemí.

Prošli temnou roklinou, kde by byl obyčejný smrtelník úplně slepý a zanedlouho se ocitli na horském úbočí, které pokrýval oslnivý sníh. Před nimi se proti nebi rýsovaly rozeklané vrcholy skal. Vítr ječel a osahával je ledovými prsty. Potrhaná oblaka občas zakrývala tvář měsíce a zdálo se, že zemský soupevník užasle pomrkává. Elfové, obratní jako kočky, překročili vrchol útesu a pokračovali po úbočí hory vzhůru, k temnému ústí jeskyně, které se o něco výš otvíralo.

Když se k němu přiblížili, vyrojila se z něj skupina skřetů, pravděpodobně pobřežních stráží, které se vracely na svá místa. Skaflócův výkřik se zařízl do hukotu větru. „Rychle, třeba se nám je podaří odříznout!“

Skočil jako šelma a všichni elfové za ním. Než se stačili skřeti vzpamatovat, do uší jim zaznělo svištění mečů a to byl poslední zvuk, který v životě zaslechli. Hluk boje ovšem dolehl i dovnitř a tak, když Skaflócova skupina pronikla do ústí jeskyně, setkávala se s čím dál tím silnějším odporem.

Tunel klesal dolů a pod jeho klenbou se hluk boje zdvojnásobil. Elfí válečný křik a dunivý řev skřetů se vracely společnou ozvěnou. Skaflóc a Goltan, štít vedle štítu, proráželi cestu. Skřeti většinou nebyli ozbrojení a s tím, jak byli neohrabaní, jeden za druhým rychle padali pod ostrými čepelemi.

Jeden z nich zaútočil na Skaflóca oštěpem, velkým jako menší strom. Skaflóc zachytil a odvrátil ránu štítem, pokročil dopředu a ůal. Ocelová čepel meče se propálila skřetovi do srdce. Koutkem oka zahlédl obušek, který se mu snášel zleva na hlavu. Ta rána by mu rozdrtila nejen helmici, ale i hlavu. V posledním okamžiku pozvedl tím směrem štít. Rána zaduněla na kovovém plátování a pod její silou se zapotácel dozadu. Padl na jedno koleno, ale podařilo se mu mečem zasáhnout skřeta do nohy. Rychle se zvedl, jeho zbraň zasvištěla širokým obloukem a hlava dalšího skřeta padla k zemi.

Nakonec byli ustupující obránci zatlačeni do veliké jeskyně. Elfové nadšeně vykřikli, protože získali prostor, ve kterém mohli rozvinout nejlepší bojovou taktiku. Ti, kteří byli kryti přední řadou, strhli ze zad dlouhé luky a vzápětí se vzduch naplnil drnčením tětiv a svištěním šedě opeřených šípů. Netrvalo dlouho, řady obránců prořídly a zhortily se a skřeti se dali na rychlý útěk. Tu a tam

některý bojoval svůj předem ztracený boj. Jeden skřet nebyl žádnou překážkou pro to bleskurychlé, všudypřítomné, bodající a sekající stvoření, jakým byl elf.

Někteří z útočníků však přece jen zahynuli. Umírali s rozdrcenými hlavami nebo uťatými údy a málokterý z nich zůstal nezraněn. Skřetové však padali jako na jatkách. Illredova královská garda i přesto neochvějně setrvala na svých místech pod vstupním obloukem, který vedl do hodovní síně jejich pána. Elfové pozabíjeli všechny ostatní a pak se na gardisty vrhli spojenými silami. Jenže málokterému z nich se podařilo vniknout do té strašlivé řady a v omezeném prostoru nemohli uplatnit ani svou rychlost. Byli přinuceni ve zmatku ustoupit a zanechali za sebou další mrtvé a raněné. Ani jejich šípy nebyly příliš platné proti stěně těžkých štítů, které byly tak velké, že kryly strážce od očí po kolena.

Skaflóc si v té chvíli všiml, jak vysoký oblouk se klene nad hlavami obránců. „Ukážu vám, jak se dostaneme dál!“ vykřikl. Řinula se z něj zelená skřetí krev a tu a tam i jeho vlastní rudá, helmici měl zprohýbanou a meč zubatý, ale přesto se vesele zasmál, zastrčil meč a uchopil oštěp. Rozběhl se kupředu a s jeho pomocí se přemetl přes hlavy užaslých gardistů do sálu za nimi.

Hned po dopadu Skaflóc znovu vytasil meč. Protože na sobě měl těžkou zbroj, byl dopad velice tvrdý. Narazil si chodidla a rána se rozlehla síní jako úder kladivem. Okamžitě se obrátil. Strážní byli sice dobře ozbrojeni, ale část rukou a nohou měli holé. Tři údery železné čepele srazily k zemi stejný počet skřetů.

Ostatní se otáčeli, aby mohli čelit nepředvídanému útoku zezadu. Jejich jednota byla porušena a elfové se na ně vrhli jako šelmy. Prorazili obrannou linií a proudili do hlavního sálu skřetího hradu!

Na vzdáleném konci prostoru uviděl Skaflóc Illreda, který sice svíral oštěp, ale jinak seděl nehnutě na mohutném trůně. Začal se probíjet tím směrem. Dva skřeti, kteří se mu pokusili zabránit v postupu, padli mrtvi k zemi, ale pak se mu postavil do cesty člověk!

Skaflóc na okamžik ztuhl úžasem, když za padající čepelí těžké sekery spatřil jakoby v zrcadle svůj vlastní obličej! Štít pozvedl skutečně v posledním zlomku vteřiny. Jenže sekera nebyla z měkkého bronzu nebo lehké slitiny, byla z kalené oceli a neotupená v boji, zatímco štít už měl své za sebou. Sekera narazila na obvodové kování, proletěla zeslabeným kovem i dřevem a zastavila se až o Skaflócovu levou ruku, ve které otevřela hlubokou ránu.

Snažil se udržet čepel na okamžik tam, kde byla zakousnutá a pokusil se seknout svrchu. Cizinec uskočil zpět a vyrval čepel z rány silou, při které se Skaflóc zapotácel. Pak zaútočil znovu. Skaflóc odhodil nepotřebný štít. Zaduněla ocel a jiskry se rozletěly do všech stran.

Oba muži měli helmice a hrudní pancíře a bez ochrany štítu byl šermíř proti majiteli těžké sekery v nevýhodě. Ani ty nejjemnější finesy šermu, které znal,

nebyly v tomto okamžiku Skafllocovi nic platné. Přestože dělal všechno pro to, aby se ubránil, musel neustále ustupovat.

Pak je rozdělila skupina bojujících. Skaflloc se ocitl tváří v tvář skřetovi, který bojoval jako šílený a trvalo dost dlouho, než ho zabil. Zatím se cizinec utkal se skupinou elfů. Nakonec si mezi nimi proklestil cestu a vrátil se k Illredovi a kolem nich se seskupili zbývající skřeti. Rychlým a úporným výpadem si prorazili cestu k zadním dveřím, jimiž prchali ze sálu.

„Za nimi,“ zařval Skaflloc v zápalu boje.

Goltan a ostatní elfí velitelé ho zarazili.

„To by bylo nesmyslné,“ naléhali. Ten vchod se otvírá do tmavých jeskyní, které klesají hluboko pod zem, a tam by na nás za každým rohem mohla čekat past. Uděláme lépe, když dveře zatarasíme, aby proti nám Illrede nemohl vypustit obludy z nitra země.

„Ano, asi máte pravdu,“ souhlasil Skaflloc váhavě.

Pohledem přeletěl síň, nejprve s výrazem radosti, když se díval na bohatství, které se tam povalovalo a potom s lítostí, když jeho pohled ulpíval na mrtvých družích, kteří leželi na krvi nasáklé zemi. Přesto si uvědomoval, že na počet pobitých skřetů padlo jeho mužů velice málo. Raněné skřety jejich druhové odnesli – jejich křik a sténání rychle utichlo – zatímco ranění elfové byli ošetřeni svými druhy tak, aby vydrželi alespoň do té doby, než se ocitnou v hojivé moci domácích kouzelníků.

Najednou se Skafllocův pohled zaostřil na něco, co v něm vzbudilo skoro stejný úžas, jako podoba lidského protivníka, na kterého narazil před krátkou chvílí.

Nedaleko trůnu skřetího krále ležely na zemi dvě spoutané lidské ženy s roubíky v ústech.

Přistoupil k nim. Snažily se uhnout před nožem, kterým jim chtěl přerezat pouta. „Nemáte se čeho bát, chci vás přece osvobodit,“ promluvil k nim dánsky a přerezal jim pouta. Obě se zvedly, třásly se a tiskly se jedna k druhé. Zarazilo ho, když ta větší z nich promluvila závojem slz: „Odporný mluvko a vrahu, jaké nové zlo máš teď v plánu?“

„Já...“ Skaflloc přemohl svůj úžas. Naučil se sice jazyku lidí, ale protože jej nepoužíval, mluvil se zpěvavým přízvukem elfů. „Co mně vlastně kladete za vinu?“ Potom se usmál. „Jestliže si ovšem přejete být spoutány...“

„Po tom, jak jsi nám ublížil, už se nás tvé zlomyslnosti nedotknou, Valgarde,“ odpověděla zlatovlasá dívka.

„Nejmenuji se Valgard,“ odpověděl Skaflloc, „a neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval. Mohl by to být jedině ten člověk, se kterým jsem bojoval – ale to jste přece nemohly v té vřavě vidět. Jmenuji se Skaflloc, pocházím z Alfheimu a skřeti nepatří k mým přátelům.“

„Je to tak, Asgerdo!“ zvolala mladší dívka. „Nemůže to být Valgard. Podívej, nemá vous, má jiné oblečení a docela jinak mluví!“

„Já nevím,“ tiše řekla Asgerda. „Nebylo všechno zabíjení kolem nás jenom dalším klamem? Nejsou to nová kouzla, kterými nás chce ošálit? Oh, já už nevím vůbec nic, jen to, že Erlend a všichni jeho přátelé jsou mrtvi.“ Začala plakat bezútěšnými, zoufalými vzlyky bez slz.

„Ne, Ne!“ Mladší dívka se pověsila Skaflocovi na ramena a pátravým pohledem mu ulpěla na tváři. Pak se jí obličej pod závojem slz rozzářil jako jarní den. „Ne, cizinče, ty nejsi Valgard, přestože se mu velice podobáš. Tvoje oči jsou upřímné a lidské a tvé rty se umí smát... Díky B...“

Zakryl jí ústa dlaní dřív, než stačila dopovědět. „Zatím to jméno neříkej,“ řekl spěšně. „I někteří obyvatelé Faerie to jméno nesnášejí. Ale nebojte se, neublíží vám. Sam dohlédnu na to, aby vás odvezli tam, kam si budete přát.“

S rozšířenýma očima přikývla. Spustil jí ruku z obličeje a dlouze se na ni zadíval. Byla jen střední výšky, ale každý kousek jejího mladého těla, které tu a tam prosvítalo potrhanými žaty, oplýval krásou. Dlouhé lesklé vlasy měly barvu do ruda tónovaného bronzu. Obličej byl sladkým spojením širokého čela, přidržené ohrnutého nosíku a širokých, rudých rtů. Pod tmavým obočím zářily velké, daleko od sebe posazené oči, stíněné hustými brvami. Jejich šed' vzbudila v Skaflocově vědomí, vycvičeném elfy, jakousi dávno zasutou vzpomínku. Marně se ji však snažil vyvolat z podvědomí a proto na ni nakonec znovu zapomněl.

„Kdo jsi?“ zeptal se pomalu.

„Jmenuji se Freda, dcera Ormova z Danelawu v Anglii a tohle je má sestra Asgerda,“ odpovídala, „a ty, válečníku?“

„Skafloc, Imricův adoptivní syn a pocházím z anglického panství Alfheimu,“ odpověděl. Ucouvla před ním a jen s námahou přemohla touhu udělat ve vzduchu znamení kříže. „Už jsem ti řekl jednou, že se mě nemusíš bát,“ usmál se na ni s nepředstíranou upřímností. „Počkejte tady, musím dohlédnout na to, co dělají mí elfové.“

Elfové měli plné ruce práce s odnášením kořisti, kterou našli v hale. Postupně vnikali i do přilehlých místností a často tam nacházeli otroky své vlastní rasy, které osvobozovali. Konečně se vydali na zpáteční cestu. Nedaleko východu z podzemí našli dřevěné domy, kůlny a skladiště, které zapálili. Přestože stále vál silný vítr, venku se mezitím vyčasil a mohutný chvost plamenů s hukotem stoupal k nebi, posetému hvězdami.

„Tak se mi zdá, že Trollheim vůbec není nebezpečný,“ prohlásil Skafloc.

„Nebud' si tak jistý,“ varoval ho Valka, zvaný Moudrý. „Zastihli jsme je nepřipravené. Moc rád bych věděl, jak velké jsou jejich oddíly a jak daleko odsud táboří.“

„To můžeme zjistit zase někdy jindy,“ odpovídal mu Skaflóc. „Teď bychom se měli vrátit k lodím. Můžeme být před svítáním doma.“

Asgerda i Freda stály opodál a protože jim zůstal dar kouzelného zraku, pozorovaly všechno, co elfové dělali. Válečníci se pohybovali jako voda a kouř. Kráčeli naprosto neslyšně, takže se tichou nocí ozývalo jen zvonění jejich zbroje. S pletí bílou jako slonovina, půvabnými, ostře řezanými tvářemi, zvířecíma ušima a zdánlivě slepýma očima se lidskému zraku jevíli jako strašidelné bytosti.

Mezi nimi se pohyboval Skaflóc. I jeho kroky byly tiché, pohyby půvabné a v temnotě viděl stejně dobře jako kočka. S elfy mluvil samozřejmě a přirozeně jejich jazykem. Vzhledem to však byl člověk a Freda, která si vzpomněla na jeho hřejivý dotek, tak odlišný od odporné skřetí kůže, si byla naprosto jistá, že to člověk opravdu je.

„Musí to být pohan, když žije mezi těmi strašnými tvory,“ zašeptala jí v jednom okamžiku Asgerda.

„No... asi ano... ale je laskavý a zachránil nás před... před...“

Freda se otrásla a přitáhla si k tělu pevněji plášť, který jí Skaflóc půjčil.

Muž zatroubil na dlouhý roh signál k ústupu a dlouhá, tichá řada se vydala dolů po úbočí hory. Skaflóc kráčel vedle Fredy, mlčel, ale často si ji po očku prohlížel.

Byla mladší než on a v pohybech jejího dlouhonohého, štíhlého těla ještě ulpívala půvabná neohrabanost sotva odrostlého hříběte.

Hlavu nesla hrdě vztyčenou a zdálo se, že lesklé vlasy tiše praskají v jasné měsíční záři. Byl si však jistý, že budou vlahé a hebké na dotek. Když překonávali jednu vyšší římsu, napřáhl k ní paži a její malá ručka na okamžik zmizela v jeho mozolnaté tlapě.

Pak náhle zaznělo mezi rozeklanými stěnami zabučení skřetího rohu a vzápětí, jako ozvěna, mu odpovědělo jiné a další. Elfové ztuhli jako sochy, nastražili uši, chřípí se jim rozevřela a pátrali pohledy po okolí, aby jim neunikla ani sebemenší stopa po nepřátelích.

„Obávám se, že jsou před námi a pokusí se nám odříznout možnost ústupu,“ ozval se Goltan.

„To je špatné,“ zabručel Skaflóc, „ale bylo by mnohem horší, kdybychom vstoupili do té soutěsky a oni nás seshora zasypali balvany. Nesestoupíme dolů, ale soutěsku obejdeme.“

Znovu zadul válečný signál na velký roh, který mu podali. Elfové vyrobili první z těch velikých, esovitě zahnutých rohů a dodnes je používají, přestože lidé na ně od doby bronzové už skoro zapomněli.

Obrátil se k Fredě a Asgerdě: „Obávám se, že nás čeká další boj. Mí lidé vás budou chránit, ale nesmíte vyslovovat ta slova, která jim ubližují. Kdybyste to udělaly, elfové by se museli rozprchnout a skřeti by vás snadno zabili šípy.“

„Nerady bychom zemřely, aniž bychom se pomodlily k B... Němu, na nebesích,“ odpověděla mu Asgerda. „Ale poslechneme tě.“

Skaflóc se zasmál a položil Fredě ruku na rameno. „Cožpak můžeme prohrát, když máme bojovat o takovou krásu?“ zeptal se s úsměvem.

Zavolal dva elfy a přikázal jim, aby dívky nesli, protože tempo se zrychlilo a nebyly by stačily. Ostatní kolem nich vytvořili doslovně hradbu ze štítů. Skaflóc se pak postavil do čela výpravy a skupina se vydala divokou krajinou na další cestu k moři.

Elfové se pohybovali lehce, přeskakovali z kamene na kámen, nocí znělo cinkání jejich zbroje a tu a tam se zaleskl tasený meč. Když spatřili temnou masu skřetů, vyrazili válečný pokřik, zabušili meči do štítů a vrhli se do boje. Skaflóc se užasle nadechl, když zjistil, kolik skřetů proti nim stojí. Odhadoval, že elfové stojí proti přesile zhruba šest na jednoho a jestliže byl Illrede schopen sehnat tolik válečníků v tak krátkém čase, jaká teprve byla jeho celková síla? „Dobrá,“ ušklíbl se, „takže každý z nás musí zabít svých šest skřetů.“

Elfí lučištníci vypustili první šípy. Mnoho pomalejších skřetů padlo pod mračny střel, které jim pravidelně svištěly nad hlavami a stínily zář měsíce. Jenže jak to v takových chvílích bývá, větší část šípů padla na zem, odrazila se od zbroje, nebo se zabodla do nastavených štítů. Netrvalo dlouho a elfové své šípy vystříleli.

Vrhli se proto do boje muže proti muži a nocí se rozlehl třesk zbraní. K nebi se zvedlo bučení elfích rohů i ječení skřetích trub, skřetí křik, který zněl jako vlčí vytí a ostré, sokolí volání elfů, dunění skřetích seker na elfích štítech a zvonění elfích mečů na skřetích helmách.

Sekery a meče! Oštěpy a palice! Rozdrcený štít, proseknutá helmice a proražené brnění! Výstřiky rudé elfí krve se ve vzduchu mísily s fontánami zelené skřetí! A nad tím vším se jako předobraz smrti chvěla polární záře.

Uprostřed bojiště se srazily dvě postavy, dva muži, kteří od sebe byli téměř k nerozeznání. Valgardova sekera a Skaflócův meč za sebou nechávaly mezi nepřátelskými válečníky krvavé brázdy. Berserkr byl bez sebe zuřivostí, kterou si přivolal, u úst se mu bělala pěna a ječel jako vzteklý vlk. Skaflóc mlčel, jen ze rtů se mu dral zrychlený dech, ale v žádném případě nebyl méně divoký. Skřeti obklopili elfy ze všech stran a v hustém zástupu, kde se rychlost a obratnost elfů nemohla dostatečně uplatnit, začala nabývat vrchu skřetí síla. Skaflócovi se zdálo, že za každou rozšklebenou, zubatou hlavu, kterou uťal ze zelených ramen, se před ním z krvavého sněhu vynořují dvě další. Neustupoval však ani o krok a proudy potu, které se mu řinuly z čela, obličeje a stékaly po hrudi, mu mrzly na kalhotách. V levici svíral nový štít a sekal a sekal.

Nakonec se před ním objevil Valgard – Valgard ve vražedném transu a s nekonečnou nenávistí ke všemu, co jen trochu připomínalo elfy, tím větší nenávist cítil k Imricovu adoptovanému synovi. Srazili se hrudí na hrud', zrak jednoho se vpaloval do očí druhého a v klamném měsíčním světle se pustili do boje.

Skaflocova čepel narazila několikrát do Valgardovy helmy a zprohýbala ji, Valgardova sekera pomalu ničila Skaflocův štít. Pak se podařilo Skaflocovi zasáhnout svého soupeře sekem z boku do hlavy a otevřel mu tvář tak širokou ranou, že jí prosvítaly zuby. Berserkr znovu zavyl jako zvíře, odrazil čepel meče stranou a zasypal Skafloca deštěm hromových ran. Skaflocovi umdlela levá ruka, která nesla štít a krev mu začala znovu prosakovat obvazem na starém zranění.

V té chvíli však zpozoroval svou příležitost a když jeho protivník vykročil jednou nohou příliš kupředu, zaťal mu Skafloc čepel do kotníku. Jeho nepřítel by byl jistě zneškodněn, kdyby nebyl Skaflocův meč otupen dlouhým bojem. Valgard vykřikl a uskočil nazpět. Skafloc ho následoval.

Na helmu mu dopadl úder podobný nárazu obrovského balvanu, který ho srazil na kolena. Nad ním se tyčil sám Illrede – skřetí král a nad hlavou točil těžkou palicí s kamennou hlavou. I Valgard se vrátil s pozvednutou sekerou. Přestože Skaflocovi zvonilo v uších a spánky mu svírala bolest jako ocelová obruč, stačil se odkulit stranou. Sekera se zaťala hluboko do země. Jeden elf, pohlcen vírem boje, vystoupil z ochranné zdi tvořené štíty a pokusil se bodnout berserkra dřív, než ji stačí vytrhnout ze země. Illredova palice mu vzápětí zlomila vaz. Valgard zvedl znovu sekeru a ťal s ní do mezery, která vznikla v ochranné linii elfů. Nezasáhl však elfa v druhé řadě, ale naneštěstí břemeno, které elfí válečník nesl.

V tom okamžiku se štíty opět sevřely a celý útvar se pohnul proti muži a trollovi, kteří před tolika oštěpy rychle ucouvli. Skafloc vyskočil ze země a vedl mužstvo rychle dál. Svě mrtvé nechali ležet tam, kde padli. Illrede se také vrátil ke svým bojovníkům. Valgard zůstal stát na místě, kde byl, sám a opuštěný, protože se právě probрал z vražedného transu.

Celý zbrocený krví se potácel nad Asgerdiným tělem. „To jsem nechtěl,“ mumlal. „Moje sekera musí být prokletá – nebo snad já?“ Nerozhodně si přejel rukou tvář. „A přitom... vždyť to vlastně nebyli mí příbuzní!“

Jako vždy cítil po divokém boji slabost a proto usedl vedle Asgerdina těla. Boj se posunul o něco dál. „Takže teď už zbývá jenom Freda a Skafloc, které bych měl zabít a tím zmizí z povrchu země poslední kapka krve, o které jsem si kdysi myslel, že je má vlastní,“ mumlal si tiše pro sebe a hladil Asgerdiny zlaté vlasy.

„A asi bude nejlepší, když to provedu právě tebou, Bratrovrahu. Aelfridu můžu zabít také, jestli je ještě naživu, a proč ne? Má matka je odporné stvoření,

přikované v Imricově hladomorně a Aelfrida, která mi zpívala ukolébavky, přece není mou matkou...”

Elfům se vedlo velice špatně, i když bojovali statečně a neohroženě. V největší tísní je Skaflloc shromáždil kolem sebe a pod jeho vedením se probíjeli dál. Jeho čepel zpívala píseň smrti. Před tou blýskavou ocelovou stěnou ustoupil každý skřet a tak se zbývajíc skupina elfů pomalu přibližovala k moři.

Skaflloc zakolísal jen jednou, v okamžiku, kdy padl k zemi Goltan s oštěpem v břiše. „Jsem o jednoho přítele chudší,“ zaskřípal zuby, „a to je něco, co se zpátky získat nedá.“ Jeho hlas zazněl nad hlavami bojujících s novou silou: „Hej, Alfheim! Kupředu, kupředu!“

Nakonec se skutečně podařilo malému zbytku elfů prorazit nekonečnými řadami nepřátel až na pláž, kde ležely lodě. Valka Moudrý, Flam Orknejský, Hlokkan Rudé kopí a další z nejstatečnějších elfů chránili druhům týl a padli na svých místech. Ostatním se však mezitím podařilo dosáhnout lodí. Někteří z nich vyběhli před očima skřetů na skalní římsu nad jejich hlavami a z ní začali rozhazovat to, co ještě zbývalo z kořisti. To částečně oslabilo další útok, protože Illrede chtěl dostat zpět své poklady a nestál o to ztratit další bojovníky. Elfů zůstalo na živu jen tolik, že stěží obsadili čtyři lodě a z nich byla ještě část raněných. Ostatní plavidla zapálili pomocí ohnivého zaklínadla. Rychle spustili lodě na vodu, nasedli a bolestně pomalu vypluli z fjordu.

Freda schoulená na dně Skafllocova drakkaru viděla, jak se tyčí vysoký a zakrvácený v měsíčním světle, rukama črtá ve vzduchu runová znamení a pronáší nesrozumitelná slova. Vánek změnil směr, přesunul se za lodní záď a rychle zesílil nejprve ve vítr a nakonec v bouři. Plachty se napnuly k prasknutí, stězně ohnuly kupředu a s jasným drnčením lanové lodi vyrazily kupředu. Pluly stále rychleji, letěly jako mořská pěna, jako oblaka, jako kouzelný sen a podobaly se odlesku měsíčního paprsku na vlnách. Skaflloc stál na přídi zalévané pěnou a zpíval kouzelnou píseň. Rozpuštěné vlasy mu vlály ve větru, zbroj tiše cinkala a podobal se postavě z pradávných ság a světů, na které lidé už dávno zapomněli.

Fredu obklopilo milosrdné bezvědomí.

XI.

Probudila se na lehátku z vyřezávané slonoviny, potaženém drahými kožešinami a hedvábím. Byla vykoupána a oblečena do šatů z bílého sametu. Vedle lehátka stál nízký stolek s vínem, vodou, trsy hroznů a dalším jižním ovocem. Jinak kolem sebe viděla jen nekonečné, namodralé prázdno.

Chvíli se nemohla upamatovat kde je a co se s ní stalo. Náhle se jí vrátily vzpomínky a dívka začala zoufale vzlykat. Plakala dlouho. Jenže z celého okolí vyzařoval klid, klid byl v samotném vzduchu, který dýchala a když se nakonec vyplakala a vypila několik doušků silného vína, měla pocit, že se jí klid šíří i v srdci. Upadla do tvrdého spánku beze snů.

Když se probudila podruhé, cítila se úžasně odpočatá. Sedla si a z modravého šera se vynořil Skaflóc, který přistoupil k lehátku.

Po zraněních nebylo ani stopy a sklonil se k ní s upřímným úsměvem. Oblečen byl do bohatě vyšíváné tuniky a kiltu, který odhaloval část štíhlých, svalnatých nohou. Sedl si na kraj lehátka, vzal ji za ruce a zadíval se jí do očí.

„Už je ti lépe?“ ptal se. „Dal jsem ti do vína lék, který hojí duši a vědomí.“

„Je mi dobře... ale... kde to jsem?“ odpověděla mu otázkou.

„V Imricově hradě Elfheugu, v severních elfích kopcích,“ odpověděl jí Skaflóc a když viděl, jak se jí poplašeně rozšířily oči, rychle dodal: „Ničeho se neboj, nikdo ti neublíží a všechno bude podle tvého přání.“

„Děkuji ti,“ zašeptala, „hned po Bohu, který...“

„To ne, tady, prosím tě, nevyslovuj žádná svatá jména!“ varoval ji Skaflóc. „Elfové před nimi musí prchat a ty jsi jejich host. Jinak můžeš dělat cokoli budeš chtít.“

„Ty nejsi elf,“ řekla Freda pomalu s otázkou v hlase.

„Já jsem člověk, ale byl jsem tady vychován. Jsem adoptovaný syn Imrica, zvaného Záludný a cítím, že je mnohem víc mým otcem než ten, kdo jím byl ve skutečnosti.“

„Jakou šťastnou náhodou se stalo, že jsi nás zachránil? Byly jsme už docela zoufalé...“

Skaflóc jí krátce vyprávěl o válce a své výpravě, pak se znovu usmál a řekl: „Budeme raději mluvit o tobě. Kdo má to štěstí, že má tak půvabnou dceru?“

Fredu zalil ruměnec, ale pak se pustila do vyprávění. Poslouchal ji pozorně, ale neporozuměl. Jméno Orm pro něj nic neznamenal, protože Imric, který chtěl předem zpřetrhat všechny možné vazby s lidmi, řekl Skaflocovi, že záměna dětí se odehrála daleko na západě. A navíc, působil na něj při výchově tak, že v něm uměle potlačil jakoukoliv zvědavost a zájem o původní rodiče.

A co se týkalo Valgarda, Freda o něm nemohla říci nic víc, než že se její bratr zbláznil. Skafloc sice cítil, že berserkr není obyčejným člověkem, ale s množstvím jiných věcí a zvláště Fredou, které mu vyplňovaly mysl, o tom všem ani nijak zvlášť nepřemýšlel. Nakonec došel k závěru, že Valgarda pravděpodobně posedl démon.

To, že se jeden druhému podobali jako vejce vejci, připisoval Zrcadlovému kouzlu. Tím mohl Valgarda očarovat Illrede a to hned z několika důvodů. Kromě toho, ani jeden z elfů, se kterými o tom promluvil, si jejich podoby nevšiml. Bylo to tím, že měli plné ruce práce s tím zůstat na živu, nebo proto, že byl očarován jen Skaflocův zrak? Imricův adoptovaný syn pokrčil rameny a rychle na všechno zapomněl.

Ani Freda se podobností obou mužů příliš nezabývala, protože pro ni byli úplně jiní. Oči, rty, výraz obličeje, pohyby i řeč, dotek a způsob myšlení, to všechno bylo tak jiné, že si stěží všimla podobnosti postav a tváří. Jen letmo ji napadlo, jestli by nemohli mít nějakého společného předka – třeba Dána, který před nějakými sto lety strávil v Anglii veselé léto a pak na to klidně zapomněl.

I její mysl se zabývala množstvím jiných věcí. Droga, kterou jí Skafloc podal, sice otupila bolest, ale nemohla zmenšit hrůzu a smutek z toho, co ji postihlo. Při vyprávění se jí postupně vybavovaly nové a nové podrobnosti, a děs celé události na ni dolehl s plnou silou. Svůj příběh skončila v slzách na Skaflocově hrudi.

„Mrtvi!“ vzlykala. „Všichni jsou mrtvi, všichni byli zabiti, zbývá jen Valgard a já! Já... viděla jsem, jak zavraždil otce a Asmunda a to už byl Ketil mrtev. Viděla jsem jak mu matka klečí u nohou a jak začal sekeru do Asgerdina těla... teď už zbývám jenom já a přála bych si, abych byla sama mrtvá... oh maminko, maminko!“

„Nezoufej,“ utěšoval ji neohrabaně Skafloc. Elfové ho o lidském žalu a smutku nenaučili nic „Sama jsi nezraněná a já Valgarda najdu a pomstím tebe i celou tvou rodinu.“

„Co to bude platné? Ormův dvorec se změnil v hromadu popela, krev jeho rodu byla prolita a jeho potomci jsou mrtvi, s výjimkou jednoho šílence a jedné ubožáčky bez domova.“ Se záchrvěvem se k němu přitiskla. „Pomoz mi Skaflocu! Stydím se za svůj strach, ale já se opravdu bojím, bojím se být takhle strašně sama!“

Jednou rukou ji hladil po vlasech a druhou jí položil pod bradu a zvedl jí hlavu tak, že mu hleděla přímo do očí. „Nejsi sama,“ zašeptal a vtiskl jí na rty

polibek lehký jako dotek motýlích křídel. Její rty, hebké, vlahé a slané slzami se zachvěly pod jeho.

„Napij se,“ pozvedl k ní pohár s kouzelným vínem.

Upila doušek a vzápětí další a chvíli se hřála v jeho objetí. Snažil se ji utěšovat jak nejlépe uměl; zdálo se mu nespravedlivé, že poznala bolest a smutek, a proto jí do uší šeptal určitá zaklínadla, která rozptýlí žal rychleji, než to dokáže pouhé vědomí člověka.

Po chvíli si vzpomněla, že je dcerou Orma Silného, který byl přes svou veselou povahu sám k sobě přísný. Vychoval děti podle zásady, že „smutek se nevyhne nikomu z nás, ale jenom člověk sám ho může zahnat ze svého srdce“. Nakonec se tedy Freda uklidnila a skoro se těšila na všechny zázraky, které jí Skafloc slíbil ukázat v elfím hradě a jeho okolí. Vztyčila hlavu a usmála se na něj. „Děkuji ti mnohokrát za všechno, co jsi pro mne udělal. Teď už se budu ovládat.“

To ho velice potěšilo. „V tom případě je čas, aby ses pořádně najedla.“

Přinesli jí šaty z poloprůsvitného, pavučinového elfího hedvábí, jaké nosí elfky. I když se Skafloc choval jako slušně vychovaný mladík a když se oblékala, obrátil se zády, tváře jí polil horký ruměnec, protože šaty mnoho neskrývaly. A přece se neubránila pocitu radosti nad těžkými zlatými náramky a malou, brillianty zdobenou korunkou, kterou jí posadil do hustých vlasů.

Přešli neviditelnou podlahou a vstoupili do dlouhé a vysoké chodby, která nebyla vidět celá, ale jak jí procházeli, postupně se kolem nich zhmotňovala. Mramorové stěny lemovala zářící sloupořadí a zdobilo bohaté tapetování a pestrobarevné koberce nesmírné ceny, jejichž vzory se neustále pomalu měnily.

Tu a tam potkali trpasličího nebo skřítčího sluhu. Rod skřítků byl zhruba na půl cestě mezi skřety a elfy. Skřítci byli zelení, zavalití, ale neměli odpudivou podobu skřetů. Jednou potkali příšerného žlutého démona, který v ruce nesl obrovský svícen a Freda se přitiskla se slabým výkřikem ke Skaflocovi. Před démonem krácel trpaslík s velkým štítem.

„Co to bylo?“ zeptala se zděšená Freda.

Skafloc se pobaveně ušklíbl. „To byl kithájský Shen. Zajali jsme ho na jedné výpravě. Je nesmírně silný a je to výborný otrok. Jenže jeho rod má takovou podivnou vlastnost. Může se pohybovat jen po přímých cestách a jde kupředu tak dlouho, dokud se neodrazí od zdi. Proto před ním jde trpaslík a položí v každém rohu napříč štít, od kterého se Shen odrazí jako světlo od zrcadla a pokračuje v cestě.“

Dívka se zasmála a Skafloc tomu čistému a perlivému zvuku v úžasu naslouchal. Ve smíchu elfích žen byla vždy alespoň špetka jízlivosti a zlomyslnosti. Fredin smích mu připomínal kvetoucí jarní ráno.

Oba dva se najedli výtečně upraveného masa. Seděli přitom sami u stolu a okolo nich hrála hudba. Skafloc řekl:

*Hostiny jsou dobré pro přátele,
jen pro ty nejlepší a také pohár vína!
Je krásné, prolít si hrdlo
s přáteli před ránem.
Ale mé oči, užaslé
při pohledu na Fredu,
sytí se jasnou září
krásy té panny z jihu.*

Sklopila oči, cítila, jak se jí po tvářích znovu rozlévá ruměnec, ale musela se usmát.

Pak se ale zachvěla. „Jak se mohu radovat tak brzo po tom neštěstí, které postihlo mé blízké. Strom, jehož větve stínily zem je vyvrácen a větry vanou přes zpustlá pole.“

Na okamžik zmlkla, protože nenacházela slov a nakonec jen dodala: „Každý z nás je o něco chudší, když mu zemře někdo blízký.“

„Podívej, pokud byli opravdu dobří, nemusíš je litovat. Už jsou bezpeční před bolestmi a nástrahami tohoto světa a vstoupili do Jeho království. Myslím, že teď už by jim mohlo ublížit jedině kdyby zaslechli tvůj pláč.“

Když odcházeli od stolu, opřela se mu Freda o paži. „Kněží mluví o těch, kteří odešli z našeho světa bez rozhřešení...“ volnou rukou si setřela slzy, „ale milovala jsem je, jsou pryč a já jediná je mohu oplakávat.“

Skaflocovy rty se dotkly její tváře. „Nebudeš sama, dokud budu naživu!“ zašeptal. „A z toho, co si vymyslel nějaký venkovský kněz si nesmíš nic dělat. Co ten o tom může vědět?“

Vešli do další místnosti, jejíž klenba se ztrácela kdesi vysoko v šeru. Stála tam žena tak krásná, že si Freda okamžitě uvědomila její mimolidský původ. Dívka se vedle ní cítila malá, obyčejná a vystrašená.

„Tak vidíš, Leeo, vrátil jsem se!“ pozdravil Skafloc ženu v elfím jazyce.

„Ano, vrátil,“ pokývala hlavou, „ale bez kořisti a polovina tvých mužů zůstala na bojišti. Jak planý boj!“

„Ne tak docela,“ odpověděl jí Skafloc „Padlo mnohem víc skřetů, než nás a nepřátele jsme ponechali ve zmatku. Něco se o nich jistě dozvíme i od zajatců, které jsme jim vyrvali z pařátů.“ Potom položil Skafloc Fredě ruku kolem pasu a přitiskl ji k sobě. Ve strachu před tou krásnou, ale nesmírně chladnou čarodějkou, která měla na tváři odmítavý výraz, se dívka ani nebránila. „A pohled, jaký skvost jsem přivezl zpět“

„Jaké s ní máš úmysly?“ zeptala se Leea posměšně. „Nebo se v tobě už zase bouří krev?“

„Nejspíš ano,“ odpověděl jí Skafloc nevzrušeně.

Přistoupila k němu, položila mu dlaň na paži a do tváře upřela pátravý pohled svých očí, složených z noční tmy a odlesků měsíce. „Skafloco,“ její hlas byl plný naléhavosti, „rychle se té dívky zbav. Jestli ji nechceš zabít, pošli ji domů.“

„Nemá domov,“ zněla Skaflcova odpověď, „a já nevyženu o žebrácké holi někoho, kdo už strádal víc než dost.“ Potom se uštěpačně ušklíbl. „Proč by ses vlastně měla starat o to, co dělají dva obyčejní lidé?“

„Musím se o to starat,“ Leein hlas byl plný smutku. „Teď vidím, jak strašlivě pravdivá byla má předtucha. Skafloco, já tě zapřísahám, dělej si co chceš, vyber si pro své potěšení kteroukoliv lidskou dívku, ale tuhle ne! V ní je ukryta zkáza. Jasně cítím, jak mi morek tuhne v kostech. To, že jsi se s ní setkal, nebyla obyčejná náhoda a přinese ti nesmírné hoře a neštěstí.“

„Freda? Nikdy!“ odmítl Skaflc rozhodně Leeina slova a změnil předmět hovoru. „Kdy se vrátí Imric? Když jsme připluli z Trollheimu, povolal ho elfí král na sněm.“

„Měl by se vrátit co nejdřív. Počkej alespoň do té doby, než se vrátí. Možná, že Imric rozezná mnohem přesněji to nebezpečí, které já jenom cítím a bude tě před ním moci varovat.“

„Cožpak bych se měl já, který bojoval se skřety a démony, bát jediné lidské dívky?“ zavrčel rozzlobeně Skaflc. „To už není ani krákorání vrány, ale kdákání slepice!“ Potom odvedl Fredu pryč.

Užaslá a zoufalá Leea se za nimi chvíli dívala a pak se s očima plnými slz rozběhla dlouhou síní.

Skaflc s Fredou zatím procházeli hradem. Dívka byla zprvu vážná a skoupá na slovo. Jenže povzbuzující prostředky, které vypila s vínem a uklidňující kouzla způsobily, že jí v srdci začala klíčit nedočkavost. Smála se čím dál tím častěji, rozpovídala se, jásala nad vším, co jí ukazoval a upírala na něj nadšené oči.

Nakonec jí řekl: „Pojď se mnou ven, chtěl bych ti ukázat něco, co jsem udělal jen pro tebe.“

„Pro mě? Vážně?“ vykřikla nadšeně.

„A možná, budou-li nám Norny nakloněny, i pro mne,“ zasmál se.

Přešli dvůr a prošli těžkou bronzovou branou. Venku se slunce bleskem odráželo od bílých plání s pruhy modrých stínů a široko daleko nebyl jediný elf. Oba lidé vyšli do lesa jiskřícího sněhem a námrazou a tiskli se k sobě, zahalení do Skaflcova pláště.

Dech se jim v chladu srážel u úst a v malých obláčkách vystupoval k obloze. V dáli duněl příboj a vítr se proháněl hájem temných borovic. „Je chladno,“ otrásla se Freda. V celém okolním světě byla jedinou teplou skvrnou její

bronzově červená hříva. „Kdybych nebyla zabalena do tvého pláště, asi bych zmrzla.“

„Je příliš chladno na to, abych tě poslal žebrať do světa.“

„Myslím, že by se ještě našli lidé, kteří by mě přijali pod svou střechu. Měli jsme mnoho přátel a naše pozemky – teď už vlastně moje, budou myslím – dívce nešla slova z úst – mnozí považovat za slušné věno.“

„Proč bys měla hledat přátele ve světě, když je máš tady? A co se týče země – podívej...“

Právě se ocitli na vrcholku jednoho pahorku, který byl součástí prstence, obepínajícího malé údolí. A Skaflóc tam dole vykouznil léto. Stromy kolem malého vodopádu byly obrostlé listím, a ve vysoké trávě se kývaly pestré hlavičky květů. Zpívali tam ptáci, ve vodě pluly ryby, ze stromů je důvěřivým pohledem pozorovaly holubice a z louky malí kolouškové.

Freda zatleskala a radostně vykřikla. Skaflóc se usmál. „To jsem udělal jen pro tebe,“ řekl jí, „protože ty jsi jako léto, ke kterému patří život a radost. Zapomeň na zimu, smrt a zlo, Fredo. Tady budeme mít vlastní roční období.“

Sešli do údolí, odhodili plášť a sedli si na břeh potoka k vodopádu. Vánek jim čechal vlasy a všude kolem nich se červenaly jahody. Na Skaflócův příkaz se sedmikrásky spleť samy do věnečku a Skaflóc jej pověsil Fredě kolem krku.

Neměla strach ani z něj, ani z jeho kouzel. Zasněně se natáhla do trávy a ukusovala z jablka, které jí podal. Chutnalo po drahém víně a zdálo se, že je stejně tak opojné. Přitom naslouchala jeho hlasu:

*Smích tvých rtů, má drahá,
láká mě stejně jako válečný křik,
tvé rudohnědé vlasy mé spoutaly
pouty silnějšími než železné řetězy.
Nikdy jsem nesklonil šíji
před nikým a pod žádné jho,
ale teď se dám šťastně uvěznit
do teplých pout tvé náruče.*

*Život byl stvořen pro zvuk smíchu,
pro lásku a šťastný tlukot srdce.
Cožpak bych tě mohl nemilovat,
vždyť ty jsi mé nebe.
Čarodějko, ty vidíš
jak se doprošuji tvé lásky.
Jak bych se tomu mohl vyhnout,
když jsi mě očarovala?*

„Takové písně bys neměl skládat, to není správné...“, protestovala slabě, ale pomalu se přitom propadala do říše úsměvů, vzdechů a lásky.

„Proč ne? Naopak, slovo od slova je to pravda.“

„Ale ty jsi pohan a já...“

„Prosil jsem tě, abys o takových věcech nemluvila. Teď se musíš za trest vykoupit.“ A Skaflóc ji políbil, dlouze a se vši dovedností, kterou v minulých letech získal, zprvu něžně, ale se stále rostoucí divokostí. Snažila se získat chvíli, aby ho odstrčila, ale nenašla v sobě sílu to udělat, protože ji to napadlo, až když mu začala vášnivý polibek oplácet.

„Bylo to tak ošklivé?“ zasmál se.

„Ne...“ zašeptala.

„Vím, že je tvůj zármutek čerstvý, ale věř mi, zármutek pomalu zmizí a ti, kteří tě milovali, by si to ani jinak nepřáli.“

Ve skutečnosti zjistila Freda, že její žal už ustoupil do pozadí. Zůstávala v ní jen něha a palčivé přání: „Kdybych jim ho tak mohla ukázat!“

„Teď musíš myslet, Fredo, především na sebe a na budoucnost krve, která ti jako jediné proudí v žilách. Nabízím ti všechno bohatství a divy Alfheimu a nežádám žádné věno, jen tebe samu, která jsi mi tak drahá. Tebe a tvou rodinu budu chránit a opatrovat ze všech sil, ale mezi dary, které bych ti rád věnoval, bude mezi prvními nehynoucí láska, kterou k tobě cítím.“

Láska se nedá přikázat ani přičarovat, ale protože přišla sama, rozptýlila elfí kouzla nejen žal a smutek, ale způsobila, že se láska dostavila mnohem rychleji. Ostatně k tomu, aby ten cit dorostl do plného květu, není potřeba jiného slunce, než mládí.

Skončil den a do „letního údolí“ se snesla noc. Freda usnula první.

Skaflóc ležel vedle ní, její hlava mu spočívala na rameni, jednu ruku mu přehodila přes prsa a on naslouchal tichému dívčímu dechu a v nose cítil vůni bronzově rudých vlasů. Vzpomínal, jak našla svým pláčem a smíchem cestu k jeho srdci, cítil teplo jejího těla a najednou si něco uvědomil.

Políčil si na ni jen tak, pro zábavu. Jak v minulých letech zjistil, lidské dívky málokdy vycházely do lesů samy, a když už se s nimi přece jen někde setkal, připadaly jeho elfímu pohledu příliš neohrabané, a jak na těle, tak na duši skoro stejné. Najednou zjistil, že Freda je sice lidská dívka, ale že v něm dokáže roznítit touhu a začal přemýšlet o tom, jaké by to bylo, sdílet s ní lože.

V tom okamžiku se chytil do vlastní pasti.

Nevadilo mu to. Omámeně si lehl do vysoké trávy a usmál se na Velký vůz, který se otáčel ve svém věčném koloběhu kolem Polárky. Chladné a mazané elfky byly zkušené a měly zvláštní moc, ale snad proto, že svá srdce před ním vždy zamykaly, neotevřel jim ani on své. Ale Freda...

Leea měla pravdu. Elf patří k elfovi a člověk k člověku.

XII.

O několik dní později se vydal Skaflóc na lov. Jel na kouzelných lyžích, které ho nesly rychlostí větru dolů do údolí, stejně jako nahoru na vrcholky kopců. Ujížděl přes zamrzlé hladiny řek a lesy, které se dusily pod záplavou sněhu, a při západu slunce se ocitl hluboko v lesích skotské vrchoviny. Přes ramena měl přehozeného pěkného srnce a právě se obracel k domovu, když zahlédl v dáli záblesk táborového ohně. Byl zvědav kdo nebo co to může tábořit v téhle pustině, a proto si připravil oštěp a vydal se na tiše šustících lyžích tím směrem.

Když se houstnoucím soumrakem přiblížil k ohni, zjistil, že u něj sedí jediný obrovský tvor, který dřepěl na sněhu a nad velkým plamenem si opékal kus koňského masa. Přestože vál mrazivý vítr, měl na sobě jen kilt z vlčí kožešiny a sekera, ležící vedle něj ve sněhu, zářila nadpozemským leskem.

Skaflóc ucítil Sílu a když si všiml, že tvor má jen jednu ruku, přeběhl mu po zádech mráz. Nebylo dobré potkat aesirského Tyra po setmění.⁺⁾

Na útěk bylo příliš pozdě. Bůh už upíral oči jeho směrem. Skaflóc vjel klidně do kruhu světla a jeho oči se setkaly s Tyrovým chmurným pohledem.

„Zdravím tě, Skaflócu,“ promluvil Aesiřan. Jeho hlas zněl jako dunění vzdálené bouře. Ani na okamžik nepřestal otáčet rožněm s pečením.

„I já tě zdravím, pane.“ Skaflóc se trochu uklidnil. Elfové neměli duše a proto neuctívali žádné bohy, ale mezi nimi a Aesiřany nikdy nebyl žádný spor ani nepřátelství, naopak, někteří z nich byli dokonce ve službě v samotném Asgardu.

Tyr zdvořile přikývl a pokynul Skaflócovi, aby si odložil a usedl. Na dlouhou dobu zavládlo ticho, přerušované jen praskáním dřeva a syčením plamenů, jejichž záře vrhala na Tyrovu hubenou tvář tajemná světélka.

Bůh nakonec promluvil: „Cítím válku. Skřeti se chystají vytáhnout proti Alfheimu.“

⁺⁾ Pozn. překl.: Tyr – v severské mytologii bůh válek. Ruku mu ukousl vlk Fenris – syn Boha zla a zlomyslnosti Lokiho, když ho bohové chtěli lstí spoutat. Tvrdili, že mu obojek zase sejmou a Fenris žádal, aby mu jeden z nich vložil do tlamy ruku jako záruku. Jediný Tyr měl dost odvahy a když byl Fenris spoután, skutečně Tyrovi ruku ukousl.

„Ano, i my jsme se to dozvěděli, pane,“ odpovídal mu Skafloc. „Elfové jsou připraveni.“

„Boj bude mnohem těžší, než si myslíš. Tentokrát mají skřeti mocné spojence.“

Tyr hleděl zachmuřeně do plamenů. „V sázce je víc, než si elfové nebo skřeti uvědomují. Mnoha tvorům Norny v nejbližších dnech dopředou nit!“

Chvilí bylo ticho a pak Tyr promluvil znovu. „Tak jest. Havrani se už snášejí z výšin a bohové stojí nad světem, který se otřásá pod kopyty Času. Řeknu ti, Skaflocu, tohle. Budeš zoufale potřebovat dar, který jsi dostal při slavnosti pojmenování z Aesiru. Sami bohové jsou v nesnázích. Proto jsem také na zem sestoupil já.“

Vítr mu rozevlál husté černé vlasy. Očima se vpil do zraku člověka. „Také bych tě chtěl před něčím varovat,“ pokračoval, „i když se obávám, že ti to proti vůli Noren nepomůže. Kdo byl tvým otcem, Skaflocu?“

„Nevím, pane, a ani se o to nestarám. Mohl bych se však zeptat Imrica a...“

„To nedělej. Ty musíš naopak požádat Imrica, aby nikomu neřekl ani slovo o tom, co ví. Nejdůležitější ovšem je, aby to neřekl především tobě. Věř mi, že den, kdy se dozvíš kdo byl tvůj otec, Skaflocu, bude nejstrašnějším ve tvém životě a zlo, které z toho pojde, ohrozí celý svět.“

Potom kývl hlavou a Skafloc rychle odešel. Srnce nechal ležet u ohně jako dar za poskytnutou radu. Když se vracel tmou domů, zněl mu tichý svist lyží v uších jako nesnesitelný hluk. Přemýšlel o tom, jak mínil bůh Tyr svou radu, protože v něm rostla čím dál tím silnější zvědavost a touha zjistit, kdo vlastně je a odkud pochází. Noc se mu zdála plná démonů.

Ujížděl rychleji a rychleji, neohlížel se na ledový vítr, který ho řezal do tváře, ale té těžké věci, která mu seděla v týle, se zbavit nemohl. Freda, myslel si, jedině Freda z něj může sejmut ten strach. Před svítáním spatřil v dáli zdi a věže Elfheugu, které se pyšně tyčily proti nebi. Elfí hlídka zatroubila na roh signál pro strážce brány. Otevřenými vraty proletěl Skafloc na nádvoří jako blesk a zastavil až u hradního schodiště. Shodil lyže z nohou a rozběhl se dovnitř.

Imric se vrátil toho dne před ránem a hovořil v soukromí s Leeou. „A co na tom záleží, že se Skafloc zamiloval do lidské dívky?“ Pokrčil rameny. „Vždyť to je jenom jeho vlastní věc a vůbec na tom nezáleží. Nebo snad žárlíš?“

„Ano,“ přiznala pravdivě jeho sestra. „Ale je v tom ještě něco jiného. Podívej se na tu dívku sám. Zkus zjistit, proč mám, když ji vidím, ten podivný pocit. Nechce ji snad někdo použít jako zbraň proti nám?“

„Hm, no dobře.“ Elfí hrabě si přetřel bradu a zamračil se. „Řekni mi, co všechno o ní víš.“

„Moc toho není. Jmenuje se Freda, je dcerou jakéhosi Orma, z Danelawu na východě, jehož rodina byla nedávno vybita.“

„Freda – Ormova dcera – “ Imric stál jako zasažený bleskem, „ale to znamená...“

Do místnosti se vrátil Skaflóc. Jeho vzhled je oba ohromil. Chvilku trvalo, než ze sebe vypravil první slova, ale pak se z něj vyřinul celý příběh jako z převráceného okovu.

„Co tím Tyr myslel?“ vykřikl, když skončil. „Co jsem vlastně zač, Imricu?“

„Vím, co tím myslel,“ odpověděl elfí hrabě těžce, „a proto zůstane tajemství tvého původu navěky jen mým tajemstvím, Skaflócu. Mohu ti říci jen to, že pocházíš z dobrého rodu a nemáš ve své krvi nic, za co by ses musel stydět.“ Potom vynaložil všechnu výmluvnost a dokonalé řečnické umění, takže jak Skaflóc, tak Leea nakonec odcházeli přesvědčení a klidní.

V okamžiku, kdy za nimi zapadly dveře, začal Imric neklidně přecházet komnatou a tiše mluvil sám pro sebe. „Někdo nás podivným způsobem přivedl na cestu, která je plná nástrah a z níž není úniku.“ Zaťal zuby. „Bude lepší, když se té dívky okamžitě zbavím – ale ne, to nepůjde. Skaflóc ji bude chránit ze všech sil a kdybych proti ní cokoliv podnikl, rychle by to zjistil a potom...“

Ne, tajemství musí být zachováno. Nemyslím, že by to Skaflócovi nějak vadilo, v tom směru je přece jenom pravým elfem. Jenže když se to dozví on, brzo se to dozví i ona a pro ni by to bylo porušení jednoho z nejpřísnějších lidských zákonů. Byla by tak zoufalá, že by mohla provést cokoliv. A my teď Skafloca potřebujeme.“

V jeho bystré hlavě se začaly rodit různé plány. Mohl by se pokusit odlákat Skafloca s pomocí jiné ženy. Ale ne, to by nešlo, jeho adoptivní syn by poznal každé kouzlo už na dálku a nad upřímnou a nezištnou láskou stojí i bohové bezmocní. Kdyby ta láska odumřela sama, ztratilo by celé tajemství svůj význam. Jenže, Imric si netroufal vsadit všechno na tak pochybnou možnost. Z toho vyplynulo, že pravda o Skaflócově původu musí navždy zmizet ze světa. To je jediná možnost.

Elfí hrabě napnul svou paměť. Pokud byly jeho vzpomínky přesné – a není to právě snadné pamatovat si události celého tisíciletí – kromě něj znal tu historii pouze jediný člověk.

Poslal pro elfa jménem Ohnivý oštěp. Byl to věrný bojovník, mladý necelých dvě stě let, ale chytrý a dokonale ovládal magii. „Asi před dvaceti lety žila v lesích na západ odsud čarodějnice. Možná, že už zemřela nebo se odstěhovala, ale chci, abys zjistil co se s ní stalo a jestli ještě žije, vystopuj ji, a okamžitě zabí!“

„Jak si přeješ, pane,“ odpověděl Ohnivý oštěp. „Seženu malou skupinu lovců a psů a hned navečer vyrazíme.“

Imric mu popsal cestu. „Vezmi si koho potřebuješ a pospěš si. Neptej se mě proč a nikdy potom už o té věci nemluv.“

Když se Skaflóc objevil ve společných komnatách hradu, přivítala ho Freda s nesmírnou radostí. I přes její úžas nad zázraky Elfheugu, kterých bylo bezpočet, a přes pyšné držení hlavy, byla v duchu nesmírně vystrašená, když ho od ní neklid vyhnal do lesů.

Obyvatelé hradu, štíhlí a pružní elfové a jejich ženy nadsvětské krásy, trpaslíci, skřítci a jiné, ještě mnohem podivnější bytosti, které v hradě sloužily a pracovaly, jí byly nesmírně cizí. Baziliškové se svými skřeky, lvi a leopardi, které si elfové chovali jako domácí mazlíčky, dokonce i elfí koně a psi se svou živou, neklidnou povahou, to vše jí dělalo. Elfí dotek byl chladný, jejich tváře se na jednu stranu podobaly mramorovým sochám a přitom byly chvílemi až nezvykle pohyblivé. Jejich jazyk, způsoby, zvyky i obyčejné oblečení, to vše ji od nich oddělovalo, stejně jako staletí jejich života. Nádhra hradu, který byl současně holým útesem uprostřed krajiny, neustále napůl ukrytá ve stínech, šeré chodby naplněné kouzly, podivné bytosti, obývající okolní zemi, vody i povětří, všechno v ní budilo nejistotu a tíseň.

Když však byl Skaflóc po jejím boku, zdálo se jí, že Alfheim leží na hranicích samotného nebe. (V duchu se modlila k bohu, aby jí tu hříšnou myšlenku odpustil, a také aby jí odpustil, že už dávno neutekla z toho pohanského sídla do chladné střízlivosti některého kláštera!) Skaflóc byl šťastný a veselý, hravý a vtipný, takže si nemohla pomoci a musela se smát jemu i s ním. Verše, všechny na její oslavu, z něj prýštily v nezadržitelném proudu, jeho paže a rty v ní probouzely bláznivý pocit, který mizel teprve potom, co se samo tělo ztratilo v jejich štěstí a udělalo z nich Jedinou bytost, která, jak Freda doufala, bude zpívat navěky. Viděla Skafloca bojovat a věděla, že v zemích lidí i v samotné Faerii existuje málo válečníků, kteří by se mu mohli postavit a byla na to pyšná. Není divu, sama pocházela z rodu bojovníků. (A byla opravdu dobrou dcerou a sestrou, protože jistě nebylo její vinou, že kouzla proti kterým byla bezmocná, zahlala tak rychle její smutek a posílila v ní lásku a pocit štěstí. Neměla na vybranou, protože Skaflóc by jistě nechtěl čekat celý rok, který by měla držet předepsaný smutek, a kde by našla lepšího otce vnoučat Orma Silného a Aelfridy?) K ní však byl vždy něžný a pozorný.

Věděla, že ji miluje. Jistě to tak bylo, protože proč by s ní jinak spával a trávil s ní skoro všechnen čas, on, který mohl mít kteroukoliv z elfích žen? Nevěděla, proč to tak je, netušila, jak hluboce mu do srdce proniklo její lidské teplo, které mezi elfy nepoznal. Skaflóc si nikdy předtím neuvědomil, jak je opuštěný, dokud se nesetkal s Fredou. Věděl, že pokud nezaplatí jistou cenu, kterou zaplatit nechtěl, čeká ho dříve, nebo později smrt a jeho život se stane pouhým kratičkým zábleskem v dlouhověčném bytí elfů. Bylo krásné mít po boku bytost vlastního rodu.

V těch nemnoha dnech, které trávili spolu, zažili mnoho. Jezdili na rychlých koních a plavili se na štíhlých člunech, prošli ruku v ruce mnoho mil kopců i lesa. Freda byla dovednou lučištnicí, protože Orm trval na tom, že ženy jeho domácnosti musí být schopny v případě nouze bránit jak dvorec, tak sebe. Když teď procházela s rozevlátými vlasy a s lukem v ruce hustým lesem, vypadala jako mladá bohyně lovu. Pozorovali spolu čaroděje a zaříkavače, poslouchali hudebníky a vypravěče, kteří si elfy oblíbili, přestože mnoho z elfů bylo příliš mazaných a vychytralých na lidský vkus.

Navštěvovali Skaflucovy přátele, trpaslíky v podzemních domcích, štíhlé vodní skřítky, starého fauna se smutnými očima, divoká zvířata. I když s nimi Freda nemohla mluvit, viděla je ráda a usmívala se na ně.

Na budoucnost myslela málo. Samozřejmě, že jednoho dne musí odvést Skafluca do světa lidí a on se musí dát pokřtít, což bude správné a jistě jí to zajistí odpuštění všech hříchů, ve kterých teď žila. Ale ne hned, říkala si, ještě ne. V Elfheugu se zastavil čas, ztratila přehled o dnech a nocích, a bylo tolik jiných věcí, které ji upoutaly!

Vrhla se mu do náručí. Všechny starosti, které se mu ještě honily hlavou, při pohledu na ni zmizely. Byla mladá, štíhlá, pružná a dlouhonohá, stále ještě spíš dívka než žena, ale přece jenom to byla jeho žena. Položil jí ruce kolem pasu, vyhodil ji do vzduchu a znovu zachytil. Jejich šťastný smích zněl chodbami hradu.

„Postav mě na zem,“ lapala po dechu. „Postav mě, abych tě mohla políbit!“

„Hned,“ odpověděl Skafluc, vyhodil ji znovu do vzduchu a rukou udělal jakési znamení. Zůstala viset v půli cesty, kopala nohama a zalykala se štěstím a překvapením. Skafluc ji za ruku stáhl o něco níž a tak visela ve vzduchu s ústy přitisknutými k jeho rtům.

„Nevím, proč bych si měl natahovat krk,“ rozhodl se nakonec. Odčaroval si váhu a přivolal oblak. Suchý a teplý, podobný péřovému hnízdu, na kterém oba spočinuli. Z jeho středu vyrůstal strom obsypaný nejrůznějšími druhy ovoce a mezi jeho listy se proplétala duha.

„Jednou ze svých kouzel něco zapomeneš, blázne, spadneš a rozbiješ se na kousky,“ zasmála se na něj.

Přitiskl ji k sobě a zadíval se jí do šedých očí. Pak spočítal pihy, které se jí hnědaly na nose a každou zvlášť políbil. „Nejraději bych ti přičaroval skvrny, jako má leopard.“

„Opravdu potřebuješ takové výmluvy?“ zeptala se ho něžně. „Moc se mi po tobě stýskalo, můj milý. Měl jsi dobrý lov?“

Roztřásl se, protože se mu vzpomínky vrátily. „Ano, měl.“

„Ty jsi zesmutněl, stalo se něco? Celou noc zněly rohy a slyšela jsem dupot nohou a zvonění podkov. V hradu každý den přibývají další a další ozbrojenci. Co se to děje, Skaflucu?“

„Víš přece, že vedeme válku se skřety,“ odpověděl. „Rozhodli jsme se, že je necháme přijít sem a zaútočit na nás, protože dobýt skalní pevnosti v jejich zemi by bylo nesmírně těžké, zvláště teď, kdy jsou v plné síle.“

Zachvěla se mu v náručí. „Skřeti...“

„Ničeho se neboj.“ Skaflóc ze sebe strásl nejistotu. „Srazíme se s nimi na moři a zlomíme jejich hlavní síly. A každému z nich, kterému se podaří vylodit, darujeme kus země. Tak veliký, aby se na něj vešel jeho hrob. Až ztratí většinu sil, vyrazíme a snadno už srazíme Trollheim do prachu. Bude to jistě skvělý boj, ale přece jen bude muset Alfheim nasadit všechny síly, aby zvítězil.“

„Mám o tebe strach, Skaflócu.“

Zaveršoval:

*Strach té nejkrásnější,
obava o náčelníka,
vzbuzuje v něm štěstí,
ten strach potvrzuje její lásku,
bud' veselá dívka,
s radostí teď přijmu
dar, který mi dá
zlatovlasá žena.*

Při těch slovech jí začal rozepínat drahocenný pás. Fredu polil ruměnec. „Měl by ses stydět,“ řekla mu a začala mu uvolňovat šaty.

Skaflóc zvedl obočí. „Proč? Za co bych se podle tebe měl stydět?“

Ohnivý oštěp vyrazil příští noci, krátce po západu slunce. Jen na západním obzoru ještě žhnulo několik narudlých míst. On i jeho druhové byli oblečeni do zelených loveckých tunik a širokých černých plášťů, které jim vlály kolem ramen. Hroty jejich oštěpů a šípů byly vykovány ze stříbrné slitiny.

Kolem rychlých koní pobíhala smečka elfích psů, obrovských, divokých zvířat s hnědočervenou srstí, ohnivýma očima. Z obrovských tlam jim odkapávaly sliny a každý snadno uvěřil, že v jejich žilách koluje krev Garma, Fenrise a psů Divokého lovce.

Když zazněl roh, kterým Ohnivý oštěp zahajoval lov, výprava se pohnula kupředu. Mezi pahorky zaduněly podkovy a rozlehl se štěkot psů. Jako vítr proletěli elfové mezi zasněženými stromy a zmizeli v černočerné noci. Záblesk stříbra tam a odlesk drahokamu tady, to jediné mohl smrtelník zahlédnout z té výpravy stínů. Zato hluk jejich jízdy se rozléhal lesy z jednoho konce na druhý. Lovci, uhlíři u milířů, zbojníci a každý, koho náhoda zavála touhle dobou do lesů, se otrásl strachem a poznamenal znamením, ať už kříže, nebo kladiva. I divoká zvěř prchala z cesty.

Čarodějnice zůstala na místě, kde shořela její chatrč. Postavila si tam hrubý přístřešek, protože mnoho přírodních sil, které využívala, bylo nejsilnějších právě tady a nikde jinde. I ona zaslechla jak se přibližuje hluk divoké výpravy. Nahnula se nad malým ohníčkem a zamumlala sama pro sebe: „Elfové se dnes v noci vydali na lov.“

„Tak tak,“ zapištěla její společnice. Když se hluk ještě přiblížil, dodala: „Řekla bych, že chtějí ulovit nás!“

„Nás?“ zvedla hlavu čarodějnice. „Jak tě něco takového napadlo?“

„Míří přímo sem a nevím o tom, že bys byla Skaflocovou přítelkyní, o Imricovi nemluvě.“ Krysa se tetelila strachem a vyběhla se schovat čarodějnici do hadrů na prsa. „Rychle matko, povídám, rychle! Přivolej pomoc, nebo je s námi konec“

Čarodějnice neměla čas na dlouhé obřady ani na obětování, ale z úst se jí vydralo divoké zavytí, které ji naučil její pán a za ohněm se utvořil chomáč temnoty, černější než sama noc.

Padla tváří k zemi. Stín byl nezřetelný, táhl z něj chlad a přebíhaly po něm malé, namodralé plaménky. „Pomoc!“ zakvílela. „Pomoc, přicházejí elfové!“

Tajemný stín ji pozoroval beze zloby a bez lítosti. Lovci se opět přiblížili. „Pomoc!“ zaskučela.

Stín promluvil hlasem, který se sice podobal hukotu větru, ale zároveň jako by přicházel z nekonečné dálky. „Proč mě voláš?“

„Chtějí... oni chtějí... můj život!“

„A co má být? Kdysi jsi mluvila o tom, že ti už na životě vůbec nezáleží.“

„Ale má pomsta! Ještě jsem nedokončila svou pomstu,“ vzlykala hrůzou. „Ještě nemohu zemřít! Vždyť ani nevím, zda mé snažení přineslo ovoce a cena, kterou jsem za to zaplatila nepřišla vniveč! Mistře, pomoz své služebnici!“

Lovci se rychle blížili. Cítila, jak se země chvěje pod údery kopyt.

„Ty nejsi má služebnice,“ zašustil hlas, „ty jsi moje otrokyně! Mně je jedno, jestli se tvé plány vydařily a pomsta dosáhla úspěchu. Jsem vládcem zla a zlo – to je marnost!“

Nebo si skutečně myslíš, že jsi mě kdy přivolala z vlastní vůle a uzavřela nějakou dohodu? To je nesmírný omyl, všechno je úplně jinak. Smrtelníci mi své duše neprodávají. Oni je doslova promrhají.“

A Pán temnot zmizel.

Čarodějnice vykřikla a začala zmateně pobíhat sem a tam. Psi, přece jen na chvíli zastrašení Jeho pachem, který se na okamžik vznášel ve vzduchu, pobíhali okolo a štěkali. Čarodějnice se proměnila v krysu a rychle vlezla do díry pod kořeny starého dubu druidů.

„Pozor, je blízko!“ vykřikl Ohnivý oštěp, „a-ha! Už zachytili její stopu!“

Smečka obklíčila strom. Zem vyletovala na všechny strany, jak se s vytím a kňučením pokoušeli prohrabat ke své kořisti. Čarodějnice vyběhla na druhé

straně kmene, vzala na sebe podobu vrány a vyletěla k nebi. Ohnivý oštěp pozvedl luk, tětíva zadrnčela a vrána se zřítila k zemi. Už v pádu se změnila ve vyzáblou stařenu, na kterou se psi vrhli jako vztekli. Z prsou jí seskočila velická krysa. Jeden z koní zvedl stříbrem okované kopyto a rozdupl ji.

Psi začali trhat stařenu na kusy. Řvala bolestí a přerývaně křičela na elfy: „Proklínám vás ze všech sil! Alfheimu přeji zlo a zkázu! A Imricovi řekněte, že Valgard – Podvrženec žije a ví...“

V té chvíli umlkla. „To byl opravdu snadný lov,“ řekl Ohnivý oštěp. „Měl jsem strach, že na to, abychom ji vystopovali budeme po dvaceti letech potřebovat mnoho zaklínadel a magických prostředků. Mohla se vystěhovat někam do cizích zemí.“ Zvedl hlavu a nasál vítr. „Takhle můžeme skoro celou noc věnovat lovu opravdové zvěře.“

Imric své lovce bohatě odměnil, ale když mu tlumočili slova staré čarodějnice, která jim nedávala žádný smysl, zachmuřil se.

XIII

Valgard dosáhl u skřetího dvora vysokého postavení. Vždyť byl vnukem samotného Illreda a neohroženým válečníkem, který používal zbraně vykované z oceli! Jenže skřetí šlechta na něj pohlížela úkosem, protože v jeho žilách obíhala i krev elfů a také proto, že přišel do Trollheimu ze země lidí. Mnozí z nich samozřejmě také žárlili na cizince, který byl ihned po tom, co se pomocí zaklínadel naučil skřetí řeči, povýšen na jejich úroveň. Valgard proto v Trollheimu nenašel jediného přítele. Konec konců ani žádného nehledal, protože vzhled, zápach, ani způsoby skřetů nebyly podle jeho chuti.

Na druhé straně je třeba říci, že byli odvážní a nesmírně silní. Jejich čarodějové vládli kouzly, o kterých se obyčejnému smrtelníkovi ani nesnilo. Jejich národ, snad s výjimkou Alfheimu, byl nejsilnějším v celé Faerii. To Valgardovi nesmírně vyhovovalo, protože tady mohl najít prostředky k pomstě a získat své právoplatné dědictví.

Illrede mu sdělil, jaké jsou skřetí plány. „Celou dobu, kdy jsme žili s elfy v míru, jsme se připravovali na válku,“ svěřoval se skřetí král. „Elfové se zatím povalovali, užívali si a pletichařili mezi sebou. Není nás bohužel tolik kolik jich, ale až se nám postaví po bok ti, kteří se k nám rozhodli přidat, budeme v znatelné převaze.“

„O kom to mluvíš?“ zeptal se Valgard.

„Především je to většina goblinů, vodních, zemních, mořských a jiných. Jejich kmeny jsme si mezitím buď podrobili, nebo jsme s nimi uzavřeli smlouvy,“ odpověděl mu Illrede. „Mají z minulosti nevyřízené účty jak s námi, tak s elfy, ale slíbil jsem jim bohatý podíl z kořisti, svobodu pro všechny otroky jejich rodu, kteří jsou v naší moci a hlavně to, že jakmile se chopíme vlády ve Faerii, pozvedneme je na druhé místo. Jsou to skvělí válečníci a je jich mnoho.“

Pak se pod naše korouhve přidaly oddíly z cizích zemí. Démoni z Bajkalu, Shenové z Kitáje, Oniové z Cipangu, skřitci z maurských pouští, a ti všichni také rozmnožili naše řady. Samozřejmě je přitáhla především tučná kořist a nedá se jim příliš věřit, ale v boji si s nimi poradím, záleží na tom, jak se zachovají.

Pak jsou tady samotáři, kteří dorazili sami, nebo v malých skupinkách – vlkodlaci, upíři, ghúlové a podobní. Máme také množství trpasličích žoldnéřů a

poddaných. Někteří z nich budou bojovat jako lvi, protože jsem jim slíbil po vítězství svobodu. A ti mohou bojovat ocelí!

A proti téhle obrovské armádě stojí elfové úplně sami. Možná, že se jim podaří dát dohromady pár oddílů z vodních a pozemních skřítků, trpaslíků a podobně, ale to nebude hrát žádnou roli. Největší pomoc, které by se jim mohlo dostat, by mohla přijít ze Sidhe. Jenže mí špehové zjistili, že dokud nezaútočíme na jejich ostrov, nechtějí se obyvatelé Sidhe do celé záležitosti plést. A my si dáme velký pozor, abychom to neudělali... alespoň v téhle válce!“

„Samozřejmě, elfí náčelníci jsou chytrí a znají všechna možná kouzla, ale to mí náčelníci také.“ Illrede se kašlavě rozesmál. „Jen počkej, zlomíme moc Alfheimu tak, jak se láme přes koleno suchá větev!“

„Nemohl bys povolat na pomoc ještě někoho z Jötunů?“ zeptal se Valgard, který stále ještě přesně neznal všechny vztahy v té podivné říši, kde se ocitl. „Vždyť jsou to příbuzní skřetů, nebo ne?“

„O těch už nikdy nemluv!“ zasípal Illrede. „Neodvážíme se přivolat na pomoc ledové obry, stejně jako se to neodváží udělat elfové. Nestojíme o to, stát se ještě více než jsme figurkami v jejich rukou.“ Otřásl se. „Ať zápasí sami se Silami na druhé straně měsíce. I kdyby nám odpověděli, stejně bychom si to my, ani elfové netroufli, protože kdyby ledoví obři vstoupili do Midgardu, ti z druhé strany by vytáhli proti nim a začal by Poslední boj.“⁺

„A jak se to slučuje s tím, co jsem se naučil o ... tom novém bohu?“

„Bude lepší, když nebudeme mluvit o tajemstvích, kterým nerozumíme.“ Illrede se procházel těžkým krokem rozlehlou podzemní komnatou, osvětlenou čadivými pochodněmi. „Právě kvůli bohům si nikdo z obyvatel Faerie neodváží příliš zahrávat s lidmi, tím méně s lidmi pokřtěnými. Pár zlomyslných kouzel, kůň, kterého si vypůjčí přes noc, ukradnuté dítě nebo žena a to velice zřídka, a to je všechno. Lidé se nás zatím straní, ale kdyby se nás začali opravdu bát, přivolali by na nás hněv bohů, pod jejichž ochranou stojí, a jejich prosba by byla jistě vyslyšena. A co hůř, mohli by zavolat na pomoc svého nového bílého boha, a to by mohl být konec celé Faerie.“

Valgard nejistě zamrkal. Ještě té noci se vydal k mělkému hrobu nebohé Asgerdy, vykopal její tělo a odnesl ho na malou skřetí loďku. Potom vyplul k jihozápadu na křídlech kouzelného větru, který ho naučil Illrede vyvolat, a plul kupředu, dokud nenarazil na pobřeží Moray Firth ve Skotsku.

Zabalené tělo potom odnesl pod ochranou tmy a těžkých sněhových mračen ke kostelu. Vplížil se na přilehlý hřbitov, v nejvzdálenějším koutě vykopal hrob,

⁺) Pozn. překl.: Podle severské mytologie nastane konec světa v okamžiku, kdy se srazí obyvatelé Nifelheimu – skřeti, ledoví obři a další obludy s bohy a dojde k poslední válce – Ragnaroku.

položil do něj dívčino tělo a znovu ho zahrabal tak, aby druhý den nikdo nepoznal, že je tam nový hrob.

„Teď spočíváš v posvěcené zemi, sestro, jak by sis přála,“ zašeptal. „Napáchal jsem mnoho zla, ale možná, že teď přece jen ztratíš alespoň krátkou modlitbu za mou duši.“ Nejistě se kolem sebe rozhlédl a cítil, jak se ho zmocňuje strach, který nikdy předtím nepoznal. „Proč tady jsem? Co tady dělám? Ona přece není moje sestra. Jsem věc stvořená pomocí kouzel, nemám duši.“

Zakňučel jako pes, rychle se vrátil ke svému člunu a znovu vyplul na moře. Lod'ka se hnala na severovýchod, jako by měla za zádi samo peklo.

Nastal čas, kdy se začaly shromažďovat skřeti armády. Illrede byl příliš mazaný, než aby shromáždil celou svou sílu na jednom místě, kde její velikost mohli odhalit elfí špehové. Každá část jeho flotily vyplula z vlastního přístavu a v každé z nich byl čaroděj nebo jiný poučený, který měl dohlédnout, aby všechny lodě dorazily na místo setkání v dohodnutý čas. Flotila se měla setkat severně od zemí anglických elfů v místě, kde se skřeti mohli vylodit na prázdných plážích, které nebyly pod ochranou elfích pevností. Illrede měl v úmyslu zničit na tom místě elfí loďstvo a potom se přesunovat na jih částečně po vodě a částečně po souši, až by se zmocnil celého ostrova. Na dobytém území chtěl zanechat část svého vojska, s úkolem vyhubit všechny elfy, kteří se nevzdali nebo nebyli mrtví. Hlavní část flotily by zatím přeplula kanál a zaútočila na zbývající provincie Alfheimu. Některé z oddílů jeho armády by mu přispěly na pomoc přesunem po souši z Finnmarku, Wendlandu a skřetiích sídlišť ležících na východ odtud. To by umožnilo Illredovi zaútočit na krále elfů současně z východu a západu a samozřejmě v okamžiku, kdy by padla Anglie, i ze severu a rozdrtit ho.

„Elfí válečníci jsou sice rychlí,“ řekl Illrede „ale myslím si, že tentokrát budou mít skřeti rychlejší.“

„Svěř mi velení nad Anglií,“ prosil Valgard, „a já ti přísahám, že než se chopím vlády, nezůstane naživu jediný elfí muž.“

„Anglii jsem slíbil Grumovi,“ odpověděl Illrede, „ale ty, Valgarde, se poplavíš do Anglie se mnou, na mé lodi, a já z tebe v Anglii udělám druhou nejdůležitější osobu, hned po Grumovi.“ Valgard odpověděl, že to mu naprosto vyhovuje. Jeho chladné oči si změřily hraběte Gruma a v duchu přemýšlel o tom, že i skřeta může potkat nenadálá nehoda a v tom případě se z něj, Valgarda, stane skřeti hrabě, přesně tak, jak mu stará čarodějnice prorokovala.

Spolu s královskou gardou se nalodil na Illredovu vlajkovou loď. Byl to obrovský koráb s vysokými boky a z jeho přídě vybíhal těžký ocelový trn na prorážení nepřátelských plavidel, který zhotovili otroci-trpaslíci. Celé plavidlo bylo od přídě až k zádi natřeno černou barvou a jedinou výjimkou byla bílá

koňská lebka upevněná na přídi. Skřeti na palubě byli vyzbrojeni zbraněmi a zbrojí ze slitin, ale mnozí z nich třímali v rukou zbraně s kamennými hroty nebo hlavicemi, jejichž váha jim vyhovovala. Illrede si na černou helmu upevnil úzkou zlatou korunu a přes kožešinový oblek si přehodil plášť z dračí kůže, kterou neprosekne ani ocelový meč. Stejně bohatě byli oblečeni i ostatní příslušníci jeho družiny. Byla to pestrobarevná, ale současně děsivá posádka. Jediný Valgard na sobě neměl žádnou ozdobu a jeho obličej byl zcela bez výrazu. Protože však jeho brnění bylo z oceli, stejně jako hlavice těžké válečné sekery-Bratrovraha, mnoho skřetů před ním ustupovalo s hrůzou.

V královském oddílu výpravy bylo ovšem mnohem víc lodí, většinou nevídané velikosti a noc se ozývala výkřiky, troubením rohů a dusotem spěchajících nohou. Skřetí lodě, zvláště ty obrovské, se pohybovaly pomaleji, než štíhlé lodi elfů. Byly mnohem širší, těžší a nebyly zdaleka tak pečlivě vyrobeny a proto je ráno zastihlo stále ještě na moři. Skřeti se před sluneční září ukryli pod plátěnými přístřešky a lodi pluly dál, neviditelné oku obyčejného smrtelníka.

Další noc je zastihla na místě setkání. Valgard nestačil žasnout. Zdálo se, že lodi pokrývají mořskou hladinu od obzoru k obzoru a každá z nich byla plná válečníků, s výjimkou těch, které nesly obrovské, chlupaté skřetí koně. Je potřeba říci, že jednotliví velitelé byli tak přesně seznámeni s Illredovými plány, že lodi se bez jediného zaváhání okamžitě řadily na svá místa v seskupení.

Plavidla i jejich posádky, které vypluly do války proti Alfheimu, byly pestré. Dlouhé, těžké a černě natřené skřetí lodě tvořily střed, jakýsi tupý klín, na jehož špici plula loď samotného Illreda. Vlevo a vpravo byly lodi goblinů. Část z nich plula na skřetích plavidlech, ostatní na vlastních štíhlých lodích natřených rudou barvou a zdobených dračími hlavami. Tyhle posádky byly přece jen o něco veselejší, než zachmuření skřeti, přes stříbrné pancíře měly oblečeny roucha pestrých barev a jejich zbraně se skládaly převážně z lehkých mečů, oštěpů a luků. Křídla flotily tvořily posádky z cizích zemí – Shenové s dlouhými píkami, katanami vyzbrojení Oniové v barevně pomalovaných džunkách, nebo lehčí skřítci na galejích poháněných vesly otroků, s válečnými stroji na palubách. Byly tam bachraté barkasy okřídlených démonů z Bajkalu, v železe zakutých trpaslíků, příšery a obludy z hor, lesů a močálů, které byly vyzbrojeny jen vlastními tesáky a drápy. Všem skupinám veleli skřetí důstojníci a jenom ti nejspolehlivější byli v první linii, která byla ještě na okrajích posílena skřetími loděmi. Za první sestavou plula druhá a za ní ještě zálohy, které se měly přisunout tam, kde jich bude potřeba.

Ze skřetích lodí zazněly rohy, kterým vzápětí odpověděly píšťaly goblinů, shenské gongy a bubny skřítků. Na stěžně a konce ráhen vyšplhaly bludičky a osvětlily tváře posádek namodralým svitem. V povětří zasténal vítr a na pozadí sněhem těhotných mračen přeletělo několik spěchajících stínů.

„Už brzo se ocitneme v boji,“ obrátil se Illrede k Valgardovi. „Tam bys mohl najít pomstu, po které tak toužíš.“

Berserkr mlčel a jeho zrak mířil přes příd' lodi do temnoty před nimi.

XIV.

Celý měsíc po elfím nájezdu na Trollheim Imric těžce pracoval. O nepříteli se mu podařilo zjistit jen málo, protože Illrede se svými čaroději a šamany pokryli skřetí země kouzelnou sítí. Dozvěděl se alespoň to, že nepřátelská vojska se sbírají z mnoha národů a zemí, a že prvním místem, na které zaútočí, bude Anglie. Rychle proto začal připravovat k boji mužstva i lodě a obrátil se s žádostí o posily na všechna místa, odkud mohl pomoc očekávat.

Z ciziny jich přišlo málo. Každá oblast Alfheimu se připravovala k boji o život sama. Elfové byli bohužel příliš pyšní na to, aby se spojili pod jednotné velení. A co víc, začalo se ukazovat, že většinu žoldnéřů, kteří byli ve Faerii k mání, už dlouho předtím najal Illrede. Imric vyslal poselstvo do irského Sidhe a slíbil za pomoc bohatý podíl na kořisti z dobytého Trollheimu. Dostalo se mu chladného odmítnutí s tím, že ulice Tir-nan-Ogu a jeskyně skřítků jsou už teď bohaté dost. Tak anglický elfí hrabě najednou zjistil, že stojí proti skřetí přesile skoro sám.

Samozřejmě, jeho síla byla i tak nesmírná a jak armáda přece jen noc za noci rostla skupinkami nově příchozích elfů, rostla i jejich radost a touha po boji. Ještě nikdy, mysleli si, se v Alfheimu neshromáždila taková síla. Elfové tušili, že jsou skřeti v částečné přesile, ale byli přesvědčeni o tom, že jejich lodě a jejich válečníci jsou o tolik lepší než protivníkovy, že musí zvítězit. Navíc elfové budou bojovat v domácím prostředí, na plážích a v přímořských oblastech, které znali jako svou dlaň. Někteří z mladších elfů dokonce tvrdili, nejenže angličtí elfové odrazí skřetí útok na svou zem, ale že nakonec bez cizí pomoci přenesou boj zpět do Trollheimu a podrobí si ho.

Z Orknejí a Shetland připlul Flam, syn toho Flama, který padl na Skaflocově výpravě, zuřivý touhou pomstít svého otce. On a jeho bratři patřili k nejlepším plavcům celé Faerie a jejich dračí flotila na své cestě k jihu pokryla mořskou hladinu. Na lodních bocích blýskaly kulaté štíty, vítr rozechvíval lanová a zdálo se, že sykot, který vydávaly lodní přídě rozrážející vlny, vycházejí přímo z ozdobných dračích hlav.

Z šedých pahorkatin a močálů Pictlandu vytáhli divocí náčelníci s mužstvem oděným v hrudní pláty z mačkané kůže a ozbrojeným kamennými zbraněmi. Byli menší a zavalitější než praví elfové, měli tmavou kůži a dlouhé černé vlasy,

kteří jim vlály kolem tetovaných tváří, protože bylo známo, že v jejich žilách koluje krev nejen elfů, ale i skřetů a goblinů, dokonce i ras mnohem starších, právě tak jako krev pictských žen, uloupených ve dnech dávno minulých. S nimi přitáhla i malá část mužů z menšího Sidhe, jejichž předkové přitáhli do země před staletími se Skoty. Byla to podivná směsice silných, pokroucených skřítků, kteří skákali jako horské kozy a vysokých a krásných válečníků v lesklých pancířích. Přijeli na rachotících válečných vozech, které měly z obou stran připevněny dlouhá ostří, s jejichž pomocí podtínaly v boji celé řady nepřátel.

Z jihu, z kopců a jeskyněmi propleteného pobřeží Cornwallu a Walesu, přitáhli jedni z nejstarších elfů celého ostrova. Ve stříbře zakovaní jezdci a vozatajové, jejichž korouhve mluvily o zašlé slávě. S nimi přišli zástupci mořského národa, se zelenými vlasy a sněhobílou pletí, kolem kterých se neustále vznášelo mračno slané mořské mlhy, která jim zajišťovala na souši potřebnou vlhkost. Skupinu doplňovalo pár starodávných, venkovských bohů, které sebou přivezli Římané a pak na ně zapomněli a oddíl plachých lesních skřítků, ve kterém bylo několik klanů.

V zemi Anglů a Saxonů nežilo podobných bytostí mnoho, protože většina z nich už dávno uprchla nebo byla vymýcena, ale ti, kteří ještě přežili, se na zvuk válečných rohů dostavili. Tyhle skřítky, ať byli jakkoliv drobní, chudí a zbědovaní, nebylo radno podceňovat v boji, protože rod nejednoho z nich sahal k samotnému Vélандovi nebo dokonce Odinovi. Byli to mistrovští kováři elfí říše, jimž v žilách kolovala částečně krev trpaslíků a mnoho z nich si do boje neslo místo zbraní obrovská kladiva.

Ze všech nejmocnější a nejpyšnější byli ti, kteří žili kolem Elfheugu. Nevynikali jenom rodem, ale i krásou, moudrostí a bohatstvím. Byl to výkvět šlechty, kterou kolem sebe Imric postupně shromáždil. Byli dychtiví, oblékli se do boje jako na svatbu nebo oslavu a líbali své zbraně jako nevěsty. Jeden vedle druhého zkušený válečníci i čarodějové, pronášeli strašlivá zaklínadla, která měla oslabit nepřátele a chránit druhy ve zbraní. Nově příchozí elfové před nimi často zůstávali stát v úžasu, ale to jim nebránilo, aby nevychutnávali skvělé pokrmy a nápoje, kterými byla armáda zásobována, nebo krásu žen, vyhledávajících mezi vojáky milostná dobrodružství.

Fredu shromažďování vojsk nesmírně zaujalo. Při pohledu na pestrý zástup tvorů nepodobných lidem, kteří jako stíny procházeli noční temnotou, napůl skryti jejím očím, cítila, jak jí probíhají střídavě vlny úžasu, radosti, strachu i pýchy. Skaflóc, její muž, velel větší armádě, než kterýkoliv lidský král.

Byli to však pohané. Vzpomněla si i na nesmírnou sílu skřetů. Co když jim podlehne?

Skafloca napadlo totéž. „Nevím, jestli bych tě neměl odvézt k přátelům, kteří ti zbyli ve světě lidí,“ přemýšlel nahlas.

„Mohlo by se stát, i když tomu nevěřím, že by elfové podlehli. Je však pravda, že všechna znamení a věštby byly nepříznivé. A kdyby se to stalo, tohle místo by pro tebe nebylo vhodné.“

„Ne, to ne!“ Na okamžik na něm spočinula vyplašenýma šedýma očima a pak mu ukryla tvář na hrudi. „Neopustím tě, to nemohu!“

Pohládl ji po lesklých vlasech. „Potom bych se pro tebe vrátil.“

„Ne. Mohlo by se stát, že by mě někdo přemluvil abych tam zůstala, nebo mě k tomu přinutil. Nevím kdo, třeba kněz, ale už jsem o takových případech slyšela...“ Připomněla si krásu elfích žen a pohledy, které na Skafloca vrhaly. Cítil, jak mu tuhne v náruči. Její hlas byl pevný. „V žádném případě tě neopustím. Zůstanu.“

Radostně ji k sobě přitiskl.

Přišla zpráva, že skřeti vypluli na moře. Noc před vyplutím uspořádali elfové v Elfheugu hostinu.

Imricova hodovní síň byla obrovská. Freda seděla vedle Skafloca, blízko čela stolu, vyhrazeného Imricovi. Stěží dohlédla na vzdálené zdi a vyřezávané trámy stropu se jí ztrácely v šeru vysoko nad hlavou. Namodralé šero, které měli elfové nejraději, naplňovalo jako kouř všechny prostory, ale vzduch byl čistý a plný květinové vůně. Sál byl osvětlován bezpočtem svíc, zasazených ve vysokých a těžkých bronzových svícnech, jejichž plameny se ani nepohnuly a vydávaly stříbřitou záři. Světlo se odráželo od štítů na zdech a od zlatých desek, zdobených složitými leptanými obrazci. Na sněhobílých ubrusech stálo nádobí a poháry ze všech známých drahých kovů, zdobené drahokamy. I když si už Freda zvykla na bohatství a přepych Elfheugu, zatočila se jí hlava nad množstvím masa, zvěřiny, ryb, ovoce, koření, sladkostí, piva, vína a medoviny, které se toho večera ocitlo na stolech. Všichni elfové byli skvěle oblečení. Skafloc měl na sobě kalhoty z jemného plátna, přes ně tuniku z bílého hedvábí a svrchní kabátec zdobený barevnými výšivkami, nad kterými přecházely oči. U zlatého pásu mu visela drahocenná dýka ze slitiny zlata a stříbra, na nohou měl střevíce z kůže jednorozce a přes ramena přehozen krátký šarlatový plášť, obšitý hermelínem. Freda byla oblečená do poloprůsvitných šatů z pavoučího hedvábí, které měnily barvu ve všech odstínech duhy. Stihlou šiji jí zdobil náhrdelník z briliantů a padal jí jako zářící vodopád až na pevná malá ňadra. Kolem pasu měla široký zlatý pás a na bílých pažích těžké zlaté náramky. Oba měli v hlavách korunky posázené drahokamy, tak, jak se slušelo na nejvyššího z alfheimských šlechticů a jeho paní. Sami velcí elfové vypadali stejně nádherně a dokonce i nižší náčelníci, kteří dorazili z chudších krajů, se blýskali ryzím zlatem.

Všude zněla hudba, nejen tajemná elfí, kterou tak miloval Imric, ale i harfy ze Sidhe a píšťaly západních národů. Kolem stolů se rozléhal hovor – rychlá, často skoro bezohledná výměna názorů mezi elfy, podobná šermířským soubojům a kaskády smíchu.

Když bylo sklizeno ze stolů a měli nastoupit šašci a kejklíři, začala se společnost dovolávat mečového tance. Imric se zamračil, protože nestál o to, aby všichni spatřili, že jim osud není nakloněn, ale protože si to přála většina hostů, nemohl jim to dost dobře odmítnout.

Elfové se přesunuli do středu vyklizeného sálu, muži si vysvlékli ty části oděvu, které by jim překážely a ženy zůstaly úplně nahé. Sloužící potom rozdali každému muži meč. „Co to dělají?“ zeptala se užaslá Freda.

„Je to starý válečný tanec,“ vysvětloval jí Skaflóc. „Já musím vystoupit jako předzpěvák, myslím, protože žádný člověk by se při něm nevyhnul zranění, ani kdyby ho uměl sebedokonaleji. Tančí se na devadesát devět veršů, které musí skald vytvořit v jeho průběhu a jestliže není nikdo zraněn, je to ta nejlepší věštba pro nadcházející boj. Je-li někdo z tanečníků zabit, je to zlé znamení, věští katastrofu a zranění někoho z nich předpovídá velké obtíže. To se mi vůbec nelíbí.“

Netrvalo dlouho a elfové se seřadili do dvou řad proti sobě a nad uličkou zkřížili ve vysoko pozdvížených pažích meče. Za každým mužem stála žena, příkrčená a napjatá. Obě řady se táhly celou halou a vytvářely tak jakýsi ostrov, jehož vrcholkem byly hroty zkřížených zbraní. Skaflóc se postavil před hraběcí stolec.

„Hej, vzhůru!“ vykřikl Imric zvonivým hlasem.

Skaflóc začal zpívat:

*Rychle se mihají meče,
zahánějí nepřátele zpět
na pláži, kde vládne zmatek
a zní třeskot zhraní
dunění mosazných ostří
těžkých válečných seker,
kouřící krev stříká kde mořští králové
obětují hrotům kopí.*

Jakmile začal, muži pokročili kupředu a zvonění mečů se hlasitě rozlehlo halou. Kupředu se roztančily i ženy. Muži je uchopili levou rukou za pravici a roztočili je před sebou, v zužující se uličce, plné svištícího a blýskavého kovu.

*Rychle se mihají meče,
jako blesky, které zešlely,
štíty se mění v krvavé palety,
v zářící rudé úplňky,
šípky hučí jako vichřice,
zlé hroty oštěpů blýskají,*

*budou zabiti mnozí,
kteří spočívali v náručí svých milých.*

Elfí ženy se proplétaly mezi a pod vířícími čepelemi, samy byly jako větrné víry, jako pěna na rozbouřených vlnách, jejich krok byl pružný, půvabný a jistý. Muži tančili ve dvojicích se svým protějškem, začali jeden druhému házet přes uličku roztočené meče, které pak v letu chytali. Zbraně těsně mýjely bílá těla tančících žen.

*Rychle se mihají meče,
svítí krvavé zbraně,
drtí helmy i štíty,
muži skandují válečný křik
a všude zní zlostný sykot,
z letících čepelí odletují jiskry,
vlci vyjí o svém hladu,
krkavčí hejna se slétají k hostině.*

Tanečníci vířili kolem a kolem, rychleji než bylo lidské oko schopno sledovat a roztočené čepele svištěly mezi ženami. Teď se meče snesly nízko k zemi a pokaždé, když se dva z nich srazily těsně nad podlahou, přeskočila je ta z elfích žen, která byla nejbliž a těsně za ní čepele vyletěly vzhůru. Každý z elfů se přiblížil ke své partnerce a kolem jejího roztočeného těla upředl letící čepelí stříbrnou síť. Pak se muži srazili v předstíraném souboji, ženy se mezi nimi proplétaly a ve zlomcích vteřin, kdy čepele odskočily jedna od druhé, se vrhaly do vzniklých mezer.

*Rychle se mihají meče,
kovová píseň sílí,
doprovod divokého tance
(smrt pro neopatrnou tanečnici).
Veliké rohy se rozesmály, mládenci,
volají zástupy do zbraně,
snažší bylo lehávat
s milenkou v měkkém loži.*

Leea, která se účastnila tance, byla jako bílý plamen. Poletovala a proplétala se mezi svištícími zbraněmi, ale když uslyšela tuhle sloku, stačila vykřiknout: „Hej, Skaflocu, proč si to děvče, které ti poskytuje služby, o kterých mluvíš, nezatančí s námi pro štěstí?“

*Rychle se mihají meče,
i zpěvák, který zpívá
se nakonec vrhne do boje,
strašlivé věci jsou v sázce,
nevysmívej se smrtelnici,
která mi přinese bez tance
víc štěstí jediným polibkem,
než všechna kouzla.*

V tom okamžiku se davy elfů zachvěly, protože Leea, která věnovala víc pozornosti Skaflocovým slovům než rytmu tance, vtančila pod jeden z mečů. Napříč bílými rameny se jí táhla rána a vytryskla krev. Pokračovala ve složitých figurách a rudé krůpěje skrápěly okolní tanečníky. Skafloc se snažil, aby jeho zpěv zněl vesele:

*Rychle se mihají meče,
někdo prohrát musí.
Jenom Norny vidí
komu padnou kostky nejlépe,
vítěze té strašné hry
zatím nikdo nezná,
ale naši nepřátelé poznají,
že Alfheim stojí mnoho krve.*

Ostatní ženy však byly otřeseny nehodou, která potkala Leeu a začaly vypadávat z hodinově přesného rytmu a objevila se další zranění.

Imric tanec rychle zastavil, dřív než byl někdo usmrcen, protože to by přivolalo na elfy strašlivé neštěstí. Celá slavnost od té chvíle pozbyla veselý ráz. Hosté buď mlčeli, nebo si mezi sebou jen tiše šeptali.

Skafloc, plný starostí, se vrátil s Fredou do jejich pokojů. Tam ji na okamžik opustil a když se vrátil, nesl v ruce široký, stříbrem zdobený opasek, na jehož vnitřní straně byla připevněna malá plochá lahvička ze stejného kovu.

Podal ho Fredě. „Tohle je můj dar na rozloučenou,“ řekl jí tiše. „Dostal jsem ten pás od Imrica, ale přál bych si, abys ho nosila sama. Přestože jsem si myslel, že zvítězíme, po tom proklatém tanci už si nejsem tak jistý.“

Beze slova ho přijala. Skafloc pokračoval. „V té lahvičce je nesmírně vzácná a silná droga. Kdyby tě potkalo neštěstí a měla bys padnout do rukou nepřátel, vypij ji. Ta droga způsobí, že budeš několik dnů vypadat jako mrtvá. Nikdo ze skřetů se tě potom ani nedotkne, v nejhorším případě tě vynesou ven z hradu. Tak to dělají s cizími mrtvými vždycky. Až by ses probírala, určitě by se ti naskytla příležitost k útěku.“

„K čemu bych utíkala, kdybys byl mrtev?“ ptala se zarmouceně Freda. „Potom by bylo lepší, kdybys zemřela také.“

„Možná. Ale skřeti by tě nezabili hned a vy křesťané si sami na život sáhnout nesmíte, že?“ Skafloc se unaveně usmál. „Vím, že to není ten nejlepší dar na rozloučenou, má nejdražší, ale je to to nejlepší co mám.“

„Ano,“ vydechla. „Vezmu si ho a děkuji ti. Ale přece máme ještě něco jiného, co můžeme dát jeden druhému darem.“

„Máš pravdu,“ zvolal a zanedlouho byli oba, i když jen nakrátko, znovu šťastní.

XV.

Elfí a skřetí flotily se srazily u pobřeží, velký kus na sever od Imricova sídla. Stalo se to krátce po soumraku. Když Imric, který stál se Skaflodem na přídi vlajkové lodi, spatřil rozměry nepřátelského loďstva, prudce se nadechl.

„My, angličtí elfové, máme největší válečné loďstvo v celém Alfheimu,“ zamračil se „a přece tamhle pluje síla více než dvojnásobná. Kdyby mě jen ostatní hrabata poslouchala, když jsem tvrdil, že Illrede s námi uzavřel mír jen proto, aby se mohl lépe připravit na další válku! Co jsem se jich naprosil, ať se se mnou spojí, abychom ho rozdrtili dřív, než nabude nových sil!“

Skaflod už něco věděl o rivalitě a ješitnosti, právě tak jako o těžkopádnosti a různých tužbách, které způsobily, že se elfové nebyli schopni spojit k žádnému podniku dřív, než jim hrozilo bezprostřední nebezpečí. Ani sám Imric nebyl tak docela bez viny. „To přece nemohou být jenom skřetí,“ obrátil se k němu Skaflod, „a od goblinů a podobné havěti nám velké nebezpečí nehrozí.“

„Jen se goblinům nevysmívej. Když mají zbraně, na které jsou zvyklí, jsou to udatní a nebezpeční bojovníci.“ Mraky pronikl měsíční paprsek a na okamžik ozářil Imricovu napjatou tvář. V jeho světle se zabělalo i několik sněhových vloček, které unášel vítr. „Kouzla nepomohou ani jedné, ani druhé straně, protože co se těch týká, jsme stejně silní. Rozhodne opravdu síla armád a tady jsme slabší.“

Potrásl stříbrnou hlavou a oči mu modře zableskly. „Když byla poslední rada u elfího krále, zastával jsem ten názor, že by se měli všichni elfové shromáždit na kontinentě a hraniční provincie ponechat prázdné na pospas skřetům. Ponechal bych jim dokonce i Anglii. Mohli jsme se opevnit v centrálních provinciích a připravit se tam k odvetnému úderu. Jenže ostatní o tom nechtěli ani slyšet. Teď uvidíme, který názor byl správnější.“

„Ten jejich, pane,“ vmísil se do hovoru Ohnivý oštěp, „protože my ten dobytek rozsekáme na kusy. Jakže – měli by se snad roztahovat na Elfheugu? Odpusťte pane, ale ta myšlenka je nedůstojná.“ Potěžkal dlouhou píku a upřel oči znovu kupředu.

Skaflod si také dobře uvědomoval přesilu nepřítele, ale i pro něj byl jediným řešením boj. Nebylo by to poprvé, kdy hrstka statečných vyrvala vítězství

mnohem silnějším nepříтели. Toužil po příležitosti utkat se s šíleným Frediným bratrem Valgardem, který jí způsobil takové hoře a rozpoltit mu lebku.

Na druhé straně, pomyslel si Skafloc, kdyby byl Valgard neunesl Fredu do Trollheimu, on, Skafloc by se s ní nikdy nesetkal. Takže vlastně berserkrovi něco dluží. Dobrá, zabije Valgarda rychle a čistě, nebude mu do zad vyřezávat znamení orla a to by mělo jejich dluh vyrovnat. Na obou stranách se začaly ozývat signály válečných rohů. Lodě spouštěly plachty, sklápěly stěžně, vzájemně se spojily lany a obě flotily vypluly proti sobě. Jak se přiblížily na dostřel, začaly mezi nimi poletovat první šípy a vzápětí střely vytvořily tak hustý mrak, že zastínil měsíc. Střely se hluchými údery zabodávaly jak do dřeva, tak do těl. Tři z nich už zarachotily na Skaflocově pancíři, čtvrtý jen o vlas minul jeho ruku a zarazil se do dračí hlavy. V temnu viděl stejně dobře jako kočka a když se rozhlédl, uvědomil si, že ne každý měl stejné štěstí. Několik jeho druhů bylo skřetími šípy zraněno a někteří dokonce zabiti. Husté mraky zakryly oblohu a měsíc svítil čím dál tím méně, ale nad mořskou hladinou poskakovaly bludičky a matně svítila bílá mořská pěna. Na zabíjení bylo světla dost.

Mezi loďstvy přeletěla další vlna oštěpů, šípů a kamenů, vrhaných z praků. Skafloc vrhl oštěp a přibodl jím ke stěžni pobočníka skřetího kapitána. Místo odpovědi přiletěl kámen, který mu se zazvoněním narazil do přílby. Mírně omámený se opřel o zábradlí a slaná tříšť mu ochladila dunící hlavu.

Rohy řvaly, jeden na dosah druhého a lana spojující lodě se začala proplétat.

Imricova loď narazila na Illredovu. Válečníci na spojených bocích se na sebe vrhli. Skaflocův meč proletěl vedle ostří jakési sekery a utál skřetí ruku, která ji svírala. Nahnul se nad řadu nepřátelských štítů a svůj držel před sebou tak, aby mohl udeřit přes jeho vrchol. Po levici mu bojoval Ohnivý oštěp, jenž bodal a sekal píkou a řval přitom jako šílený, po pravici měl pictlandského Angora, který se oháněl sekerou na dlouhé násadě. Obě strany si nějakou chvíli vyměňovaly rány a kdekoliv někdo padl, vskočil do mezery některý z jeho druhů, aby ji vyplnil.

Pak Skafloc prosekl jednomu ze skřetů krk. Když skřet padl, Ohnivý oštěp probodl píkou toho, který stál v druhé řadě a Skafloc čekal právě na takovou příležitost. Vyskočil na zábradlí a než se stačili skřeti vzpamatovat, vrhl se do vzniklé mezery.

Už v letu srazil skřeta nalevo a když na něj zaútočil další zprava, zasvištěla Angorova sekera a zelená hlava odletěla do moře.

„Kupředu!“ zazněl Skaflocův pokřik. Nejbližší elfové se vrhli do mezery jako klín. Stáli druh k druhu zády a sekali a sekali. Všude kolem vrčeli a skučeli zuřiví skřeti, kteří na ně doráželi ze všech stran. A v tom pekelném zmatku elfové zasekli další háky, aby lodi pevněji spojili a další a další přeskakovali na nepřátelskou palubu.

Meče poletovaly v modrolesklých obloucích, které většinou končily výtryskem krve. Válečná vřava byla tak silná, že přehlušila jak šumění vln, tak hukot větru. Nad bojujícími se tyčil Skaflóc a oči mu hořely modrým plamenem. Musel se držet kousek od svých elfích druhů, aby jim neublížil, ale oni mu dokonale chránili záda, zatímco Skaflócův těžký štít je chránil zepředu. Čepel jeho meče vyletovala jako rozzuřená zmije, nepřítel před ním začal pomalu ustupovat a kolem boku lodi se uvolnilo.

„Na zád’!“ vykřikl Skaflóc.

Elfové zaútočili na hradbu nepřátelských štítů a jejich meče se nad nimi míhaly jako blesky nad horskými útesy. Skřeti tvrdohlavě bránili každou píd’ paluby. Elfové padali s prasklými lebkami, přeraženýma rukama a nohama a těžkými sečnými ranami, ale skřeti byli pomalu zatlačováni dál a dál a za nimi zůstávali jen jejich rozdupaní mrtví.

„Valgarde!“ zařval do spleti bojujících Skaflóc „Valgarde, kde jsi?“

Ze zástupu se vynořil podvrženec. Ze spánku mu prýštila krev. „Srazil mě k zemi kámen z praku,“ vysvětloval, „ale teď mě tady máš!“

Skaflóc vykřikl a rozběhl se mu vstříc. Mezi oběma posádkami se teď vytvořil prázdný prostor. Elfové obsadili loď od příďe po stěžeň, skřeti se shromáždili na zádi. Obě skupiny byly momentálně bez dechu a nabíraly nové síly. Na palubu v té době ovšem přelézali další a další elfové a z elfí lodi zasypávali lučištníci skřety nepřetržitým deštěm šedě opeřené smrti.

Skaflócův meč a Valgardova sekera se se zasténáním oceli srazily a rozhodily jiskry do všech stran. Tentokrát berserkra neposedlo bojové šílenství. Bojoval chladnokrevně, zachmuřený a rozkročenýma nohama spočíval pevně a jistě na rozkývané palubě. Skaflócův meč zasáhl topor sekery, ale do tvrdého dřeva obtočeného kůží se hluboko nezasekl. Naopak, čepel po něm sjela stranou, narazila na štít, který se odklonil a vzniklou mezerou okamžitě proletěla Valgardova sekera.

Ve stísněném prostoru se nemohl dostatečně rozmáchnout a proto sekera, která dopadla, Skaflócovi neprosekla ocelovou kroužkovou zbroj, ani neroztříštila žádné kosti. Ochromila však Skaflócovu levou ruku a ta mu klesla i se štítem k boku. Valgard mu okamžitě zaútočil na krk. Skaflóc klesl na jedno koleno a strašlivý úder ho zasáhl přímo do helmy. V témže okamžiku se rozmáchl a ťal Valgardovi po nohou.

Skaflóc byl děsivou ranou, která mu pokřivila helmici, napůl omráčen a sražen k zemi. Valgard padl s velkou ranou ve stehně a oba se skulili pod lavice. Nad nimi se znovu rozzuřil boj.

To vyrazili skřeti ze zádě a pod vedením hraběte Gruma se pokusili vytlačit elfy z lodi. Grumova kamenná palice drtila hlavy nalevo, napravo. Angor z Pictlandu se mu postavil do cesty a pokusil se jej zadržet.

Podařilo se mu useknout skřetímu šlechtici ruku i s obuškem, ale ten stačil padající palici zachytit levou rukou a v následujícím okamžiku jí přerazil Angorovi krk. Sám se potom odplazil do úkrytu, aby si pomocí kouzelných hojivých run zastavil tryskající krev a ošetřil ránu.

Mezitím vylezli Skaflóc i Valgard ze svého dočasného úkrytu, vyhledali ve válečné vřavě jeden druhého a znovu se pustili do boje. Skaflócova levá ruka přišla mezitím k sobě, ale Valgard stále krvácel. Imricův adoptivní syn zaútočil s takovou silou, že proťal berserkrovi hrudní pancíř a čepel se zastavila až o jeho žebra. „To je za Fredu!“ vykřikl. „Za to, co jsi jí udělal!“

„Pokud jsou věci tak, jak si myslím, udělal jsi jí ty něco mnohem horšího!“ zalykal se Valgard. Ztratil hodně sil a začal se potácet, ale přesto stačil zachytit další Skaflócův útok sekerou pozdviženou vysoko ve vzduchu. Meč prasknul vpůli.

„Ha!“ vykřikl berserkr, ale nestačil své příležitosti využít, protože se na něj vrhl jako divoká kočka Ohnivý oštěp a s ním další alnheimští. Elfové obsadili loď.

„Vidím, že nemám žádný důvod proč bych tady zůstával,“ ušklíbl se Valgard, „i když pevně věřím, že se nevidíme naposled, pobratřenče!“ Potom se obrátil, vyskočil na lodní bok a vrhl se do vln.

Měl v úmyslu hned ve vodě shodit hrudní pancíř a helmu, aby jej nestáhly ke dnu, ale nakonec to ani udělat nemusel. Mnoho lodí bylo rozbito, některé z nich byly prostě v tom obrovském tlaku rozmačkány. Stěžeň jedné z nich plul hned vedle něj a tak se ho levou rukou zachytil. Pravou rukou stále svíral sekeru Bratrovraha a na okamžik ho napadlo, zda ji nemá odhodit.

Ale ne, prokletá nebo ne, je to dobrá zbraň.

Na stěžni se zachránili i ostatní, kterým se podařilo najít si v posledních vteřinách chvilku a shodit těžkou zbroj. „Kopejme nohama, bratři,“ volal na ně Valgard, „nakonec doplujeme k boku některé z našich lodí a v tomhle boji ještě zvítězíme!“ Z paluby skřetí vlajkové lodi zazněl vítězný pokřik elfů.

Skaflóc se ptal: „Kde je Illrede? Měl by být na palubě, ale vůbec jsem ho nezahlédl.“

„Asi létá nad bojištěm a přehlíží svou flotilu. Imric to dělá také a to v podobě mořského racka,“ odpověděl mu Ohnivý oštěp. „Prosekejme ve dně té prokleté lodi díru a vydejme se za další!“

Když se posádka vrátila na svou loď, Imric je tam už čekal. „Tak jak pokračuje boj, pěstoune?“ zeptal se veselým hlasem Skaflóc.

Hlas elfího hraběte na něj zapůsobil jako ledová sprcha. „Špatně, moc špatně, elfové sice bojují úžasně, ale skřeti jsou neustále v přesile dva na jednoho. Část nepřátel už přistála a v klidu se vyloďují.“

„To jsou opravdu špatné zprávy,“ vykřikl cornwalský Golric, „a musíme bojovat jako sami ďáblové, nebo budeme ztraceni.“

„Obávám se, že už jsme ztraceni,“ promluvil zachmuřený Imric.

Skaflloc to v prvním okamžiku odpíral pochopit. Rozhlédl se kolem a viděl, že vlajková loď pluje po hladině skoro sama. Obě flotily se pomalu rozpadly. Spojovací provazy byly postupně nepříteli přesehány na obou stranách, ale skřetí lodi utrpěly mnohem menší škody. A příliš často bylo vidět elfí loď, ke které byla zahákována z každé strany jedna loď skřetí.

„K veslům!“ vykřikl Skaflloc, „potřebují pomoc. K veslům!“

„To je správná řeč,“ ožil poněkud Imric.

Vlajková loď se přesunula k nejbližšímu chomáči bojujících plavidel. Na její palubu začaly znovu dopadat šípy.

„Oplat' me jim tu střelbu!“ zuřil Skaflloc. „U všech pekel, proč nestřílíte?“

„Naše toulce jsou prázdné, pane,“ odpověděl mu jeden z elfích lučištníků.

Elfové se přikrčili za štíty a veslovali do středu skupiny. Dvě z lodí jejich druhů byly sevřeny mezi třemi žoldnéřskými plavidly a jedním skřetím drakkarem. Když se k bojujícím lodím přiblížilo Imricovo plavidlo, snesli se na palubu na svých netopýřích křídlech bajkalští démoni.

Elfové se bránili ze všech sil, ale bylo těžké bojovat s nepřítelem, který útočí z výšky píkami. Poslední šípy byly vystřeleny a okřídlená smrt se jim stále vznášela nad hlavami. To už však leželi po boku jedné gobliní lodi a právě z té přilétala záplava střel. Skaflloc přeskočil lodní zábradlí a v ruce s elfím mečem, který zvedl u těla jednoho z mrtvých druhů, se vrhl na nepřátelskou palubu. Malí goblini nebyli vybaveni pro boj zblízka. Prvního přet'al vpůli, druhého nechal ležet na palubě s rozpáraným břichem, useknutá hlava třetího poskakovala napříč palubou. Píka Ohnivého oštěpu probodla současně dva další, a třetímu zuřivým kopancem okované nohy rozdrtil hrudník. Na palubu se řinuli další elfové. Goblini se dali na ústup.

Skaflloc objevil truhlice, ve kterých byla uložena zásoba šípů a rychle je začal házet na palubu vlajkové lodi. Potom, místo aby povraždili zbytek poražených goblinů, zatroubil jeho roh k ústupu.

Ta hrstka goblinů, které zanechali na palubě lodi, už nikomu neublíží. Elfí tětivy zadrnčely s novou silou a poletující démoni začali jeden po druhém padat z oblohy.

Přibližovala se k nim další nepřátelská loď. Skaflloc viděl, že posádka dvou elfích plavidel bojuje s pestrým zástupem goblinů, Oniů a skřítků. „Myslím, že o ty se stačí postarat sami, my bychom si měli vzít na starost skřety,“ obrátil se ke svým druhům.

Zelení válečníci roztočili a hodili háky a přitáhli obě lodi k sobě. Zazněl příšerný bojový křik a na palubu elfího drakkaru se vyřinula zelená záplava. Skaflloc se jim rozběhl vstříc, uklouzl na úzkém můstku a padl střemhlav mezi

lavice. Místem, kde před vteřinou stál, proletěl těžký oštěp vržený takovou silou, že by jistě prorazil i jeho dokonalou kroužkovou zbroj. Cornwalský Golric, který stál za ním, se zřítíl k zemi s hrotem oštěpu v srdci.

„Díky,“ zašeptal Skaflóc a zvedal se. To už se na něj vrhli první skřeti. Jejich rány se na něj řinuly shora jako krupobití a dopadaly mu na helmu a okovaná ramena. Rozehnal se jim čepelí po nohou a jeden z nepřátel padl. Než mohl znovu zvednout zbraň do střehu, nahnul se nad ním další skřet a pokusil se ho bodnout do obličeje.

Prudce zvedl železem kovaný štít. Skřet strašlivě vykřikl a s neustálým řevem se potácel zpět. Polovinu tváře měl sežehnutou na uhel. Skaflóc vyskočil zpět na spojovací můstek a připojil se k bojujícím druhům.

Sníh začal padat mnohem hustěji a mezi letícími vločkami zazníval svistot a zvonění zbraní. Vítr zesílil a zahákové lodi se začaly kývat a zmítat na vlnách a jejich boky do sebe narážely s praskotem drceného dřeva. Bojující ztráceli rovnováhu, váleli se v klubcích po palubě, řítili se do uliček, padali ze schůdků, mizeli mezi lavicemi a znovu vstávali a zvedali se, aby obnovili boj. Netrvalo dlouho a Skaflócův štít byl rozbit tak, že byl k nepoužití. Hodil ho do tváře skřetovi, se kterým si vyměňoval rány a vrazil mu svůj tupý meč do srdce.

Pak ho někdo uchopil zezadu. Rychle zaklonil hlavu v ocelové přilbě. Nestalo se nic, jen sevření ruky podobné stromovému kořenu zesílilo. Podařilo se mu pootočit hlavu a zjistil, že ho svírá skřet, který je od hlavy k patě oblečen v kůži. Na hlavě měl koženou kápi a na rukou rukavice. Skaflóc použil jeden z elfích zápasnických chvatů a osvobodil se ze škrtícího sevření, jenže jeho protivník ho okamžitě sevřel znovu, tentokrát do náruče a pokoušel se mu rozdrtit hrudník. Loď se znovu naklonila a bojující dvojice se zřítíla z můstku mezi lavice.

Skaflóc se nemohl osvobodit. Rychle si s pocitem vzteku uvědomil, že příšerný tvor, který ho svírá, by mu mohl přelámat žebra stejně snadno, jako hrst šípů. Podařilo se mu skrčit nohy a opřít se koleno o břicho svého protivníka. Ruce mu zahákl za býčí šíji a ze všech sil se vzepřel.

Žádný jiný smrtelník by určitě nebyl schopen tomu tahu vzdorovat. Skaflóc cítil, jak ztrácí síly stejně rychle, jak mizí víno z převráceného poháru. Všechnu energii těla, vůle i srdce vložil do posledního náporu zad a nohou a do stisku rukou, které svíraly skřetův krk. Zdálo se mu, že jejich boj na rozkývané palubě trvá celou věčnost a věděl, že je u konce sil.

Skřet náhle povolil sevření a v zoufalé snaze se nadechnout začal drásat Skaflócovy ruce. Ten udeřil hlavou nepřítele o zvýšené lože stěžně a znovu a znovu s takovou zuřivostí, že lebka v kožené kápi praskla.

Skaflóc zůstal ležet vedle chladnoucího těla a lapal po dechu. Srdce mu bušilo v prsou tak silně, že měl strach, aby mu nepuklo a v uších mu divoce hučela krev. Za nějakou chvíli spatřil v mlze, která mu zastírala zrak, rozostřenou tvář Ohnivého oštěpu a uslyšel vojákův užaslý hlas:

„Nikdy v celé historii elfů se nestalo, že by elf nebo člověk porazil skřeta v zápase muže proti muži. To co jsi dokázal, je hodno Beowulfa a tvůj čin nebude zapomenut, pokud bude svět světem. Zvítězili jsme.“

Pomohl Skaflócovi na horní palubu. Když se Skaflóc rozhlédl poletujícím sněhem po okolních vodách, viděl, že většina nepřátelských lodí, na kterých se plavili především žoldnéři, byla dobytá.

Ale za jakou cenu! Necelá dvacítká mužů posádky vlajkové lodi byla nezraněna, většina z těch, kteří přežili boj, měla strašlivá zranění. Vítr a příboj hnál lodi k pobřeží a jejich posádku tvořili jednak mrtví a potom muži, kteří byli vysílení tak, že nebyli schopni pozvednout zbraně. Když Skaflóc napnul zrak, uviděl skřetí loď s plnou posádkou, která mířila přímo k nim.

„Obávám se, že jsme prohráli,“ zasténal. „Nezbývá nám nic jiného, než zachránit to, co se ještě zachránit dá.“

Pobřežní proud unášel bezmocné lodě k bílé čáře příboje. Na pobřeží bylo vidět husté řady skřetů, kteří nehybně seděli na obrovských černých koních a čekali.

Z hustého sněhu vyletěl mořský racek, usedl na palubu, otrásl se a změnil v Imrica. „Dobře jsme bojovali,“ promluvil zachmuřený hrabě. „Víc než polovina skřetí flotily už se nikdy neobjeví na hladině oceánu. Jenže ta polovina – to byli většinou jejich spojenci a my... naše armáda je rozdrčena. Naše lodi, které jsou ještě schopné pohybu, jsou na útěku a ostatní, stejně jako tuhle, čeká neodvratná zkáza.“ V jeho chladných modrých očích se náhle zatřpytily slzy, první po mnoha staletích. „Anglie je ztracena. Obávám se, že je ztracen i celý Alfheim.“

Ohnivý oštěp sevřel násadu své píky. „Zemřeme v boji,“ prohlásil hlasem, který byl šedivý únavou.

Skaflóc potřásl hlavou a když si vzpomněl na Fredu, která ho čeká v Elfheugu, vrátila se mu část sil. „Budeme bojovat dál, ale ne zbytečně umírat,“ opravil ho. „Nejprve musíme zachránit vlastní životy.“

„To by se mi taky líbilo, ale zajímalo by mě, jak to chceš dokázat?“ zakroutil Ohnivý oštěp pochybovačně hlavou.

Skaflóc si sejmul z hlavy přilbu. Vlasy pod ní měl slepené potem. „Začneme tím, že si sundáme všechnu výstroj,“ začal.

Posádky tří elfích lodí měly sotva dost sil, aby lodi zahákovaly a shromáždily se na jedné z nich. Vztyčili stěžeň a rozvinuli plachtu. Zdálo se, že nemají žádnou naději, protože loď skřetů se blížila po větru a obě plavidla hnál příboj rychle k pobřeží.

Skaflloc zápasil s kormidelním veslem, další z posádky na jeho příkaz plachtu podkasali a loď se srovnala bokem k pobřeží. Skřeti se opřeli do vesel s úmyslem elfí loď buď dohonit, nebo zahnat na pobřežní skaliska.

„Pokud se to podaří, bude to o chlup,“ řekl Imric.

„Bude to ještě těsnější, než si skřeti myslí,“ ušklíbl se zle Skaflloc a znovu se rozhlédl hustým závojem vložek. Už dobře rozeznával pěnu v místech, kde se příboj tříštil na pobřeží. Pod chomáči zpěněné vody se ukrývaly písečné mělčiny, které znal.

Skřetí loď se k nim blížila z pravoboku. Na Skafllocův pokyn elfové rozvinuli celou plachtu, která ihned nabrala vítr. Skaflloc si nasadil helmu. Loď se obrátila přídí k moři a hnána větrem, rozjela se kupředu. Skřeti si příliš pozdě uvědomili co to znamená a jaký mají elfové úmysl. Marně se pokusili uhnout v poslední chvíli z cesty. Skafllocova loď do nich narazila s hromovým úderem, který otřásl oběma plavidly. Nepřátelská loď však byla nárazem posunuta do silného pobřežního proudu, který ji uchvátil a unášel k pobřeží, kde ji musí během několika vteřin rozdrtit na pobřežních skaliscích!

Skafllocovi elfové pracovali u lan a plachty jako šílení.

Skřetí loď pomalu mýjela elfí plavidlo a její vesla jedno po druhém praskala. Ani elfí loď neměla naději zůstat na hladině, ale Skaflloc dokázal použít trup nepřátelské lodi jako nárazník a jakýsi střed otáčení, takže elfí plavidlo najelo na skaliska o kus dál a velice pomalu. Kromě toho hned za úzkým kamenným chobotem, do kterého loď narazila, ležel pás pobřežních mělčin, které nabízely elfí posádce záchranu.

„A teď už každý na svou pěst!“ vykřikl Skaflloc, spustil se na kluzké kameny úzké šíje a z ní se vrhl do vody, sahající mu po krk. Rychlý jako tuleň začal plavat k pobřeží. Jeho druhové ho následovali, takže v lodi brzo zbyli jen těžce zranění. Těm už nebylo pomoci, museli zůstat v potápějící se lodi a utopit se na dohled pevniny. Ostatní dopluli a dobrodili se na pobřeží velký kus od čekajících skřetů. Někteří z jezdců je však přece jen spatřili a rozjeli se k nim v touze po snadné kořisti.

„Rozptylte se!“ vykřikl Skaflloc, „většina se zachrání!“

Rozběhl se hustou chumelenicí a viděl, že někteří elfové byli nabodnuti na dlouhá kopí útočníků a jiní skončili pod kopyty koní, ale většina malé skupiny nepřátelům skutečně unikla. Vysoko nad hlavami jim zakroužil mořský racek.

Náhle se na bílého ptáka z výše vrhl obrovský mořský orel. Skaflloc zasténal. Přikrčil se za kámen a viděl, jak orel strhl racka na zem, kde se ptáci proměnili v Illreda a Imrica.

Skřetí obušky zaduněly na těle elfího hraběte. Brzo zůstal ležet bezvládný v kaluži vlastní krve a skřeti ho bez odporu svazovali.

Jestliže byl mrtev Imric, ztratil Alfheim jednoho ze svých nejschopnějších náčelníků. A jestli zůstal na živu – Skaflóc se při té myšlence otrásl. Plížil se zasněženým pobřežím jako had. Necítil ani únavu, ani lezavou zimu, ani bolest svých zranění. Elfové byli poraženi a on teď měl před sebou jenom jeden úkol – dostat se k Fredě do Elfheugu dřív, než skřeti.

XVI.

Illredovi lidé si vybudovali přístřešky a několik dnů a nocí odpočívali, protože i je stál boj mnoho sil. Teprve potom vytáhli směrem na jih, polovina po moři a polovina po pevnině. Ještě téže noci dosáhly jejich lodě elfheugského přístavu. Posádky vytáhly na pobřeží a plenily každou budovu, kterou našly a shromažďovaly se kolem hradu, kde čekaly na další posily.

Pozemní armáda, vedená Grumem a Valgardem, postupovala mnohem pomaleji. Jezdci před nimi zkoumali krajinu a kdekoliv objevili malou skupinku elfů, schopných ještě odporu, nemilosrdně je pobili. Ale ani tady se to neobešlo bez dost velkých skřetích ztrát. Usedlosti, sídla i dvorce byly vypleněny a spáleny. Jejich obyvatele skřeti zakovávali do okovů kolem zápěstí a krku a okovy byly připevněny na dlouhé řetězy. V čele nedohledného zástupu otroků kráčel Imric. Skřeti si cestou užívali pokrmů, nápojů a žen bohatého kraje a k Elfheugu nijak zvlášť nespěchali.

Ať už to bylo pomocí kouzel, nebo v důsledku rychlosti zpráv z bojiště, obyvatelé Elfheugu věděli už ráno druhého dne o porážce Imricovy armády. Později, když pohlíželi z hradeb na věnec ohňů, který je obklopoval stále hustěji a na černé válečné lodi plnící rychle přístav, bylo jim jasné, že nešlo o momentální prohru, ale o naprosté vítězství nepřátel.

Freda stála u okna a vyhlížela z okna své ložnice, když za sebou uslyšela slabé zašustění hedvábí. Když se otočila, uviděla Leeu. V elfčině ruce se blýskal nůž.

V Leeině tváři byla bolest a zloba, které jí vzaly všechnu krásu. Promluvila k Fredě lidskou řečí.

„Tvé slzy jsou nějak suché. Pěkně oplakáváš toho, jehož tělo už slouží za potravu krkavcům!“

„Budu ho oplakávat, až budu vědět, že je opravdu mrtev,“ odpověděla jí Freda tiše. „Ale když byl se mnou, bylo v něm tolik života, že stále nemohu uvěřit, že by byl mrtev.“

„Kde by potom byl a co ti pomůže to věčné vyhlížení z okna?“ Leeiny rudé rty se neznatelně usmály. „Vidíš tuhle čepel, Fredo? Celý Elfheug je obklíčen

skřety a já vím, že tvé zákony ti zakazují vzít si život. Jestli si ale přeješ, ráda ti posloužím...”

„Ne. Počkám na Skafloca,“ odpověděla jí Freda pevným hlasem. „A nemáme snad šípy a oštěpy a válečné stroje? Není ve sklepeních dostatečná zásoba potravin i nápojů a nejsou hradby vysoké a brány pevné? Ať ti, kteří museli v hradu zůstat bránit pevnost i za ty, kteří ji museli opustit!“

Ruka s nožem Leea poklesla. Upřela na štíhlou šedookou dívku dlouhý pohled. „Máš opravdu odvalu,“ řekla nakonec, „a začínám si uvědomovat, co na tobě Skafloc viděl. Jenže tvůj nápad je nápad smrtelníka a proto je hloupý a krátkozraký. Cožpak mohou ženy bránit samy hrad, když jsou muži mrtvi?“

„Mohou to zkusit – nebo padnout jako jejich muži.“

„Ne tak, ženy mají jiné zbraně.“ Leein obličej přeletěl nesmírně krutý výraz. „Ženské zbraně. Abychom je však mohly použít, musíme otevřít brány. Chceš pomstít svého milence?“

„Samozřejmě, šípy, dýkou, třeba i jedem!“

„Stačí, když nabídneš skřetům své polibky. Rychlé jako šípy, ostré jako dýky a trpké a smrtící jako jed v poháru. Tak se chová elfí žena.“

„To raději poruším zákony toho na Nebesích a sama si sáhnu na život, než bych se stala děvkou těch, kteří mi zabili muže!“ vzplanula dívka.

„Lidské žvásty,“ ušklíbla se Leea. Na tváři se jí objevil její kočičí úsměv. „Myslím si, že skřetí laskání a milostné způsoby by mohly být nějakou chvíli dokonce zajímavé. Je to konečně něco nového a po těch stovkách let... V okamžiku, kdy dorazí nový hrábě, otevřeme vrata Elfheugu.“

Freda klesla na lůžko a zabořila tvář do dlaní. Leea se k ní naklonila. „Jestli se chceš opravdu zachovat podle svého hloupého lidského přesvědčení, budu ráda, když se tě zbavím. Zítra po úsvitu, když skřeti spí, pustím tě z hradu a můžeš si sebou vzít co chceš. Pak se musíš postarat sama o sebe – můžeš se vrátit do země lidí a připojit se k těm bláznivým jeptiškám, jejichž nebeský ženich se o ně vůbec nestará! Přeji ti hezkou zábavu!“

Odešla.

Freda zůstala nějakou dobu nehybně ležet a cítila, jak ji halí zoufalství a beznaděj. Plakat nemohla, pláč se jí zadrhl hluboko v hrdle. Všechno je pryč, rodina, její láska...

Ne!

Posadila se a zaťala pěsti. Skafloc nebyl mrtev. Neuvěří tomu, dokud nepolíbí jeho bezkrvé, chladné rty! Potom, je-li Bůh opravdu milostivý, jí praskne srdce a ona klesne vedle něj. Ale jestli žije... jestli někde leží těžce raněný a kolem jeho úkrytu se stahují nepřátelé... co když ji právě teď potřebuje...

Spěšně posbírala všechno, o čem si myslela, že by mohlo být užitečné. Jeho helmu, hrudní pancíř a oděv, který k nim patřil (když ho nevyplňovalo jeho tělo,

vypadal tak podivně cizí) sekeru, meč, štít, oštěp a luk a toulec plný šípů. Sama si oblekla lehký pancíř, jaký nosila elfí pážata a štítonoši. Na štíhlém těle jí výzbroj seděla bezchybně a nemohla než se usmát do zrcadla, před kterým si nasadila vlněnou čapku a na ni helmu, ozdobenou zlatými křídly. V tom převleku, který nebyl nijak chlapecký, spíš hravý, se líbila sama sobě.

Všechno co poveze musí být z elfích slitin, protože faerijské koně stejně jako jejich páni železo nesnášeli, ale i tak budou všechny ty věci velice užitečné.

K připraveným věcem přidala uzenou rybu a další zásoby, stejně jako kožešiny, pokrývky, šití a všechno, co jí podle jejího přesvědčení mohlo pomoci. „Stanu se hospodyní,“ usmála se znovu. Zvuk toho domáckého slova ji potěšilo, jako pohled na starého přítele. Potom přidala další věci, jejichž použití neznala, ale které Skaflóc pečlivě opatroval: kůži vlka, vydry a orla, runami vyřezávané hůlky z jasanu a buku, podivně splétaný prsten...

Když bylo všechno zabaleno, vyhledala Leeu. Elfka hleděla s úžasem na dívku, která se teď podobala Valkýře. „Co chceš?“

„Chci čtyři koně,“ odpověděla Freda, „a někoho, kdo by mi pomohl na jednoho z nich naložit věci, které беру s sebou. Pak odsud odjedu.“

„Ještě je noc a všude okolo se potulují skřeti. Kromě toho, elfí koně nemohou cestovat ve dne.“

„Na tom nezáleží. Jsou nejrychlejší ze všech a rychlost je právě to, co potřebuji ze všeho nejvíc.“

„Máš pravdu, na nich se můžeš dostat k prvnímu kostelu před svítáním, když se ti podaří vyhnout nepřítelům,“ dodala uštěpačně. „Ta výzbroj by ti mohla cestou poskytnout určitou ochranu. Ale nedoufej, že by ti zlato z Faerie vydrželo dlouho.“

„Nemám sebou žádné zlato a nevracím se do země lidí. Chci, abys mě vypustila severní branou.“

Leeiny oči se na okamžik rozšířily úžasem, ale pak pokrčila rameny. „To je nesmyslné. K čemu ti bude dobrá Skaflócova mrtvola? Ale dobrá, ať je po tvém.“

Tvář jí poněkud změkla, když promluvila tichým a ne docela vyrovnaným hlasem: „Polib ho jednou za Leeu, prosím tě.“

Freda mlčela, ale v duchu se ujišťovala, že ať je Skaflóc mrtev nebo živ, tenhle polibek nikdy nedostane.

Když opouštěla Elfheug, padal hustý sníh. Brána se neslyšně otevřela a stráže složené z goblinů, kterým byla za věrnou službu slíbena svoboda, jí zamávaly na rozloučenou. Freda, následovaná řadou koní, vyjela bez ohlednutí z hradu. Bez Skaflóca jí byla všechna nádhera Elfheugu ničím.

Všude kolem vířil ledový vítr a prodíral se kožešinami, do kterých byla oblečena. Sklonila se na šíji koně a zašeptala mu do ucha: „A teď rychle, rychle,

nejlepší ze všech koní, do běhu! Rychle za Skafloem na sever. Najděte ho svými dokonalými smysly a bystrým rozumem a celý život pak už budete žít ve zlaté stáji a bez sedel pobíhat po letních loukách!“

Ze tmy se ozval dunivý výkřik. Freda se vztyčila v sedle a zalila ji hrůza. Ničeho v životě se tak nebála jako skřetů a oni ji teď zahlédli... „Oh, rychle, rychle koníčku!“

Kůň se rozběhl a v uších jí zahučel vítr, noc se ji pokusila srazit ze sedla a nakonec si musela Freda chránit oči před nápoem letícího vzduchu.

Rychleji a rychleji, stále k severu, vzduch ji štípal a pálil a za ní se ozývaly hlasy skřetů. Když se ohlédla, spatřila za sebou v noční temnotě tmavší stíny, které ji pronásledovaly. Kdyby tak mohla zastavit a ve jménu Ježíše Krista je zahnat zpět! Jenže jistě dostřelili mnohem dál, než doslechli.

Sníh ještě zhoustl. Nakonec se začali skřeti pomalu opožďovat, ale věděla, že půjdou po jejích stopách jako psi. Jak prchala k severu, vzdálenost mezi ní a skřetí armádou, která pochodovala k jihu, se zmenšovala.

Čas letěl rychlostí větru. V dáli zahlédla zář ohně na vrcholu kopce – asi nějaká elfí usedlost, kterou skřeti zapálili. Armáda už musí být blízko a jistě bude mít daleko před sebou jízdní zvědy.

Jako odpověď na její myšlenky se ze tmy po její levici ozval divoký výkřik. Potom zaduněly podkovy. Jestli se jim podaří odříznout jí další cestu...

Přímo před ní se ze tmy vynořil obludný stín. Obrovský, černou srstí porostlý kůň, černější než noc, kterému plály oči jako rudé uhlíky, nesl v sedle jezdce v černé kroužkové zbroji, mohutné postavy s příšernou tváří – skřeta! Elfí kůň sice uskočil stranou, ale ne dost rychle. Skřet natáhl dlouhou paži, zachytil ho za udidlo a zastavil.

Freda vykřikla. Dřív, než se stačila odvolat k Bohu a svatým, strhl ji ze sedla, jednou rukou ji k sobě přitiskl a druhou jí ucpal ústa. Kůži měl studenou a páchl jako hadí doupě. „Ho, ho, ho!“ rozesmál se dunivě.

Z temné noci, přivolan zoufalstvím milovaného srdce, které vycítil, uštvaný jako zvíře po dlouhém běhu a rozrušený strachem, že přijde pozdě, se vynořil Skaflo. Jednu nohu zastrčil skřetovi do třmenu, vyšvihl se nahoru a vrazil mu dýku až po jílec do krku.

Potom zachytil Fredu do náručí.

XVII.

Když přitáhla skřetí armáda k Elfheugu, zazněly ze strážních věží válečné rohy a těžké mosazné brány se rozletěly dokořán. Valgard přitáhl otěže a oči se mu zúžily. „To je nějaká lest,“ zabručel.

„Neřekl bych,“ odporoval mu Grum. „V hradě nezůstal skoro nikdo, kromě žen a ty očekávají, že je ušetříme.“ Roztřásl se hromovým smíchem „A to my také uděláme, my si je ušetříme!“

Podkovy těžkých koní hlasitě zaduněly na kamenném nádvoří. Tady bylo ticho a vlaho a prostor se nořil do namodralého šera, které halilo nádvoří i věže, vzpínající se k nebi. Zahrady vydychovaly svou kouzelnou vůni, fontány tiše zurčely a číré potůčky probíhaly zahradními altánky, určenými pouze pro dva.

Elfheugské ženy se shromáždily před pevností, aby přivítaly dobyvatele. Valgard se už na pochodu k jihu setkal s elfími dívkami a některé z nich mu patřily, ale při pohledu na výkvět elfích krasavic v duchu vykřikl úžasem.

Jedna z nich pokročila kupředu, zahalená v poloprůsvitném obláčku tenké látky, která zdůrazňovala každou křivku těla. Vynikala nad ostatními jako měsíc mezi hvězdami. Hluboce se uklonila před Grumem, takže její hluboké oči byly zastíněny dlouhými řasami a spíše zazpívala, než promluvila: „Elfheug se před vámi sklání.“

Hrabě se pyšně nadmul. „Dlouho už stojí tenhle hrad. Odrazil nejeden útok a přestál nejedno nebezpečí. Jsou však chytřejší ti, kdo se poddají moci Trollheimu. Jsme strašliví ke svým nepřátelům, ale své přátele bohatě odměňujeme.“ Lišácky zamrkal. „Na důkaz toho ti dám i já dar. Jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Leea, můj pane, a jsem sestra Imrica, hraběte elfů.“

„To už nikdy neříkej, protože od této chvíle jsem vládcem v této ostrovní říši Faerie a Imric je posledním z mých otroků. Přiveďte vězně!“

Šlechtici Alfheimu byli pod bičí vítězů pomalu přivedeni na nádvoří. Šli s hlavami sklopenými, co noha nohu mine a hrbili se pod tíží mnohem strašlivější, než byly jejich řetězy. Imric šel v čele. Bílé vlasy měl slepené vlastní krví a v otiscích jeho bosých nohou zůstávala krev. Elfové nepromluvili jediné slovo, dokonce se na své ženy ani nepodívali. Jako mrtvé stíny prošli kolem nich a

skřeti je vedli do podzemních kobek hradu. Za nimi následovali ostatní zajatci, kteří jen zdůrazňovali hrůzu celé scény.

Od přístavu přijel Illrede. „Elfheug je náš,“ promluvil, „a necháme tady tebe, Grume, abys jej střežil dokud nepokoříme zbytek Alfheimu. Stále jsou ještě anglické, irské a welshské pevnosti, které musí být dobyty a mnoho elfů se potuluje v kopcích a lesích, takže budeš mít práce víc než dost.“

Pomalů se rozjel do hradu. „Je ještě jedna věc, kterou musím udělat, než odjedu. Imric zajal před devíti sty lety naši dceru Goru. Musím ji osvobodit.“

Vydal se do podzemí a jeho strážce ho následovaly. V té chvíli zatahala Leea Valgarda za rukáv a odvedla ho kousek stranou. V jejím pohledu byla naléhavost. „Zpočátku jsem si tě spletla se Skaflocem, člověkem, který mezi námi žil,“ vydechla. „Ale teď cítím, že nepatříš k lidem.“

„Ne,“ rty se mu zkřivily v úsměšku.

„Jsem Valgard zvaný Berserkr a přicházím z Trollheimu. Svým způsobem by se dalo říci, že Skafloc a já jsme bratři. Já jsem podvrženec, zplozený Imricem se skřeti ženou Gorou. Když ukradl Skafloca z kolébky, podstrčil Imric na jeho místo mne.“

„Potom...“ Leeiny prsty se sevřely na Valgardově paži. Zasyčela svá slova jako had. „Takže ty jsi Ten Valgard, o kterém mluvila Freda? Její bratr?“

„To jsem já.“ Hlas mu zhrubl. „Kde je?“ zatřásl s ní. „A kde je Skafloc?“

„Já... nevím. Freda uprchla z hradu s tím, že musí najít alespoň jeho mrtvolu...“

„Takže pokud ji skřeti nechtyli na útěku a o ničem takovém jsem neslyšel, je zase s ním. To je špatná zpráva.“

Leea sklopila oči a usmála se zavřenými ústy. Sama pro sebe si tiše zašeptala: „Už vím, co měl na mysli aesirský Tyr a proč se snažil Imric zachovat celé to tajemství...“ Potom se obrátila k Valgardovi. „Proč si myslíš, že je to špatná zpráva? Už jsi zahubil všechny kdož byli z Ormova rodu, s výjimkou těch dvou a na ně jsi přivolal prokletí horší než smrt. Jestli jsi nenáviděl celý ten rod, jak si myslím, že jsi ho musel nenávidět, jakou lepší pomstu by sis mohl přát?“

Valgard potřásl hlavou. „Neměl jsem nic ani proti Ormovi, ani proti jeho rodině,“ zamumlal. V náhlém úžasu se rozhlédl kolem sebe, jako by se probral z podivného snu. „I když jsem je vlastně musel nenávidět, když jsem jim způsobil tolik zla – těm se kterými jsem vyrůstal...“ Přejel si dlaní oči. „Ale ne, vždyť to nebyla moje rodina, není to moje krev, nebo je? Byla?“

Vytrhl se jí a pospíchal za skřetím králem. Leea ho následovala mnohem pomaleji a stále se usmívala.

Illrede seděl na Imricově trůnu. Pohled upíral na jedny z vnitřních dveří a z hrdla se mu vydral bublavý smích, když uslyšel kroky svých strážů. „Už vedou

Goru,“ zabručel. „Moji holčičku, která si mi kdysi hrávala na klíně a smála se na mě.“ Položil Valgardovi na rameno těžkou ruku. „Tvoji matku, Valgarde.“

Všourala se do velké síně, vyzáblá, vrásčitá a shrbená po stoletích, která se krčila ve tmě. Z tváře podobné lidské lebce vyhlížely oči, které byly až na občasný nepříčetný záblesk prázdné.

„Goro...“ zvolal Illrede, pozvedl se a zase si těžce sedl.

Mrkala kolem sebe napůl slepýma očima. „Kdo volá Goru?“ zamumlala. „Kdo volá Goru, volá mrtvé. Gora je mrtvá, pane, zemřela před devíti sty lety. Pohřbili ji hluboko pod hradem, její bílé kosti podpírají kamenné věže proti hvězdám. Cožpak nemůžete nechat ubohou skřetí ženu na pokoji?“

Valgard od ní v hrůze ustoupil a zvedl ruku, jako by se chtěl bránit té věci, která se k němu klopýtavě blížila sálem. Illrede napráhl obě paže. „Goro! Cožpak mě nepoznáváš? Mě, svého otce? Nepoznáváš svého syna?“

Její hlas se nesl velkou místností, vzdálený jako hukot větru. „Koho zná mrtvý? Cožpak mrtvá může porodit? Mozek, který rodil sny se stal lůnem, které rodí jen červy. Mravenci pobíhají v prázdnotě, která bývala srdcem. Oh, vraťte mi můj řetěz! Vraťte mi milence, který mne ukrýval v temnotách!“ Začala vzlykat. „Nekřiste ubohé vystrašené mrtvé, pane, a nebuďte šílené, protože život a příčina jsou obludy, které pohltí toho, kdo je porodil.“

Naklonila hlavu ke straně a naslouchala. „Slyším zvuk kopyt,“ pokračovala hlubokým hlasem. „Slyším dunění kopyt na konci světa. To cválá Čas, z hřívy jeho koně se řine sníh, zpod kopyt mu vyletují blesky a když proletí nocí jako vichřice, zůstane po něm jen uschlé listí, které víří v jeho stopách. Už se blíží, slyším, jak se mu vzdává svět... Vraťte mi mou smrt!“ vykřikla zoufale. „Pusťte mne zpátky do hrobu, kde bych se mohla ukrýt před Časem!“

S hlasitými vzlyky se schoulila na zemi. Illrede pokynul strážným. „Vyved'te ji ven a zabte ji.“ Potom se obrátil ke Grumovi. „Imrica pověste za palce nad žhavé uhlí a tam ho udržujte naživu, dokud nedobudeme celý Alfheim a nebudeme mít čas přemýšlet o jeho odměně.“ Vstal a vykřikl: „Hó, skřetí národe, připravte se na cestu! Odplouváme!“

Přestože válečníci očekávali, že se v dobytém Elfheugu uspořádá oslava vítězství, spojená s hostinou, nikdo z těch, kteří zahlédli královu tvář si netroufl odporovat a zanedlouho vyplula většina lodí z přístavu a zamířila dál k jihu.

„Alespoň toho na nás zůstane víc,“ zasmál se Grum. Všiml si, jak Valgard zbledl a dodal: „Myslím, že by ti prospělo, kdyby ses dnes v noci pořádně napil.“

„To také udělám,“ přikývl berserkr, „a vypravím se znovu do boje, tak rychle, jak rychle se muži připraví.“

Potom skřetí náčelníci sehnali do houfu všechny ženy z hradu a každý si vybral podle chuti. Ostatní ponechali na pospas vojákům. Grum položil majetnický svou jedinou ruku Leeu kolem pasu. „Bylo od tebe moudré, že jsi se

podrobila,“ ušklíbl se. „Nemohu tě přece nechat ponižovat. Zůstaneš ženou hraběte.“

Bez odporu jej následovala, ale když míjeli Valgarda, vrhla na podvržence postranní úsměv. Berserkr si nemohl pomoci, jeho pohled na ní ulpěl a sledoval ji. Nikdy v životě ještě takovou ženu neviděl, ano, u ní by mohl zapomenout dokonce i na tmavovlasou čarodějku, která ho děsila ve snech.

Skřeti se pustili do hltání potravy a napájeli se vším, co teklo. To trvalo několik dnů a potom vytáhl Valgard se svými oddíly proti dalšímu hradu, který stále ještě vzdoroval, protože se v jeho zdech zachránilo několik oddílů elfů. I když nebyl velký, zdi byly vysoké a mohutné a šípy obránců udržovaly skřety v uctivé vzdálenosti. Valgard celý den trpělivě vyčkával. Když se přiblížil večer, proplížil se pod záštitou keřů a kamenitého úvozu skoro pod hradby, aniž ho ospalí a unavení elfové ve zbytcích denního světla zahlédli. Po soumraku zatroubily rohy k útoku a skřeti se vrhli kupředu. Valgard se vztyčil a jeho silná paže vrhla záchytný hák s lanem na nejbližší cimbuří. Rychle vyšplhal nahoru a zadul do rohu.

Elfí stráž se na něj vrhly. Přes to, že byl chráněn ocelovou zbrojí, byl to zoufalý boj. Skřeti však rychle našli visící lano a pod Valgardovou záštitou šplhali jeden po druhém nahoru. Když vyčistili na hradbách malý prostor, který bránili, mohli jejich druhové přistavit žebříky. Brzo byli v takovém počtu, že se mohli probíjet k bráně a otevřít ji ostatním.

Následovalo nemilosrdné vraždění elfů. Někteří byli zajati, spoutáni a odvedeni v řetězech na Elfheug. Valgard pokračoval v tažení, pátil a loupil v širém okolí a vrátil se s bohatou kořistí.

Grum jej přivítal vlašně, protože si začal s nelibostí uvědomovat, že Valgardovo jméno má mezi skřety čím dál tím lepší zvuk. „Měl jsi zůstat na hradě, který jsi dobyl,“ prohlásil. „Tohle místo není pro nás oba dost velké.“

„To máš pravdu,“ odpověděl Valgard a měřil si hraběte bledýma, chladnýma očima.

Jenže Grum nemohl udělat nic jiného, než vystrojit hostinu na jeho počest a posadit si ho po pravici do čela stolu. Elfí ženy skřetům posluhovaly a k Valgardovi přistoupila Leea s rohem plným silného vína.

„Na našeho hrdinu, náčelníka bojovníků v zemích lidí i Faerie,“ připila mu. Stříbrné světlo jí prosvětlovalo slabé šaty a Valgardovi se zatočila hlava nejen ze silného vína.

„Mohla bys mi vyjádřit svůj obdiv lépe, než jenom přípitkem,“ vykřikl a přitáhl si ji na klín. Vášnivě ji políbil a ona mu se stejnou vášní polibek oplatila.

Grum, který se rozvaloval na svém stolci a mlčky pil jeden roh vína za druhým, se vztekle zachvěl. „Vrať se ke své práci ty falešná děvko!“ zasyčel a na Valgarda zařval: „Nech moji ženskou na pokoji. Máš svou.“

„Jenže tahle se mi líbí víc,“ odpověděl mu Valgard. „Dám ti za ni tři jiné.“

„Ha, ty tvoje tři si můžu vzít sám, kdykoliv se mi zlíbí, já, tvůj pán! Co jsem si vybral, to je moje. Nech ji na pokoji.“

„Kořist by měla patřit tomu, kdo ji umí lépe využít,“ popichovala Leea, která zůstala sedět Valgardovi na klíně. „A ty máš jenom jednu ruku.“

Skřet, bez sebe vzteky, vyskočil ze svého sedadla a hmatal po meči. Patřilo ke zvykům skřetů, sedat se zbraní i ke stolu. „Pomoc!“ vykřikla Leea.

Zdálo se, že těžká sekera vskočila Valgardovi sama do ruky. Než mohl Grum neohrabanou levou rukou vytasit meč, zakouslo se mu Valgardovo ostří do krku.

Zřítíl se mu k nohám. Z hluboké rány se mu proudem řinula krev a nenávistné oči upíral nahoru, do bílého obličejce. „Ty jsi zlý tvor,“ zasípal, „ale ona je horší,“ a zemřel. V hale zavládl zmatek a vřava. Skřeti se drali do čela stolu. Část z nich žádala Valgardovu smrt, jiní vykřikovali, že ho budou bránit. Na okamžik se zdálo, že dojde k boji.

Potom Valgard strhl z Grumovy hlavy zakrvácenou korunu, která předtím patřila Imricovi a nasadil si ji. Vyskočil na nejvyšší stolec a výkřikem, který přehlušil vřavu si zjednal ticho.

Skřeti pomalu utichli a nakonec se síní nesl jen jejich těžký dech. Mezi skřety se blýskaly zbraně a ve vzduchu se vznášel strach. Všechny oči spočinuly na Valgardovi, který se před nimi tyčil ve své pyšné mohutnosti.

Promluvil k nim hlasem, ve kterém zněla rozhodnost. „To, co se stalo, přišlo dřív, než jsem čekal, ale stát se to muselo. Uvažte, jakou cenu pro Trollheim měl mrzák jako Grum, neschopný boje? Vždyť už jenom pil, žral a spal s ženami, které mohly připadnout lepším mužům! Já pocházím ze stejně dobré krve jako kdokoliv z Trollheimu a vedl jsem vás k nejednomu vítězství. Jsem mnohem povolanejší k tomu, být vaším vůdcem! A co víc, já už vlastně jsem vaším hrabětem, z rozhodnutí mého otce, krále Illreda. Bude to dobré pro celý Trollheim a ještě lepší pro skřety v Anglii. Jestliže mne prohlásíte hrabětem i vy, slibuji vám vítězství, bohatství, skvělý život a slávu!“ Vyrval sekeru z Grumovy mrtvolky a pozvedl ji nad hlavu. „Kdokoliv chce popřít má slova, musí to udělat přes mou mrtvolu – a hned. Každému, kdo mi odpřisáhne věrnost, se to tisíckrát vrátí.“

Při těch slovech mu začali muži, které vedl při dobývání, hlasitě provolávat slávu. Ostatní, kteří nestáli o to utkat se s berserkem, se k nim pomalu přidávali, takže celá příhoda skončila tím, že Valgard zasedl na nejvyšší stolec a hostina pokračovala. Grum navíc nebyl mezi svými muži příliš oblíben a těch pár příbuzných, kteří pod ním sloužili, bylo vzdálených a byli ochotni přijmout daň z krve.

Později, když se ocitl s Leeou sám v ložnici, sedl si a zamračeně se na ni díval. „To už je podruhé, kdy mě žena vyprovokovala k vraždě,“ prohlásil. „Kdybych měl dost rozumu, rozsekal bych tě rovnou na kusy.“

„V tom ti nemohu zabránit, můj pane,“ zapředla jako kočka a položila mu bílé paže kolem krku.

„Víš dobře, že bych to nemohl udělat,“ odpověděl jí chraptivým hlasem. „To je zbytečná řeč. Můj život je strašný bez chvil klidu, který mohu najít jen v tvém náručí.“

O hodně později se jí zeptal: „Lehávalas takhle s elfy... se Skafloce?“

Naklonila hlavu nad jeho tvář, takže voňavá síť jejích vlasů je oba zakryla.

„Nemluvme o tom, buďme šťastní, že můžeme být takhle spolu, můj pane,“ zašeptala a políbila ho.

Valgard tedy nějakou dobu vládl na Elfheugu. Zima sice začala brzo, ale Valgard byl často v poli a drtil odpor zbývajících elfích hradů a opevnění a na uprchlíky pořádal hony se psy a početnou družinou. Jen pár usedlostí nelehlo popelem. Ten z elfů, který se mu postavil na odpor, zmizel pod nohama vojáků a kopyty koní. Některé z nepřátel, které se mu podařilo zajmout živé, uvrhl do podzemních kobek, jiné poslal na tu nejtěžší otrockou práci, ale většinu z nich zabil. Jejich ženy rozděloval mezi skřety. On sám si neponechal žádnou, protože měl jedinou touhu a tou byla Leea.

Z jihu přišla zpráva, že Illredova armáda úspěšně postupuje a žene před sebou elfy. Teď už skřeti obsadili celé faerijské provincie Valland a Flandry. Na severu byli ještě svobodní elfové ve Scanii, ale i ti už byli obklíčeni a nepřítel z nich rval kusy tak rychle, jak to jen jejich husté hraniční pralesy dovolily. Nebude to trvat dlouho a skřeti vtáhnou do centrálních provincií, kde leží Královský hrad.

I lidé si už všimli, že se něco děje. Tu a tam zahlédli odlesk vzdálených ohňů, za noci se setkávali s nezřetelnými stíny jezdců, v hučení bouře slýchali řinčení kovadlin a zbraní. Kouzla, používaná oběma armádami naprosto bezohledně (a většinou samozřejmě bezvýsledně), způsobila, že lidem hromadně padal dobytek, bouře, větry a krupobití zničily úrodu a mezi lidmi zavládla nesnášenlivost. Občas některý z lovců, který zabloudil hluboko do pralesa, narazil na mýtinu zbrocenou krví a letmo zahlédl krkavce hodující na mrtvých, kteří se jen málo podobali lidem. Lidé se shromažďovali ve velkých domech, pod prahy kladli železné pásy a dovolávali se o pomoc všech bohů, které uctívali.

Jak ale ubíhaly týdny, Valgard se začal zdržovat na Elfheugu déle a déle. Objel už všechny hrady a opevněná elfí města, o kterých se dozvěděl a pročesal kraj od Orkneyí ke Cornwallu. Elfové, kterým se podařilo uprchnout, byli dobře ukryti a napadali jeho oddíly ze zálohy, takže mnohý skřet se z výprav nevrátil. Elfí odpor se začal projevovat i jinak. Mnoho skřetů bylo otráveno jídlem a nápoji, koně ve stájích měly ráno přerežány šlachy, zbroj a zbraně se přes noc

rozpadly, na vojenské výpravy útočily vichřice a divá zvěř, vypadalo to, jako by se proti skřetům postavila sama zem.

Skřeti drželi Anglii, o tom nebylo pochyb a jejich stisk den ode dne sílil. Ale ještě nikdy v životě tak Valgard netoužil po jaru, jako toho roku.

XVIII.

Skafloc s Fredou našli úkryt v jakési jeskyni. Byla to hluboká chodba ve stěně útesu, který byl součástí pobřežních skal severně od elfí pahorkatiny. Hned za skalami začínal hustý, zasněžený prales, který k jihu ještě houstl a na severu přecházel do nepřístupných močálů a neschůdných skal. Byla to nehostinná a chmurná země a nikdo z obyvatel Faerie v těch místech nežil. Byla tedy vhodná jako úkryt pro někoho, kdo se rozhodl pokračovat ve válce.

Neodvážili se používat žádná větší kouzla, aby je podle nich nevypátrali skřeti, ale Skafloc úspěšně vycházel na lov v podobě vlka, vydry a orla, jejichž kůže mu Freda naštěstí přinesla, a mořskou vodu bez obtíží měnil na pivo. Už jen udržet se naživu v tom děsném, mrazivém čase, byla vysilující práce. Byla to nejstrašnější zima, kterou Anglie pamatovala od doby Velkého mrazu. Skafloc trávil většinu dnů honbou za potravou nebo palivem.

Jeskyně byla vlhká a studená. V jejím ústí skučel vítr a na úpatí skály řval příboj. Když se Skafloc vrátil z prvního dlouhého lovu, myslel si nejprve, že zabloudil.

Na velkém plochem kameni uprostřed plál oheň, jehož kouř odváděla soustava trub, vytvořených ze zelených větví a syrových koží. Ostatní kůže a kožešiny pokrývaly zem a stěny a dodávaly jim tak útulnosti. Jedna z největších koží visela v ústí jeskyně a chránila ji proti větru a lezavé zimě. Koně byli ustájeni vzadu a žvýkali krmení, které Skafloc vykouznil z mořských řas. Náhradní zbraně byly vyleštěny a seřazeny v hrubém držáku u zdi, stejně jako v kterémkoliv hodovní síni. A za každou zbraní byl na ozdobu zastrčen chomáč rudých lesních bobulí.

Freda seděla skrčená u ohně a otáčela rožněm s kusem masa. Skafloc zůstal stát jako opářený. Srdce se mu při pohledu na ni rozbušilo. Měla na sobě jen krátkou tenoučkou tuniku a jemu se zezdálo, že se její štíhlé, dlouhonohé tělo, s půvabnou křivkou boků, pasu a ňader podobá ptáku připravenému k odletu.

Přivítala ho a její šedé oči se na něj upíraly s potěšením a vyzařovalo z nich štěstí. Beze slova se k němu rozběhla a pevně se objali. Užasle se jí zeptal. „Jak jsi to všechno dokázala, má drahá?“

Tiše se zeptala. „Nejsem ani medvěd, ani muž, abych si na zimu nahrabala hromadu listů a tvrdila o ní, že je mým domovem. Některé z těch kožešin jsme

měli, některé jsem ulovila a vydělala sama. Já jsem dobrá hospodyně!“ Otřásla se a přitiskla se k němu. „Byl jsi tak dlouho pryč a cítila jsem se opuštěná. Musela jsem si nějak ukrátit chvíli a unavit se tak, abych mohla večer usnout!“

Když ji začal hladit, třásl se mu ruce. „Tohle není místo pro tebe. Život zbojníků je tvrdý a nebezpečný. Měl bych tě odvést k lidem, abys tam buď vyčkala našeho vítězství, nebo zapomněla na naši porážku.“

„Ne – to neuděláš!“ Chytila ho za uši a přitáhla si jeho hlavu k sobě, aby ho mohla políbit. Po chvíli se od něj odtrhla a napůl se smíchem a napůl s pláčem prohlásila: „Řekla jsem, že tě neopustím. Ne Skaflocu, tak snadno se mě nezbavíš.“

„Máš pravdu,“ připustil, když chvíli mlčky přemýšlel. „Nevím, co bych si bez tebe počal. S tebou se mi zdá všechno mnohem jednodušší.“

„Tak už mne neopouštěj. Nikdy.“

„Musím přece na lov, lásko.“

„Budu lovit s tebou.“ Mávla rukou ke kožešinám a pekoucímu se masu. „Nejsem zas tak nešikovná,“

„Ani v ostatních věcech ne,“ zasmál se. Pak se ale zasmušil. „Jenže já nebudu honit jenom zvěř, Fredo, ale taky skřety.“

„To bych chtěla také,“ dívčiny rysy ztvrdly a na tváři se jí objevil nepřátelský výraz. „Myslíš, že já se jim nemám za co mstít?“

Zvedla pyšně hlavu a jemu nezbylo nic, než ji na souhlas políbit. „Dobrá, tak ať je po tvém. Orm, válečník, může být pyšný na svou dceru!“

Prsty sledovala linii jeho čelisti a tváře. „Ty opravdu nevíš, kdo byl tvůj otec?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl nejistě, protože se mu vybavila Tyrova slova. „Nikdy jsem se to nedozvěděl.“

„Na tom nezáleží,“ usmála se. „Já jenom proto, že i on by na tebe mohl být pyšný. Myslím si, že Orm Silný by dal všechno na světě za syna jako jsi ty – ne že by Ketil a Asmund byli špatní synové. A když ho neměl, jistě by byl rád, že mu ho domů přivedla aspoň dcera.“

S pokračující zimou byl život ještě těžší. Hlad byl v jeskyni častým hostem a zuřivý mráz se plížil jeskyní, kolem kožešiny u vchodu i ohně, takže Fredu a Skafloca před ním uchránila jen těžká medvědí kožešina, pod kterou se spolu choulili. Na konci bývali venku často několik dnů. Projížděli krajem na rychlých elfích koních, kteří se nebořili do sněhu a pátrali v bílých pustinách po kořisti. Tu a tam naráželi na začernalé ruiny elfích usedlostí. V takových chvílích zbělel Skafloc kolem rtů a dlouho nepromluvil. Občas narazili na elfa, který přežil vraždění, otrhaného a zbědovaného, ale muž se zatím nerozhodl vybudovat si z nich skupinu. To by jen přitáhlo pozornost nepřítele a oni by nebyli schopni mu zatím vzdorovat. Teprve až budou moci očekávat pomoc zvenčí, budou mít takové skupiny svou cenu.

Neustále pátral po skřetech. Jakmile narazil na jejich stopu, okamžitě se za nimi s dívkou pustili. Když se jednalo o větší skupinu, vraždili její členy šípy z dálky. Vystřelili několik šípů, zabili několik skřetů a zmizeli beze stopy v pralese. Jindy Skaflóc počkal, až se rozednilo, našel úkryt, ve kterém skřeti přechávali den a podřezal jim hrdla. Když jich nebylo víc než dva-tři, obvykle se na ně vrhl přímo a svist jeho meče a drnčení Frediných šípů byly poslední zvuky, které v životě zaslechli.

Byl to nekonečný neúnavný lov, vedený z obou stran. Často se Skaflóc s Fredou krčili v jeskyni nebo pod vývratem, zatímco skřeti pronásledovatelé kolem nich procházeli na dosah ruky. Před jejich pohledem a čichem je kryla jen slabá stěna vytvořená kouzly a magickými runami, která by je neuchránila před přímým pohledem.

Když zabili dva, tři členy oddílu a prchali do hloubi lesa, častokrát jim v patách letěly šípy, oštěpy i kameny z praků. Z ústí své jeskyně pozorovali skřeti lodě, proplovající tak blízko, že mohli počítat hřeby na štítech válečníků.

Zima byla čím dál tím úpornější.

A přece, právě v tomhle životě našli jeden druhého. Postupně se naučili, že jejich těla je to poslední, co jim láska dává. Skaflóc žasnul nad myšlenkou, jak ho mohlo napadnout pustit se do boje bez Fredy. Kolik skřetů už srazily její šípy a kolik jich měly na svědomí ty odvážné plány, rodící se v její hlavě! Polibky, které mu dávala v těch vzácných okamžicích klidu, ho poháněly k dalším činům a dodávaly mu nových sil. Pro ni pak byl tím nejodvážnějším, největším a nejlaskavějším ze všech mužů, jediný milenec a pobratim.

Jen zřídka si připustila, že se cítí trochu vinna, protože se necítí příliš vinna svou vlašností k víře, která jí nijak zvlášť nechyběla. Skaflóc jí vysvětlil, že její slova a znamení by narušila jednoduchá magická zaklínadla, která pro ně byla životně důležitá. Co se jí týkalo, stejně došla k rozhodnutí, že modlitby, použité jako prosba o pomoc ve válce dvou pohanských kmenů, by se rovnaly rouhání a proto bude lepší, zůstanou-li nevysloveny. A pokud šlo o samu válku, byla to přece Skaflócova válka a tedy i její. Až jednou zvítězí, přemluví ho, aby naslouchal knězi a jistě Bůh neodmítne víru muže, jako je on.

Jejich zbojnický život byl velice tvrdý, ale cítila jak se mu celé její tělo přizpůsobuje, silou svalů, pevností šlach a vytrvalostí ducha. Vítr jí rozproudil krev v žilách, až cítila jak pění, hvězdy propůjčily jejím očím svůj jas. Ve dnech, kdy visel jejich život na vlásku, se naučila vychutnávat každou jeho vteřinu a nacházela potěšení a slasti ve věcech, kterých si předtím častokrát ani nevšimla.

Je zvláštní, pomyslela si často, že ani když mrzli, měli hlad a často i strach, nepadlo mezi nimi jediné zlé slovo. Jednali a mysleli jako jediná bytost, jako by oba pocházeli z jedné formy. Lišili se od sebe vlastně jen tím, co jim umožňovalo naplnit touhu toho druhého.

„Kdysi jsem se Imricovi chlubil, že jsem nepoznal ani strach, ani porážku, ani utrpení lásky,“ obrátil se k ní jednou Skaflóc. Leželi v jeskyni a ona chovala jeho hlavu na klíně a pročesávala mu větrem zacuchané vlasy. „Tenkrát mně odpověděl, že to jsou tři věci, kterými každý lidský život nejen začíná, ale i končí. Tenkrát jsem mu nerozuměl. Teď vidím, jak byl moudrý.“

„Jak to mohl vědět?“ zeptala se.

„Nevím, protože elfové zažili málokdy porážku, strach výjimečně a lásku nikdy v životě. Ale od chvíle kdy jsem tě potkal, má drahá, zakusil jsem na vlastní kůži, co každá z těch věcí znamená. Měnil jsem se v elfa tak, že jsem skoro přestal být člověkem. Ty mne měníš znovu v člověka a mé elfství ze mne padá jako šupiny.“

„A mně se do krve muselo dostat něco z elfů, protože stále méně a méně myslím na to, co je svaté a čím dál tím častěji na to, co je užitečné a příjemné. Mě hříchy jsou čím dál tím těžší...“

Skaflóc si přitáhl její tvář ke své. „Nic lepšího bys ani dělat nemohla. Ty plané řeči o povinnostech, zákonech a hříchu nejsou vůbec k ničemu.“

„Ty se rouháš...“ začala. Umlčel ji polibkem. Snažila se osvobodit a skončili veselým zápasem, který se změnil v milování. Když dlouho potom skončili, její obavy byly zapomenuty.

Když skřeti skončili s pleněním země, stáhli se do dobytých hradů, pevností a měst a když se vydali do kraje, bylo to ve skupinách tak silných, že se na ně nedalo zaútočit. Skaflóc, kterému se podařilo zabít rychle po sobě několik jelenů a zásobil je tak na několik měsíců zmrzlým masem, byl ve své nečinnosti čím dál tím neklidnější. Jeho skvělý duch ho opustil a on trávil s kyselým výrazem celé dny na lehátku v koutě jeskyně. Freda se mu pokoušela dodat lepší náladu. „Teď nám alespoň nehrozí tak velké nebezpečí“, utěšovala ho.

„K čemu je to dobré, když nemůžeme bojovat?“ odpovídal jí. „Můžeme jenom čekat na svůj konec. Alfheim umírá. Nebude to trvat dlouho a všechny země Faerie budou patřit skřetům. A já? Já sedím tady!“

Následujícího dne vyšel ven a uviděl havrana, který poletoval pod nízkými mračky. Hluboko pod ním narážely vlny na úpatí útesu, vzpínaly se, vracely a rozbíhaly k novému útoku na pobřeží. Mořská pěna dopadala na holé kameny a okamžitě se měnila v led.

„Co je nového?“ zavolal Skaflóc na ptáka v jazyce havranů. Samozřejmě, že slova nezněla takhle, ani nebyla přímou otázkou, ale řeč ptáků a zvířat je úplně jiná, než jazyk vyspělejších obyvatel světa a jejich význam byl zhruba takový.

„Letím přes kanál z jihu, abych sebou vzal své příbuzné,“ zakrákoral havran. „Valland a Wendland obsadili skřeti, Scania se kymácí a vojska elfího krále ustupují a ustupují. Touhle dobou už se stahují do centrálních provincií. Všude jsou skvělé hody, ale kdo si chce ještě užít, musí si pospíšet, protože válka už dlouho nepotrvá.“

Při té řeči vzplanula ve Skaflocovi taková zuřivost, že nasadil na třetivou šíp a ptáka zastřelil. Když mu ale jeho černé tělo padlo k nohám, vztek ho opustil a zanechal v jeho nitru jen prázdnotu a rostoucí smutek.

„Neměl jsem tě zabíjet, bratříčku,“ zašeptal tichým hlasem. „Vždyť ty jsi mi neublížil, naopak, pomáháš očistit zem od páchnoucích zbytků minulosti. Zachoval jsi se ke mně přátelsky a byl jsi úplně bezbranný. A vidíš, tebe jsem zabil a moji nepřátelé se v klidu povalují všude kolem.“

Vrátil se do jeskyně a najednou se dal do pláče. Vzlyky mu málem roztrhly hrud'. Freda ho objala, konejšila ho jako dítě a on jí dlouho plakal na prsou.

Tu noc nemohl usnout. „Alfheim bude brzo celý v rukou nepřítele. Než sejde sníh, bude Alfheim pouhou vzpomínkou. Teď už mi opravdu nezbývá nic jiného, než se vypravit na skřety a vzít jich v posledním boji sebou tolik, kolik to jen bude možné.“

„To neříkej,“ pohladila ho. „To by ses prohřešil sám na sobě a na svých nadějích – stejně jako na mně. Lepší a odvážnější je zůstat naživu a bojovat.“

„Bojovat jak? Čím?“ zeptal se trpce.

„Elfí lodě jsou potopeny nebo rozprášeny po celém světě, bojovníci mrtví nebo zotročení a ty, kteří jsou na svobodě, honí skřetové jako divou zvěř. Vítr, sníh a vlci teď sídlí v pyšných hradech a naši nepřátelé se povalují na stolcích naší staré šlechty. Elfové jsou nazí, hladoví, neozbrojení a osamocení...“

Políbila ho. A náhle, jako blesk z Čistého nebe, se mu v duchu před očima zjevil zářivý meč, který zaháněl temnotu.

Cítila, jak jí ztuhl v náruči. Měla pocit, že objímá kus železa, ale ne mrtvého, kus rozpáleného kovu, do kterého někde v dáli buší kladivo. Pak vydechl do tmy: „Meč, ten meč! Aesirský dar ke slavnosti pojmenování... ano ten meč...“

Náhle ucítila jakýsi nepojmenovatelný strach. „O čem to mluvíš? Co je to za meč?“

Leželi v temnotě přitisknutí jeden k druhému, aby se zahřáli a on jí šeptal do ucha ten starý příběh, tiše a pomalu, jako by měl strach, že ho nebude poslouchat. Vyprávěl o tom, jak Skirnir přivezl zlomenou čepel, jak ji dal Imric zazdít hluboko ve sklepeních Elfheugu a jak jemu, Skaflocovi Tyr oznámil, že čas, kdy bude meče zapotřebí, se blíží.

Když se blížil ke konci vyprávění cítil, jak se mu chvěje v náruči, ona, která bez zachvění honila ozbrojené skřety. Její hlas zněl slabě a nejistě. „Mně se to nelíbí, Skafloco. Z toho vzejdou jenom špatné věci.“

„Špatné?“ vykřikl. „Ale vždyť je to poslední naděje, kterou máme. Odin, který umí nahlédnout do budoucnosti, musel vědět o tom, že na Alfheim dolehnou dny neštěstí a poslal nám ten meč, aby nás zachránil. Že jsme bezbranní? Oho, ještě jim ukážeme!“

„Z pohanských věcí nemůže vzejít nic dobrého a je to tím horší, když ti je darovali samotní pohanští bohové,“ prosila ho. „Z toho nemůže vzejít nic jiného, než zlo. Oh, můj drahý, můj milovaný, zapomeň na ten meč!“

„Je pravda, že bohové mají vymyšleny své konce,“ naklonil se k ní, „ale ty nemusí být vždy stejné jako ty, které bychom si přáli my. Myslím, že Faerie se stala šachovnicí, na které hrají Aesiřané a Jötunové se skřety a elfy jakousi hru, které nerozumíme. Ale chytrý hráč neobětuje žádnou ze svých figur, když nemusí.“

„Ale říkal jsi, že meč je zazděn v podzemí Elfheugu!“

„Nějak se tam dostanu. Už mě něco napadlo.“

„Je zlomený. Jak najdeš – najdeme obra, o kterém ti řekli, že by ho měl spravit? Jak ho přinutíš, aby ho spravil a dal ti do ruky zbraň, kterou bys mohl použít proti jeho příbuzným – skřetům?“

„Nějaká cesta se najít musí,“ Skafloucův hlas zněl rozhodně. „Dokonce už znám způsob, jak se to dozvědět, i když je dost nebezpečný. Možná, že neuspějeme, dobrá, ale tenhle dar bohů je naše poslední naděje.“

„Dar bohů,“ teď začala plakat zase ona. „Říkám ti, že z toho nevzejde nic jiného, než zlo. Cítím to na sobě jako těžký a ledový příkrov. Jestliže se Skaflocu vydáš na cestu, aby ses pokusil splnit tenhle úkol, jsou naše společné dny sečteny.“

„Chceš mě kvůli tomu snad opustit?“ zeptal se zaraženě.

„Ne, to ne můj drahý...“ přitiskla se k němu oslepená žalem a slzami. „Mám jen hluboko v duši strašlivé tušení, tušení, ale jsem si skoro jistá...“

Přitáhl ji ještě blíž k sobě. Začal ji divoce líbat, až se jí zatočila hlava, smál se a vtipkoval, až jí nezbylo nic jiného, než si osušit slzy a zapudit smutek, protože ty přece byly nedůstojné Skaflocovy družky, a připojit se k jeho veselí.

V jejím milování však byla od té chvíle jakási marná touha, kterou dříve necítila. Hluboko v nitru cítila, že jim už mnoho takových společných chvil nezbyvá.

XIX.

Několik hodin před ránem následující noci už měli za sebou dech vyrážející jízdu na elfích koních. Teď jim přitáhli uzdy a rozhlíželi se po okolí. Skaflóc nemohl čekat, když Alfheim umíral. Na zamračené obloze prosvítal potrhanými mraky půlměsíc a jeho třpytivé světlo, filtrované zamrzlými stromy, matně světélkovalo na sněhových závějích. Obláčky páry, které se jim srážely u úst, stoupaly v mrazivém a nehybném vzduchu přímo nahoru a podobaly se duchům, vystupujícím z úst umírajících.

„Blíž k Elfheugu se spolu přiblížit nesmíme.“ Skaflócův šepot zazněl v tom nočním tichu až nepřirozeně hlasitě. Krčili se pod ochranou hustého jehličnatého houští, ve kterém našli úkryt. „Když však vyrazím sám, ve vlčí podobě, budu tam do svítání.“

„Proč tolik spěcháš?“ Freda se mu přitiskla k rameni a Skaflóc ucítil na její tváři slzy. „Proč aspoň nejdeš ve dne, když tamti spí?“

„Přeměna se nedá ve dne uskutečnit,“ vysvětloval jí „a jakmile se jednou ocitnu v hradních zdech, nezáleží na tom, zda je den nebo noc. Tam bude kdykoliv stejný počet skřetů spát jako bdít. Až budu uvnitř, jistě se najde někdo, kdo mně pomůže, myslím hlavně na Leeu.“

„Leea –“ Freda zaťala zuby do rtu.

„Celý ten bláznivý podnik se mi nelíbí. Cožpak opravdu nemáme jinou možnost?“ „Nic jiného mě nenapadá. Ty, má lásko, máš ten nejtěžší úkol, uznávám. Musíš tady čekat sama, dokud se nevrátím.“ Zahleděl se jí do posmutnělé tváře, jako by si chtěl každou její podrobnost zapamatovat navěky. „Pamatuj, že musíš udělat z kůží, které jsme dovezli, stan a schovat v něm přes den koně. A nezapomeň, že se vrátím v lidské podobě, protože ponesu těžký náklad. Vydám se na cestu ve dne, takže mi až do soumraku nebude hrozit žádné nebezpečí, ale právě proto se nemohu vrátit dřív, než zítra před večerem. Buď trpělivá, má princezno. Kdyby se někde v okolí ukázali skřeti, nebo kdybych se nevrátil do večera třetího dne, odejď. Uteč do světa lidí a slunce!“

„Nevadí mi čekání,“ obrátila se k němu, „ale abych opustila tohle místo, když nebudu vědět, co s tebou je, jestli jsi živ...“ hlas se jí zadrhl v hrdle, „...nebo mrtev, to by bylo nad mé síly.“

Skaflóc se svezl ze sedla do sněhu, který mu tiše praskal pod nohama. Rychle se vysvlekl donaha. Roztřesený chladem si připevnil vydří kožešinu kolem beder, orlí si přehodil přes ramena a obě potom pokryl jako pláštěm kůží vlčí.

Freda také sesedla. Hladově se políbili. „Nashledanou, má nejdražší, vrátím se s mečem a do té doby nashledanou.“

Odtrhl se od ní, protože neměl dost síly dál setrvávat v objetí tiše plačící dívky a pevněji si přitáhl vlčí kůži na ramenou. Klesl na všechny čtyři a vyslovil potřebná slova. Cítil, jak se mu točí hlava, tělo zmenšuje a svaly přeskupují. Současně s proměnou těla nabyl i nové smysly. Freda pozorovala, jak se mění, zdálo se, že pomalu taje a přelévá se, až vedle ní náhle stál obrovský vlk, jehož oči ve tmě zeleně světélkovaly.

Na vteřinu jí strčil čenich do dlaně a ona ho pohladila po hrubé srsti. Potom se tiše rozběhl.

Běžel po ztvrdlém sněhu, proplétal se stromy a keři, skákal pružněji a běžel rychleji, než kterýkoliv muž. Bylo to zvláštní, být vlkem. Pocit pohybu a činnosti svalů, šlach a kostí byl jiný, než na jaký byl člověk zvyklý. Vzduch mu čechral srst. Zrak měl zamlžený, plochý a šedivý. Na druhé straně slyšel i ty nejslabší zvuky, každý vzdech nebo šum, mlčenlivá noc se pro něj změnila v záplavu zvuků, z nichž mnoho bylo v tóninách a výškách, které lidské ucho nebylo schopno vnímat. A vzduch se pro něj stal živoucí věcí, cítil v něm jemné vůně a pachy, náznaky a stopy předmětů i živých bytostí, které mu vířily v citlivých nozdrách. A pak tady byly smysly, pro které nemají lidé pojmenování.

Bylo to stejné, jako by se náhle ocitl v novém světě, ve světě, který je potřeba vnímat jinými smysly. Byl jiný nejen tělem, ale změnil se mu i mozek a všechny nervy. Mozek mu teď myslel vlčím způsobem, byl mnohem omezenější i když na druhé straně bystřejší a rychlejší. Ve své zvířecí podobě nebyl schopen myslet jako člověk, ani si pamatovat později, v lidské podobě své myšlenky vlčí.

Kupředu a kupředu! Noc a míle mu mizely pod nohama. Lesy se chvěly svým skrytým životem. Zachytil pach zajíce – vyděšeného zajíce – ukrytého opodál, který na něj upíral obrovské oči. Vlčí tlama se mu naplnila slinami. Duše člověka však poháněla vyhublé, šedé tělo kupředu. Kdesi zahoukala sova.

V rychlém sledu se kolem něj míhaly stromy, mýtiny, ledem pokryté řeky i kopce, měsíc postupoval k obzoru a on stále běžel.

Konečně před sebou spatřil Elfheug, který se vypínal proti oblakům, lemovaným stříbrným svitem měsíce, s věžemi ozdobenými stovkami zimních hvězd. Elfheug, milovaný a padlý, Elfheug, jehož temná silueta teď pro něj představovala hrozbu a nebezpečí.

Lehl si na chlupaté břicho a začal se plazit vzhůru po úbočí kopce, směrem k hradním zdem. Všechny vlčí smysly měl napnuté a pátral okolo sebe po nebezpečí. Cožpak nikde okolo nebyli nepřátelé?

Náhle zachytil závan skřetího pachu. Spustil ocas a vycenil zuby. Celý hrad páchl skřety a co hůř, byl cítiti strachem bolestí a potlačovanou pomstychtivostí.

Neostrýma vlčíma očima nebyl schopen přesné rozeznat vrchol zdi, pod kterou se krčil. Slyšel však, jak na jejím ochozu přecházejí strážní a cítil je. Celé tělo se mu roztřásl v zuřivé touze vrhnout se na ně a rvát jim hrdla.

Klid, jen klid, nabádal se. Jejich kroky se pomalu vzdalovaly, až zanikly docela. Tak, teď rychle znovu změnit podobu.

Protože už v těle zvířete byl, stačila mu na uskutečnění nové proměny pouhá myšlenka. Zazmítal se, znovu ucítil přeskupování kostí a tělesné hmoty a vědomí se mu na zlomek vteřiny rozostřilo. Pak zamával širokými orlími křídly a vznesl se k nočnímu nebi.

Teď byl jeho zrak naprosto dokonalý, daleko přesahoval lidské možnosti a když s pomocí větru plachtil na nekonečném nočním nebi, opájel ho pocit nesmírné lehkosti. Přitom musel jednoduchý orlí mozek ten pocit odmítnout. V letu by se mohl stát vítaným cílem pro skřetí šípy.

Tiše proto přelétl hradbu a stejně tiše se snesl na nádvoří. Přistál u vnitřního opevnění, ve stínu věže hustě zarostlé břečťanem a znovu se otřásl v předešlé nové proměny. Tentokrát se změnil ve vydra a v její podobě ve stínu chvíli vyčkával.

V téhle podobě neměl tak dokonalý čich jako vlk, i když pořád ještě lepší než člověk, ale zrak a sluch byl zato dokonalý. Navíc cítil celým tělem, koneček každého chlupu byl jako nastražený prst, obličejové vousy citlivé mimo lidské chápání. Rychlost, síla i hustota jeho kožešiny byly nekonečnou radostí pro úzce zaměřené, sebejisté vydři vědomí.

Ležel tiše a nehybně, každý smysl vydřího těla napjatý do krajnosti. Předtím zaslechl několik užaslých výkřiků z cimbuří.

Někdo ho musel zahlédnout v jeho orlí podobě a bude lepší, když nezůstane dlouho na otevřeném prostranství.

Pružně klouzal kolem zdí a držel se v co nejhlubším stínu. Vydra byla příliš velká na to, aby byl v její podobě docela bezpečný, lepší by byla lasička, nebo krysa, ale to bylo to nejlepší, co měl v současné době k dispozici. Jak byl rád, že mu Freda přinesla kouzelné kůže. Zvedla se v něm něha, ale nesměl na ni myslet, ještě ne.

Uviděl dokořán otevřené dveře a prosmýkl se jimi dovnitř. Ocítl se v zadní části budovy. Znal však každý kout i zákoutí toho bludiště. Když nasával vzduch, vousy se mu slabě trásly. Celý dům sice páchl skřety, ale také byl cítit spánkem. Alespoň v tom měl tedy štěstí. Cítil několik skřetů, kteří se pohybovali, ale těm se snadno vyhne.

Tiše se plížil hodovní síní. Všude kolem zdí leželi skřeti a opile chrápali. Bohaté tapety visely ze zdí v cárech, nábytek byl otlučený a špinavý a prastará

výzdoba ze zlata, stříbra a drahokamů, práce celých staletí, byla ukradena. To už by bylo lepší, kdyby Elfheug dobyli goblini, pomyslel si Skaflóc. To byli alespoň jedni z obyvatelů Faerie, kteří se uměli chovat a milovali umění. Ale tenhle špinavý dobytek...

Tiše vyběhl vzhůru po schodišti, vedoucím k Imricovým komnatám. Ten, kdo byl jmenován hrabětem, bude pravděpodobně spát tady... a Leea bude s ním.

Vydra se přitiskla ke zdi a v nehluché grimase vycenila zuby. Žluté oči jí zablýskly. Hned za ohybem chodby ucítil skřeta. Hrabě musel postavit stráž a...

Šedý vlk se vrhl na skřeta jako blesk. Napůl klimbající strážný si nevšiml ničeho, dokud se mu na hrdle nesevřely vlčí tesáky. S tichým cinkotem zbroje se sesul k zemi, pokusil se odstrčit zvíře, které mu sedělo na prsou a trhalo hrdlo a zemřel.

Skaflóc se příkrčil a vyčkával. Z tesáků mu odkapávala krev. Nebyl to příliš velký hluk? Ale ne, nezdá se, že by to někoho poplašilo, všude je klid... konec konců, hrad je tak rozlehlý... Bude muset riskovat, že na mrtvého někdo narazí dřív, než dosáhne svého cíle. Určitě ho někdo do té doby objeví – ne, okamžik...

Skaflóc se proměnil v člověka a skřetovým vlastním mečem mu rozsekal hrdlo, takže nebylo poznat, že smrt způsobily vlčí tesáky. Při troše štěstí si budou myslet, že byl strážný zabit v hádce s některým z opilců. Bude to lepší i pro ně! Tahle chmurná myšlenka mu proběhla hlavou, když plival a vytíral si z úst zbytky skřetí krve.

Znovu ve vydři podobě postupoval dál. Na vrcholu schodiště zjistil, že dveře do Imricových komnat jsou zavřeny. Skaflóc znal tajný klíč, který se skládal ze zvláštního zasyčení a písknutí a zámek se spolehlivě odemkl. Tiše je čenichem postrčil, aby v nich vznikla jen úzká škvíra, kterou se mohl protáhnout dovnitř.

V Imricově posteli leželi dva lidé. Kdyby se probudil hrabě, byl by to Skaflócův konec. Plazil se po huňatém vydřím břiše naprosto neslyšně k lůžku a zdálo se mu, že každý jeho pohyb je nesmírně hlučný.

Když se dostal až k lůžku, tiše se vztyčil na zadní. Na polštáři, v záplavě stříbřitých kadeří rozeznal Leeinu tvář. Za ní uviděl hlavu s bohatými vlasy, jejíž tvář sice ve spánku ještě víc zhrubla, ale která se mu ve všech základních rysech podobala jako vejce vejci. Takže novým hrabětem teď byl zlý Valgard. Skaflóc se jen těžce přemáhal. Hořela v něm touha zabořit do toho nenáviděného krku vlčí tesáky, vyklovat mu oči orlím zobákem a vydřím Čenichem se hrabat v jeho teplých vnitřnostech.

To byla zvířecí přání. Kdyby to skutečně udělal, způsobil by příliš mnoho hluku a meč by byl ztracen.

Opatrně se dotkl čenichem hebké Leeiny tváře. Dlouhé řasy se pohnuly a v očích se jí objevilo poznání.

Velice pomalu si sedla. Valgard se ve spánku pohnul a tiše zasténal. Leea ztuhla. Berserkr tiše mumlal ze spaní a Skaflóc zachytil krátké útržky: „podvrženec... sekera... ó matko, matko!“

Leea spustila na podlahu jednu nohu a jen s její oporou zvedla z lůžka celé tělo. Bílá pleť zasvitla pod vodopádem vlasů. Jako stín vyklouzla z komnaty, prošla vedlejší místností a teprve ve třetí se zastavila. Skaflóc jí tiše našlapoval v patách. Bez jediného zvuku za sebou postupně zavírala všechny troje dveře.

„Teď si můžeme konečně promluvit,“ vydechla.

Proměnil se v člověka a postoupil k ní. Padla mu do náruče se zvukem, který byl napůl smích a napůl pláč. Líbala ho tak, že bez ohledu na Fredu si uvědomil, jak krásnou a vášnivou ženu svírá v náručí.

Všimla si toho a pokusila se jej odvést ke gauči. „Skaflócu,“ zašeptala mu, „můj milovaný.“

S vypětím všech sil se ovládl. „Mám málo času,“ odpověděl jí drsně. „Přišel jsem pro zlomený meč, který mi darovali Aesiřané při slavnosti pojmenování.“

„Jsi vyčerpaný.“ Pohladila ho po tváři. „Žil jsi v mrazu, měl jsi hlad a hrozila ti smrt. Pojď si odpočinout, postarám se o tebe. Mám tajný pokoj, kde tě nikdo...“

„Není čas,“ zavrčel, „není čas! Freda na mne čeká v samém srdci skřetích vojsk. Doved' mě k meči.“

„Freda.“ Leea o něco zbledla. „Takže ta lidská dívka je stále ještě s tebou.“

„Je a bojovala za Alfheim jako lev.“

„Ani já jsem příliš nezahálela,“ řekla Leea a v jejím tónu se mísila její stará zlomyslnost s novou touhou. „Valgard už kvůli mně zabil Gruma, původního skřetího hraběte. Je silný, opravdu silný, ale pomalu jej ohýbám.“ Znovu se k němu přitiskla. „Je lepší než skřet, je skoro jako ty, ale ty jsi jediný, Skaflócu a mne už ta přetvářka unavuje.“

„Oh, pospěšme si,“ zatřásl s ní. „Jestli mne chytí, bude to konec Alfheimu a každá minuta navíc zhoršuje mé naděje.“

Okamžik stála tiše a nehybně. Nakonec pootočila hlavu a vyhlédla z širokého zaskleného okna, ven do světa, kde mračna zakrývala měsíc a kde tichá a zmrzlá zem očekávala svítání. „Samozřejmě,“ odpověděla mu. „Samozřejmě, že máš pravdu. A co je přirozenější, než že pospícháš zpět ke své lásce – Fredě?“

Otočila se k němu a roztrásla se v záchvatu tichého smíchu. „Chceš vědět, kdo byl tvůj otec, Skaflócu? Mám ti říci, kdo opravdu jsi?“

Zakryl jí ústa rukou. Hrdlo mu sevřel starý strach. „Ne! Slyšela jsi Tyrovo varování!“

„Zavři a zapečeť má ústa... polibkem.“

„Nemohu čekat...“ poslechl ji. „Můžeme jít?“

„Ten polibek byl chladný,“ zašeptala bezútešně. „Povinnost bývá vždycky chladná. Dobrá, vydejme se na cestu. Ale ty jsi nahý a neozbrojený. Protože nemůžeš odnést železný meč ve zvířecí podobě, musíme se ti ze všeho nejdříve poohlédnout po nějakých šatech.“ Otevřela jednu truhlici. „Tady je tunika, kalhoty, boty, kabát – cokoliv si vybereš.“

Oblékal se s horečnatým spěchem. Byly bohatě zdobeny kožešinou a protože mu padly jako ulité, musely být přešity z Imricových pro Valgarda. U pasu mu visel krátký mečík. Leea si přehodila přes nahé tělo rudý plášť. Pak ho vedla z komnaty směrem k dalším schodům. Schodiště se točilo dolů a dolů, zdánlivě bez konce. Šachta byla tmavá a dýchl z ní chlad a vlhkost. Ticho leželo všude kolem jako těžký přikrov. Jednou prošli kolem skřetí hlídky, Skaflocovi se vzpěnila krev a ruka mu sjela k pasu. Strážný však považoval Skafloca za podvržence a jenom tiše sklonil hlavu v pozdravu. V době, kdy žil Skafloc s Fredou v jeskyni, nechal si narůst nakrátko přistřižený plnovous, stejný, jako nosil Valgard.

Konečně dorazili do podzemních chodeb, osvětlených jen pochodněmi umístěnými daleko od sebe. Skaflocovy kroky se dutě rozléhaly na vlhkém dláždění a stíny, které ležely kolem, se podobaly pevným černým zdem. Leea mlčky pospíchala kupředu.

Za nějakou dobu se zastavila na místě, kde byla na zdi vidět světlejší skvrna omítky, jejíž povrch byl zbrázděn kouzelnými runami. Hned vedle se ve zdi rýsovaly těžké mřížové dveře. Leea ukázala rukou. „Tady v té cele věznil Imric podvržencovu matku. Teď je tam uvězněn sám. Pověsili ho za palce nad věčný oheň. Je to jedna z Valgardových oblíbených zábav, když se opije, jít a bičovat ho, dokud neupadne do bezvědomí.“

Skaflocova ruka se sevřela na rukověti mečíku tak, že mu klouby zbělely. Přesto mu kdesi v podvědomí proběhla myšlenka, jestli nebylo horší to, co Imric udělal té ubohé skřetí ženě a kdož ví, kolika jiným? Měla tedy Freda, měl Ježíš Kristus, o kterém tak málo mluvila, pravdu, když tvrdil, že zlo vede jenom k dalšímu zlu a to musí nakonec vést k Ragnaroku? Že nastává doba, kdy pýcha a pomstychtivost ustoupí lásce a odpuštění, které nejsou změkčilostí, ale naopak tou nejtěžší z lidských zkoušek?

Jenže Imric jej vychoval, Alfheim byl jeho vlastí a kdo ví, jaký byl důvod, proč se nesměl dozvědět původ svého zrodu? Zuřivě zarazil hrot mečíku do zdi.

Odněkud shora se k nim donesly slabé výkřiky a dusot nohou.

„Poplach,“ vydechla Leea.

„Asi našli strážného, kterého jsem musel zabít,“ zrychlil Skafloc práci. Omítka pomalu opadávala z kamenných kvádrů.

„Viděl tě někdo, když jsi vstupoval do hradu?“

„Možná že mě zahlédli, ale byl jsem v orlí podobě.“ Mečík se Skafllocovi zlomil v ruce. Zaklel a pokračoval v práci zlomenou čepelí.

„Valgard je velice chytrý. Jestli se doslechne o orlovi, rychle si spočítá, že to nebylo obyčejné zabití. Jestliže rozešle své lidi, aby prohledali hrad a najdou nás – Pospěš si!“

Hluk shora zesílil, i když stále ještě nebyl dost silný na to, aby přehlušil škrábání kovu na kamenech nebo zvuk vodních kapek, dopadajících na stoleté dláždění.

Skafllocovi se podařilo zastrčit čepel do vzniklé škvíry a zapáčit. Jednou – dvakrát – třikrát a kámen s třeskotem vypadl ze zdi.

Sáhl do výklenku. Když vytáhl meč, ruka se mu třásla. Na obou polovinách široké čepele lpěla vlhká zem. Meč byl oboustranně broušený a tak velký a těžký, že s ním mohl s úspěchem zacházet jen nejsilnější z mužů. Ať už byl pohřben jakkoliv dlouho, nebyla na něm ani stopa po rzi a ostří byla stále jako břitvy. Záštit, rukověť i hruška na konci jílce se zlatě třpytily a byly vykovány do tvaru draka, jehož ocas, tělo a hlava tvořily celou horní část meče. Ozdobné nýty vypadaly jako poklad, na kterém obluda leží. Na černé čepeli se rýsovaly runy, které Skaflloc neuměl přečíst. Měl dojem, že nejmnocnější z nich se ukrývají na trnu, na kterém byl nasazen jílec.

„Zbraň bohů,“ pozvedl oba kusy s úžasem.

„Naděje Alfheimu...“

„Naděje?“ Leea ustoupila a zvedla ruce, jako by něco odháněla. „Nevím! Ted', když jsme ho našli, nejsem si tak docela jistá.“

„O čem to mluvíš?“

„Cožpak to necítíš? Moc a chtivost uzavřené v té čepeli neznámými runami? Meč může od bohů pocházet, ale jejich není. Na tom meči lpí nějaká kletba, Skafllocu. Přinese prokletí všem, kdo budou v jeho blízkosti.“ Zachvěla se chladem, který neměl nic společného s podzemím. „Myslím... Skafllocu, myslím si, že bys udělal nejlépe, kdybys ho tady zazdil zpět...“

„Máme snad nějakou jinou naději?“ Zabalil oba kusy do těžkého pláště a balíček si strčil pod rameno. „Ted' rychle odsud.“

Leea ho proti své vůli následovala zpět ke schodišti. „Tohle bude velice nebezpečné. Těžko se vyhneme tomu, aby nás nikdo neviděl. Nech mě mluvit.“

„Ne, to by tě přivedlo do nebezpečí potom, pokud bys neuprchla se mnou.“

Obrátila se k němu a tvář se jí rozzářila. „Máš o mě strach?“

„Samozřejmě, jako o celý Alfheim.“

„A... Freda?“

„O ni mám větší strach, než o celý zbytek světa, bohy a obyvatele Faerie dohromady. Miluji ji.“

Leea se k němu otočila zády. „Její hlas ztratil barvu. Já se o sebe nějak postarám, neměj strach. Vždycky mohu Valgardovi namluvit, že jsi mě oklamal nebo přinutil.“

V té chvíli vystoupili do prvního patra. Chodba byla plná výkřiků, řinčení zbraní a pobíhajících skřetů. „Stůjte!“ zařval na ně jeden z nich, když se vynořili na vrcholku schodiště.

Leein obličej vzplanul jako vích. „Ty si troufáš zastavit hraběte?“

„Odpusťte – odpusťte, pane,“ zajíkl se skřet. „To jenom... viděl jsem vás před okamžikem... promiňte pane!“

Vyšli na nádvoří. Každý nerv Skaflocova těla mu říkal, že by se měl dát na útěk, každý sval byl napjat v očekávání výkřiku, který bude znamenat, že je prozrazen a při kterém se na něj vrhnou všichni skřeti z okolí.

Utíkat! Prchat!

Třásl se námahou, aby kráčel pomalu a klidně.

Venku bylo skřetů jen několik. Na východě se začaly šedat první náznaky nenáviděného rána. Bylo nesmírně chladno.

Leea se zastavila u západní brány a pokynula strážím, aby otevřely. Upřela nepřítomný, vzdálený pohled Skaflocovi do očí.

„Od téhle chvíle se už musíš postarat sám o sebe,“ řekla tiše.

„Víš, co máš dělat?“

„Vím,“ přikývl. „Za každou cenu musím najít obra Bolverka a přinutit ho, aby meč spravil.“

„Bolverk – Dělník zla – samo to jméno je varováním. Začínám pomalu chápat, co je to za meč a proč se ho žádný trpaslík neodvážil překovat.“ Leea zavrtěla hlavou. „Poznám tvou umíněnost podle toho, jak zatínáš zuby, Skaflocu. Vím, že tě nezastaví ani pekelná armáda. Tebe už může zastavit jen smrt, nebo ztráta vůle k boji. Ale co si počneš při tomhle tažení se svou Fredou?“ Poslední slova skoro vyplivla.

„Pojede se mnou, i když se ji pokusím přemluvit, aby se někde ukryla.“ Z jeho slov zněla pýcha a láska. „Nikdy se nerozdělíme.“

„Určitě ne...“

Co se týká obra, víš, kdo by ti mohl poradit, kudy by ses měl dát?“

Skaflocova tvář zbledla. „Vím, že to není správné,“ odpověděl jí, „ale zkusím vzkřísit mrtvého člověka. Mrtví vědí mnoho věcí a Imric mě naučil, jak z nich vynutit odpověď.“

„To je skutečně nebezpečný způsob, protože mrtví nenávidí toho, kdo je budí z věčného spánku a snaží se mu pomstít. Jsi si opravdu jistý, že se můžeš postavit mrtvému?“

„Musím se o to pokusit. Myslím, že má kouzla jsou tak silná, že se mě nepokusí napadnout.“

„Tebe možná ne, ale...“ Leea se na okamžik odmlčela a potom vyhýbavě pokračovala, „jakou hroznější pomstu by ti mohli připravit, než se pomstít na Fredě?“

Viděla, jak mu z obličeje a rtů mizí krev. Sama zbledla. „Opravdu ti na té holce tolik záleží?“ zašeptala.

„Záleží. A mnohem víc,“ odpověděl přiškrceným hlasem. „Máš pravdu Leeo, tohle riskovat nemohu. Raději ať padne Alfheim, než aby...“

„Ne, počkej! Mám plán. Budu od tebe ale chtít jednu odpověď.“

„Pospěš si, Leeo, pospěš!“

„Řekni mi jedinou věc. Kdyby tě někdy Freda opustila – počkej, nepřerušuj mne, já vím, že to neudělá, prostě se jenom tak ptám – kdyby tě jednou opustila, co bys dělal?“

„Nevím, nikdy mě nic takového ani ve snu nenapadlo.“

„Tak třeba, kdybys vyhrál válku, vrátil by ses a stal se znovu elfem?“

„Asi ano. Nevím. Pospěš si Leeo!“

Na tváři se jí objevil kočičí úsměv. Spočinula na něm zasněným pohledem. „Chtěla jsem ti říci jenom tohle,“ naklonila se k němu, „místo abys křísil nějakého mrtvého člověka, prober k životu ty, kdo ti pomohou rádi a jejichž smrt vlastně mstíš. Cožpak celou Fredinu rodinu nevyvraždil Valgard? Probud' je, Skaflocu!“

Na okamžik znehybněl. Pak položil balíček na zem, zvedl Leeu v silných rukou a vášnivě ji políbil. Potom sebral ze země meč, proběhl branou a zmizel v pralese.

Leea se za ním dlouho dívala a prsty si držela na rtech, které ji pálily jako oheň. Jestli to byl opravdu ten meč, který si myslela, stane se přesně totéž, co se stalo vždycky předtím. Leea se rozesmála.

Valgard brzo zjistil, že skřeti v hradu zahlédli osobu, která se mu velice podobala. Milenka mu na jeho dotaz nepřítomně odpověděla, že ji musel někdo ve spánku očarovat, protože si vůbec nic nepamatuje. Ve sněhu se však našly otisky nohou a skřeti psi byli schopni sledovat mnohem slabší stopy, než byla tahle.

Hned po západu slunce vedl hrabě jízdní výpravu, která měla uprchlíka chytit.

Freda se ukrývala ve svém křoví, pod stromy, strašidelnými ve svitu měsíce, a upírala pohled k Elfheugu.

Byla to druhá noc jejího čekání a byla už hodně prochládlá. Byla tak promrzlá, že už dávno ztratila cit a měla pocit, že se sama na sebe dívá zvenčí. Tiskla se sice mezi obě zvířata, ale koně elfů byli studení a cizí. Na okamžik si vzpomněla na ta krásná, teplá a přátelská zvířata doma. Bylo zvláštní, že právě vzpomínka na Ormovy koně v ní vyvolala novou vlnu opuštěnosti. Zdálo se jí,

že je poslední živoucí bytostí na celém světě, který se skládá jen ze sněhu a měsíčního svitu.

Neodvážila se plakat. Skaflocu, Skaflocu! Jsi ještě naživu?

Zvedl se vítr a začal hnát oblohou mraky. Zdálo se, že kolem stříbrného měsíce přeletují černí draci, kteří ho vždy polknou a zase vyplivnou.

Vítr kolem řval a kvílel, rval ji za oděv, zakusoval jí do těla ledové tesáky. Húú, húú, řval a zvedal sněhové víry, húú, húú, už tě honí!

Húú húú, odpovídaly mu jako ozvěnou skřetí rohy. Freda ztuhla. Jako dýka jí proletěl strach. Oni byli na lovu a co jiného mohli honit, když ne...

Brzo zaslechla chraptivý štěkot psů, obrovských, černých psů s rudými uhlíky místo očí a ten se blížil a blížil... Oh, Skaflocu! Freda se potácivě rozběhla do lesa a sotva vnímala vlastní vzlyky.

Pohltil ji noční les. Narazila do stromu a zoufale se vyplétala ze suchých větví. Zuřivě tloukla do silného kmene, uхни z cesty ty odporný strome, táhni, Skafloc mě potřebuje – Oh!

Měsíc náhle vysvitl a v jeho světle zahlédla cizince. Byl vysoký a plášť kolem něj vlál jako podivná křídla. Byl starý, i v tom slabém světle bylo vidět, že má dlouhé vlasy a mohutný plnovous, šedivý jako srst lesního vlka. Oštěp, který měl v ruce však nebyl zbraní smrtelníka. Ve stínu širokého klobouku blýskalo jediné oko.

Ustoupila několik kroků zpět, polkla naprázdno a chystala se dovolávat nebes. Zastavil ji cizincův hlas. Hluboký a dunivý zněl jako součást větru, ale vyvolával v ní představu nezadržitelně postupujícího ledovce: „Nechci ti ublížit, ale pomoci. Chtěla bys svého muže zpět?“

Otupěle klesla na kolena. Na krátký okamžik zahlédla v klamném svitu měsíce a zvířeném sněhu obraz, vzdálený celé míle. Zahlédla kopec po jehož úbočí prchal Skafloc. Byl beze zbraně, vysílený a prokřehlý a v patách se mu hnala smečka psů. Zuřivý štěkot se odrážel od nebeské klenby.

Pak se obraz rozplynul. Zvedla zrak k temné siluetě, která se před ní tyčila na bílém pozadí. „Ty jsi Odin,“ zašeptala, „a já s tebou nesmím uzavírat žádné dohody.“

„Možná, ale mohu zachránit tvého milence. Já jediný ho mohu zachránit, protože je to pohan.“ Jediné oko vládce severských bohů ji doslova probodávalo. „Zaplatíš mi za něj?“

„Co ode mne chceš?“ vzlykla.

„Pospěš si, psi ho dostihnou každou chvíli a rozsápu ho na kusy!“

„Dám ti co chceš... dám...!“

Přikývl. „Tak tedy přísahej při své vlastní duši a při všem, co je ti svaté, že až si přijdu pro svou odměnu, dáš mi to, co ukrýváš v pase.“

„Přisahám!“ vykřikla. Slzy ji oslepovaly, plakala jako někdo z koho spadla strašlivá tíha. Odin nemůže být bez citu, jak o něm říkají, když chce odměnou takovou tretku, lahvičku s drogou, kterou jí dal Skafloc. „Přisahám, pane, a ať mě zavrhne země i nebesa, jestliže svou přísahu nedodržím.“

„Tak je to v pořádku,“ zaduněl jeho hlas. „Teď skřeti zachytili falešnou stopu a Skafloc se blíží. Pamatuj na svůj slib, ženo!“

Měsíc se skryl za hustými mraky a když se znovu objevil, byl pochmurný Poutník pryč.

Freda si to ale skoro neuvědomila. Objímala svého Skafloca. A on, který nechápal, jakým zázrakem unikl smrti v čelistech skřetích psů a ocitl se u své milované, nebyl tak užaslý, aby jí nemohl opětovat polibky.

XX.

Odpočívali ve své jeskyni sotva dva dny, když se začal Skaflóc znovu vypravovat k odchodu.

Freda neplakala, ale cítila, jak ji neprolité slzy dusí v krku. „Ty si myslíš, že nám konečně nadchází den,“ řekla mu z ničeho nic druhého dne, „ale já ti říkám, že je to věčná noc“

Nechápavě se na ni podíval. „Já ti nerozumím.“

„Ten meč je plný zla. Věc, kterou chceme vykonat je špatná. Z toho nemůže vzejít nic dobrého.“

Položil jí ruce na ramena. „Chápu, že se ti nelíbí, co připravujeme pro tvou rodinu, ani to, co budou muset podstoupit. Ale kdo jiný mezi mrtvými by nám pomohl a neudělal nám nic zlého? Jestli to nemůžeš překonat, zůstaň tady, Fredo.“

„Ne, to ne, budu stát po tvém boku i kdyby to bylo na prahu hrobu. Nebojím se své rodiny. Živí nebo mrtví, mezi námi je pouto lásky a ta láska teď patří i tobě.“ Freda sklopila oči a zaťala zuby do rtu, který se jí chvěl. „Kdyby to napadlo mě, nebo tebe, neměla bych ten pocit, ale Leea ti tu radu nedala z dobrého srdce!“

„Proč by nám měla přát něco zlého?“

Freda zavrtěla hlavou a neodpověděla. Skaflóc pomalu promluvil: „Přiznávám, že tvé setkání s Odinem se mi nelíbí. Vůbec se mu to nepodobá, určit tak nízkou cenu, ale jaký je jeho skutečný záměr, to nevím.“ „Ten meč, Skaflócu, jestli někdo ten zlomený meč spraví, objeví se na světě nesmírná síla, kterou nikdo neovládne. Ta přinese nekonečné utrpení.“

„Skřetům.“ Skaflóc se napřímil tak, že se jeho světlé vlasy dotkly zčernalého stropu jeskyně. Oči mu v šeru zableskly jako modré uhlíky. „Pro nás už není jiné cesty, než je ta, pro kterou jsme se rozhodli, ať už je jakkoliv těžká. Žádný člověk nepřežije svůj strach. Je lepší se mu postavit tváří v tvář.“

„A my to uděláme bok po boku.“ Freda sklonila bronzově lesklou hlavu Skaflócovi na prsa a z očí se jí vyřinuly těžké slzy. „Jen o jednu věc bych tě chtěla poprosit, můj drahý.“

„O co?“

„Nevydávejme se na cestu dnes večer. Počkejme ještě jeden den, a potom vyrazíme.“ Prsty mu zařala do ramenou. „Jen ten jediný den, Skafloce!“

Neochotně svolil. „Proč?“

Neodpověděla mu a v dlouhém milování, které následovalo, na tu otázku zapomněl. Freda si ji však dobře pamatovala. I ve chvílích, kdy jí byl nejbliž a kdy jeho srdce bušilo přímo na srdci jejím, si ji opakovala a to dodávalo jejím polibkům zoufalé vášnivosti.

Jakýmsi nepochopitelným způsobem totiž věděla, že to je jejich poslední společná noc.

Vyšlo slunce, v poledne chvilku matně svítilo a potom zmizelo za těžkými bouřkovými mračky, které přihnál vítr od moře. Vítr, zubatý jako vlk, hučel nad příbojovými vlnami, které se s řevem vrhaly do záhuby na rozeklaných pobřežních skaliscích. Brzo po soumraku bylo chvíli slyšet na obloze vzdálené dunění kopyt, rychlejší než vítr, štěkot a křik. Skafloce se otrásl. To je Divoký lovec.

Nasedli na elfí koně a další dva s nákladem vedli za sebou, protože nepředpokládali, že by se ještě do jeskyně vrátili. Zlomený meč Skafloce zabalil do vlčí kůže a připevnil si ho na záda. Meč z elfí slitiny měl připnut u boku, v levé ruce svíral oštěp a on i Freda měli na hlavách helmy a pod kožešinami hrudní pancíře.

Když se vydali na cestu, ohlédla se Freda naposled k ústí jeskyně. Byl to studený a šerý domov, ale byli tam šťastní. Násilím odtrhla oči a upřela je před sebe.

„Kupředu!“ zvolal Skafloce a vyrazili plným elfím tryskem.

Zavířil kolem nich vítr. Vodní tříšť a mokrá sněhová táhla od moře jako šedivá stěna. Od obzoru se hnalo řvoucí moře a útočilo na pobřežní útesy i pláže. Když se rozbité vlny vracely zpět, kameny skřípaly a duněly jako by se ve spánku obracela a sténala nějaké mořská obluda. Noc byla jedinou směsicí mokrého sněhu, mořské pěny, ječících vln a hluku, který se vznášel až k nebesům.

A teď tedy rychle, rychle vy nejlepší z koní, rychle na jih podél moře, drťte led pod kopyty a podkovami, křešte jiskry z kamení, jen běžte a běžte! Jeďte s větrem o závod, ženěte se bílou stěnou syčícího sněhu, tmou i nepřátelskou zemí! Rychle, leťte jako ptáci k jihu, spěcháme pozdravit mrtvého v hrobě!

Když prolétli kolem přístavu u Elfheugu, zaslechli zvuk skřetích rohů. Bez ohledu na svůj kouzelný zrak samotný Elfheug nezahlédli, zato kdesi za sebou zaslechli dusot koní a výkřiky pronásledovatelů. Jenže ty brzo zanikly v dálce. Skřetí koně nebyli zdaleka tak rychlí a žádný skřet nestál o to, pronásledovat uprchlíky do končin, kam mířili.

Rychle a ještě rychleji, lesy, kde se točí vítr ve zmrzlých větvích, nízko v sedle, aby se jezdec vyhnul klepetům holých větví, které se ho pokoušejí

strhnout ze sedla, kolem močálů, přes temná úbočí kopců, dolů do nížin a otevřenou krajinou, jen rychleji!

Freda začala poznávat okolní krajinu. Stále ještě zuřila sněhová vánice, ale mraky zřídly a bezzubé slunce vrhalo slabý svit na pole a stáje ukryté pod závěsemi sněhu. Tady už kdysi byla. Poznávala tu řeku a tamto tmavé políčko, tady přece byli s Ketilem na lovu a támhle s Asmundem v létě rybařili a na té louce si Asgerda ráda trhala sedmikrásky a vila z nich jim oběma věnečky. Jak už je to dávno!

Na tvářích jí mrzly slzy. Cítila, jak se k ní Skafloc naklonil ze sedla a pohladil ji po rameně a musela se usmát do jeho vyhublé tváře. Její srdce se jen velice těžko vyrovnávalo s návratem, ale on byl s ní a když byli spolu, neexistovalo nic, co by nepřekonali.

Ted' začali zpomalovat.

Na unavených a udýchaných koních nakonec dojeli až na místo, kde kdysi stával Ormův dvorec. Viděli obrovské závěje, stříbřitě lesklé ve světle vycházejícího měsíce, ze kterých tu a tam vyčnívaly ohořelé konce těžkých trámů. A vysoko nad zátokou se tyčila mohyla.

Nad ní hořel oheň, hučel, a modrozluté a chladné plameny se vzpínaly proti nočnímu nebi.

Freda se otrásla a pokřižovala. Tak hořely po setmění pohřební ohně starých hrdinů. Možná, že vzplál právě proto, že přijíždějí se svým pohanským posláním. Orm jistě neleží ve vysvěcené zemi. Ať už zabloudil v zemi mrtvých kamkoliv, jejím otcem zůstal.

Nemohla se bát muže, který jí houpal na kolenou a zpíval jí písničky, kterými duněla celá hodovní síň.

Skafloc sesedl. Cítil, jak na něm stydne oděv, promočený potem. Ještě nikdy v životě nepoužil ta kouzla, která musel použít dnes v noci.

Vykročil kupředu a s rychlým vydechnutím se zastavil. Ruka mu sjela k jílcí meče. Na vrcholku mohyly seděla jakási postava. Její silueta se jasně čtala ve stínech měsíční záře a plápolajícího ohně, ale byla nehybná, jako kamenná socha. Jestli musí zápasit hned na začátku...

Freda vzlykla hlasem malého děvčátka: „Maminko.“

Skafloc ji vzal za ruku. Spolu vystoupili na mohylu.

Žena, která tam seděla otočená zády k ohni, mohla být sama Freda, pomyslel si užaslý Skafloc. Měla tytéž půvabné rysy, široce položené šedé oči, tytéž rudohnědé vlasy. Ale ne, ne... tahle Žena byla starší, byla prostoupena smutkem, měla propadlé tváře, prázdné oči upírala kamsi na moře a neudržované vlasy jí vlály ve větru. Na vyhublém těle měla pár roztrhaných hadrů a přes ně přehozený těžký kožich.

Když Skafloc s Fredou vstoupili do světla, pomalu otočila hlavu. Zrak jí ulpěl na Skaflocovi.

„Vítej zpět, Valgarde,“ promluvila nevýrazně. „Tady mě máš, víc už mi ublížit nemůžeš. Můžeš mě jenom zabít a po ničem tak netoužím jako po smrti.“

„Maminko.“ Freda klesla vedle ženy na kolena.

Aelfrida teď upřela pohled na ni. „Ničemu nerozumím,“ promluvila po dlouhé chvíli nejistě. „Ty vypadáš jako moje malá Freda, ale ty jsi přece mrtvá. Valgard tě odvedl pryč a určitě jsi nemohla zůstat dlouho naživu.“ Zatřásla hlavou, usmála se a napřáhla ruce. „Je to od tebe hezké, že jsi opustila svůj tichý hrob a přišla jsi za mnou. Byla jsem tak opuštěná. Pojď ty moje holčičko, pojď, přitiskni se ke mně a já ti zazpívám ukolébavku, jak jsem to dělávala, dokud jsi byla malou holčičkou.“

„Já žiju, maminko, žiju a ty taky žiješ...“ Freda se zalykala vlastními slzami a rozkašlala se. „Podívej se, sáhni, já hřeji, jsem živá. A tohle není Valgard, ale Skafloc, který mě před ním zachránil. Jmenuje se Skafloc, je to můj muž a tvůj nový syn...“

Aelfrida se těžce zvedla a opřela se o dceřinu paži. „Čekala jsem,“ řekla tiše, „čekala jsem a všichni si mysleli, že jsem šílená. Nosili mi jídlo a všechno ostatní, ale nikdo se mnou nepobyl, protože se báli šílené ženské, která nechce opustit své mrtvé.“ Tiše a něžně se zasmála. „Copak je na tom šíleného? Šílení jsou ti, kdo své milované opustí.“

Znovu si pečlivě prohlížela Skaflocovu tvář. „Jsi Valgardovi velice podobný,“ řekla stejným, tichým hlasem. „Jsi vysoký jako Orm a podobáš se napůl jemu a napůl mně. Ale tvé oči jsou mnohem laskavější, než Valgardovy.“ Znovu se něžně zasmála. „Ať si klidně říkají, že jsem šílená! Prostě jsem čekala a teď mi najednou dvě z dětí vrací sama noc!“

„Před úsvitem bychom sem měli přivést ještě další,“ řekl Skafloc. Spolu s Fredou vedli ubohou ženu dolů z mohyly.

„Matka zůstala naživu,“ zašeptala dívka. „Myslela jsem, že je mrtvá, ale ona zůstala naživu a seděla tady celou zimu sama a zapomenutá... co jsem to jenom udělala?“

Dala se do pláce a Aelfrida ji utěšovala.

Skafloc se neodvažoval déle čekat. Zabodnul do mohyly runové hůlky, jednu do každého rohu. Na levý palec si navlékl bronzový prsten, který měl místo kamene vsazen kus křemene. Postavil se na západní stranu mohyly a pozvedl paže. Na východní straně hučelo moře a měsíc pospíchal rozervanými mračny. Vzduchem poletoval mokrý sníh.

Skafloc pronesl zaklínadlo. Celé tělo se mu zkroutilo a hrdlo měl náhle jako zapečetěné. Otřesen silou, která ho naplňovala, opsal zdviženými pažemi potřebná znamení.

Oheň zahučel a plameny vyskočily vysoko k nebi. Vítr zaječel jako raněný rys a měsíc zmizel za hustými mraky. Skaflóc vykřikl:

*Probud'te se náčelníci,
padlí válečníci!
Skaflóc vás volá,
vzbud'te se,
zaklínám vás
vraťte se třeba z pekla,
runami spoutaní mrtví,
procitněte a odpovězte!*

Mohyla tiše zasténala. Plameny na jejím vrcholku vzplály ještě výš. Skaflóc pokračoval:

*Hroby se otevřou,
vraťte se, mrtví
padlí hrdinové,
zpátky na zem,
povstaňte a v rukou
sevřete rezavé meče,
rozbité štíty a krvavá kopí.*

Plameny se rozkývaly, mohyla se otevřela a v otvoru stál Orm a jeho synové. Náčelník zvolal:

*Kdo se odvažuje
rušit klid mohyly,
volat mě zpátky na zem
runami a zpěvem zaklínadel?
Před zlobou mrtvých
třes se, cizinče!
Nech mrtvé
odpočívat v pokoji.*

Orm stál a opíral se o těžký oštěp. Byl napůl pokryt lepkavou hlínou, tvář měl zsinatou a pokrývala ho jinovatka. Oči bez jediného mrknutí upíral do plamenů, které kolem něj s hukotem vířily. Po pravici mu stál Ketil, ztuhlý a bledý, na jehož světlé hlavě se zřetelně rýsovala strašlivá rána, způsobená Valgardovou sekerou. Po levici měl Asmunda, který měl ruce složené na hrudi, v místě, kam ho zasáhlo Valgardovo kopí. Za jejich zády Skaflóc matně

rozeznával zasypanou loď a její příšernou posádku, která se na palubě také pomalu probírala k životu. Skaflóc se obrnil proti strachu, řinoucím se z ústí mohyly a pokračoval:

*Ani hrůza mi nezabrání
splnit můj úkol,
runy vás poutají
povstaňte a mluvte!
Ať si ve vašich hrudích
krysy udělají hnízda,
jestliže mi neřeknete
na co se vás ptám.*

Ormův hlas zaduněl jako vzdálený hlas bouře:

*Hluboký a bezesný
je spánek mrtvých, čaroději,
ti, které probudíš,
jsou šílení zuřivostí,
dřív nebo později jejich
se ti pomstí duchové,
protože si troufáš
rušit jejich kosti.*

Teď vykročila kupředu Freda. „Otče! Otče, cožpak nepoznáváš svou dceru?“

Ormovy oči, podobné nehybným plamenům se teď obrátily k ní a zlost z nich zmizela. Sklonil hlavu a tiše stál v praskajících a syčících plamenech. Teď promluvil Ketil:

*Rádi vidíme tebe,
zlatovlasá ženo,
slunci podobná dívka,
sestro vítěj!
Mrazivé a plné popela
jsou naše prázdné hrudi,
ale pohled na tebe
nás hřeje.*

K Ormovi pomalu přistoupila Aelfrida. Dívali se jeden na druhého a na tvářích jim poskakovaly odrazy neklidných plamenů. Vzala ho za ruce, chladné jako zem, ve které spočívaly. Tiše k ní promluvil:

*Smrt není beze snů,
ale je strašlivá.
Tvé slzy, má drahá,
mi rvaly srdce na kusy
a jako hadí jed mě pálil
tvůj pláč,
který jsem slyšel
i netečný v smrti.*

*Tohle já prosím
udílej drahá,
zapomeň smutek a rozjasni tvář,
směj se a zpívej,
pak pro mne bude
smrt sladkým spánkem
na lůžku klidu
v zahradě růží.*

„K tomu nemám dost sil, Orme,“ odpověděla mu. Pohládila ho po tváři.
„Máš led ve vlasech. V ústech máš hlínu. Studíš Orme.“

„Jsem mrtev. Mezi námi leží můj hrob.“

„Nechci, aby to tak bylo. Vezmi si mě sebou, Orme!“

Jeho rty se dotkly jejích.

Skaflóc se obrátil ke Ketilovi:

*Ted' promluv, mrtvý a řekni,
kudy že vede
cesta k Bolverkovi,
kováři obrů,
pravdu mi řekni,
jak docílit toho
čepel aby on těžkou
meče mi zkoval.*

Ketil mu odpověděl:

*Špatná je, čaroději, cesta
po které kráčíš,
nejhorší zlo
přinese tobě.*

*Vyhni se Bolverkovi,
jen zármutek rozdává,
ted' nech už nás v klidu
dokud jsi živ.*

Skaflóc zavrtěl hlavou. Ketil se opřel o meč a zpěvavým hlasem pokračoval:

*Na sever v Jötunheimu,
nedaleko Utgardu,
sídlí obr
hluboko v hoře.
Sidhe vypraví lod',
která ti pomůže,
řekni mu,
že Loki
mluví o boji.*

Vtom promluvil Asmund. Tvář měl ve stínu a v hlase mu zněl nesmírný smutek:

*Trpký a krutý,
bratře a sestro,
tři sudičky – Norny
vám upředly osud.
Pozdě je litovat,
že mrtvé jste vzbudili
s pomocí kouzel
jež odhalí pravdu.*

Fredu zachvátila nesmírná hrůza. Nebyla schopná slova, přitiskla se ke Skaflócovi a oba stáli a hleděli Asmundovi do nekonečně smutných očí. Promluvil znovu a oheň rámoval jeho temnou siluetu:

*I mrtví musí
ctít zákony lidí
někdy však těžké
je zákony ctít,
trpká ta slova však
musím vám říci,
tys bratr můj Skaflócu
a Freda tvá sestra.*

*Vítej můj bratře,
statečný reku,
nevědomost však sestro
váš hřích neomlouvá,
ta nečistá láska se vzdálila
hranicím zákonů božích,
sbohem bratře a sestro,
navěky osudem prokletí.*

Mohyla se s duněním zavřela. Plameny pohasly a znovu vysvitl měsíc.

Freda se odtáhla, jako by se Skaflóc proměnil ve skřeta. Natáhl k ní ruku gestem slepce. Z krku se jí vydral suchý vzlyk, otočila se a prchala z jeho dosahu.

„Matko,“ zašeptala, „maminko!“

Jenže mohyla se tyčila v měsíční záři pustá a prázdná. Od té doby už Aelfridu nikdo nikdy neviděl.

Nad mořem začalo svítat. Obloha byla nízká a těžká a černá mračna ležela skoro na pusté, bílé zemi. Padal řídký sníh.

Freda seděla na vrcholku mohyly a upírala oči k obzoru. Neplakala. Přemýšlela o tom, jestli to ještě kdy dokáže.

Skaflóc se vrátil od místa, kde v houští ukryl koně. Tvář i hlas měl prázdné a šedivé jako zimní ráno. „Miluji tě, Fredo.“

Mlčela. Po chvíli pokračoval.

„Nemohu si pomoci, miluji tě. Proč je tak důležitá ta nešťastná náhoda, která způsobila, že jsme té samé krve? Nic. Sám znám lidi a myslím opravdu lidi, u kterých jsou podobné sňatky docela běžné. Fredo, pojed' se mnou, zapomeň na ten prokletý zákon...“

„Je to zákon boží,“ odpověděla mu stejným tónem, „nemohu ho porušovat vědomě. Mé hříchy jsou už tak příliš těžké.“

„A já říkám, že bůh, který chce vstoupit mezi dva lidi, kteří prošli tím co my, není bůh, kterého bych mohl cítit. Jestli se opováží ke mně přiblížit, zaženu ho od sebe jako psa!“

„Pohan! Nejsi nic jiného, než pohan!“ vzplanula. „Pokřivený člověk, vychovaný bezduchými elfy, kvůli kterým jsi ochoten mučit i mrtvé!“ Tváře jí zalil rumělec. „Tak prosím, vrať se ke svým elfům! Vrať se ke své Lee!“

Oba vstali. Pokusil se ji vzít za ruce, ale rychle se mu vytrhla. Široká ramena mu poklesla.

„Žádná naděje?“

„Žádná.“ Odvrátila se. „Vydám se do sousedního dvorce. Třeba se mi podaří odpykat si alespoň část svých hříchů.“ Najednou se k němu obrátila a pohlédla

mu přímo do tváře. „Pojď se mnou Skafloču! Pojď, zapomeň na své pohanství, dej se pokřtít a smiř se s Bohem!“

Zavrtěl hlavou. „S tímhle bohem ne.“

„Ale... já tě miluji, Skafloču. Miluji tě tak, že bych si nepřála, aby se tvá duše ocitla jinde, než v nebi!“

„Jestli mě opravdu miluješ,“ odpověděl tvrdohlavě, „zůstaň se mnou. Nedotknu se tě už – jen jako bratr. Ale zůstaň se mnou.“

„Ne,“ odpověděla. „Sbohem.“

Dala se na útěk.

Rozběhl se za ní. Pod nohama jim praskal sníh a ledový škraloup. Nakonec ji předběhl, postavil se jí do cesty a přinutil ji tak zastavit. Viděla, že má rty zkroucené bolestí, jako by do něj někdo vrazil nůž a otáčel jím v ráně.

„Cožpak mě ani nepolíbíš na rozloučenou, Fredo?“ zeptal se udýchaně.

„Ne.“ Odvracela hlavu a její hlas byl sotva slyšitelný. „Mám strach.“

Znovu se rozběhla.

Stál a díval se za ní. V rudohnědých vlasech se jí třpytila světélka, jediná jasná skvrna ve světě šedi a běloby. Vyhnula se skupince stromů a zmizela mu z očí. Pomalu vykročil opačným směrem a vzdaloval se od zbytků dvorce.

XXI.

Během několika málo dnů začala dlouhá a krutá zima ustupovat. A jednoho večera, když stál Gulban Glas Mac Grici na vrcholku pahorku, zachytil v jižním větru první, téměř neznatelný závan jara.

Opřel se o svůj oštěp a rozhlédl se zšeřelou sněžnou plání, která táhlým svahem klesala k moři. Na západě hořely poslední uhlíky dne a z východu se blížila tma, kropenatá hvězdami. V tom okamžiku zahlédl rybářský člun, který se blížil k pobřeží. Byl to obyčejný lidský člun, koupený nebo ukradený na anglickém pobřeží a muž u kormidla byl lidského rodu. Halil ho však podivný opar a oblečen byl v šatech nepochybně elfího původu.

Když najel na písek a vyskočil na pláž, Gulban ho poznal. Irské Sidhe žilo velice samostatně, se zbytkem Faerie se stýkalo jen málo, ale v minulých letech s Alfheimem dost obchodovali a Gulban si vybavil mladého a veselého Skafloca, který žil na Imricově hradě. Teď byl ale hubený a zachmuřený, ještě víc, než by se dalo po neštěstí jeho lidu očekávat.

Skaflóc vyšel po úbočí nahoru k vysokému náčelníkovi, jehož postava se černě rýsovala proti směsici rudých a zelenomodrých barev večera.

Když se přiblížil, poznal, že je to Gulban Glas, jeden z pěti ulsterských strážců a pozdravil ho.

Náčelník mu oplatil vážný pozdrav tak, že sklonil hlavu ve zlaté helmici, až mu dlouhé černé vlasy zakryly tváře. Proti své vůli o krok ustoupil, když ucítil zlo, ukryté ve vlčí kůži na Skaflocových zádech.

„Řekli mi, abych tě očekával,“ promluvil Gulban.

Skaflóc na něj upřel udivený pohled. „Cožpak má Sidhe tolik uší?“ zeptal se.

„Ne,“ odpovídal Gulban, „ale jsme schopni předpovědět, když se blíží věci důležité a čeho by se to mohlo týkat v téhle době, než války mezi skřety a elfy? Proto jsme očekávali elfa s neobyčejnými zprávami a já předpokládám, že jsi to ty.“

„Ano – Elf!“ Skaflóc ta slova přímo vyplivl. Ve tváři měl hluboké vrásky a oči podlité krví. Jeho oblečení bylo potrhané a špinavé a to nebylo v Alfheimu obvyklé, ať byla doba jakákoliv.

„Pojď,“ pobídl ho Gulban, „Lugh z Dlouhé ruky musí považovat situaci za velmi vážnou, protože svolal všechny Tuathy de Danaan na velkou radu do cruachanské jeskyně a s nimi i ostatní náčelníky Sidhe. Ty jsi jistě hladový a unavený. Nejdříve musíme ke mně.“

„Ne,“ odpověděl muž s přímostí, mezi elfy rovněž nevídanou. „Tahle věc nesnese odklad a já nepotřebuji víc jídla a odpočinku, než kolik mě udrží na nohou. Odved’ mne rovnou do rady.“

Náčelník pokrčil rameny a obrátil se tak rychle, že kolem něj jeho modrý plášť zavířil. Pískl a odkudsi přiběhli dva krásní, lehkonozí koně, kterými bylo Sidhe proslulé. Před Skaflorem však ustupovali a ržáli.

„Nelíbí se jim tvůj náklad.“

„Mně se také nelíbí,“ odpověděl krátce Skaflor. Zachytil se hedvábné hřívy a vyšvihl se do sedla. „A teď rychle na cestu!“

Vyrazili. Koně letěli skoro tak rychle jako elfí zvířata a hnali se přes pahorky i údolí, přes pole i lesy, loukami i po březích řek. V šeru občas Skaflor zahlédl i jiné obyvatele Sidhe – jezdce v lesklé zbroji s těžkým oštěpem v ruce, pokrouceného skřítku u dveří podzemního obydlí, podivného muže zahaleného v dlouhém plášti, který měl tvář dravého ptáka a místo vlasů šedivé peří, letmo zachytil podivné stíny a vzdálené tóny dud. Chladný vzduch byl čistý a jiskřil nad bílým sněhem. Noc pomalu ubíhala. Nad hlavou jim zářily hvězdy – jasné jako Frediny oči... Ne! Skaflor rychle zahnal tu myšlenku.

Netrvalo dlouho a jezdci dorazili k jeskyni Cruachan. Venku stáli čtyři strážníci, kteří pozvedli v pozdravu meče. Odvedli neklidné koně a Gulban vedl Skafloca dovnitř.

Obrovská, klenutá prostora byla zaplavena zelenavým světlem, podobným barvě mořské vody. Ze stropu visely obrovské stalaktity a lesklé štíty, zdobící zdi, odrážely světlo nesčetných svícňů. Nebyl tam oheň, ale vzduch byl příjemně teplý a vznášel se v něm téměř neznatelný pach rašeliny. Na zemi byly rozprostřeny rákosové rohože a jejich tiché šustění byl jediný zvuk, který Skaflor slyšel, když krácel k poradnímu stolu.

Na vzdálenějším konci stolu seděli náčelníci Luprů, menší, silní a v prostých oděvech: Udan Mac Audain – král skřítků a Beg Mac Beg jeho následník, Glomhar O’Glomrach, jeden z nejsilnějších bojovníků, náčelníci Conan Mac Rihid, Gaerku Mac Gaird, Methar Mac Mintan a Esirt Mac Beg, všichni oblečení v kůži a ryzím zlatě. Mezi takovými tvory se mohl smrtelník cítit jako doma.

V čele stolu však seděli Tuathové de Danaan, dítko matky-země Dany, kteří přijeli z Tir-Nan-Ogu – řečeného zlatý, aby vedli v cruachanské jeskyni Velkou radu. Seděli tiší a hrůzu nahánějící, úžasní a nádherní na pohled a jejich okolí se zdálo být naplněno silou, která z nich vyzařovala. Protože oni byli v Irsku bohy,

předtím, než tam Patrick přivedl Krista, a třebaže museli ustupovat před křížem, stále ještě vládli nesmírnou silou a žili v původní nádheře.

Lugh z Dlouhé ruky seděl na trůně přímo uprostřed, po pravici měl válečníka Anguse Oga a po levici mořského krále Mananaana Mac Lira, ale byli tam i další z Tuathy de Danaan, jako Eochy Mac Elathan – Dagda Mor, Dove Berg – zvaný Divoký, Cas Corrach, Coll – zvaný Slunce, Cecht – zvaný Úrodný, Mac Greina – zvaný Liška a mnoho dalších, většinou velice proslulých. Po jejich boku seděly jejich ženy a děti a také harfeníci a válečníci, kteří je uctívali. Bylo to slavné shromáždění i když jeho vzhled budil současně hrůzu. Skafllocovi na tom však nezáleželo. Přestal se už starat o vznešenost, nádheru i smrt. Přistoupil k nim vyrovnaným krokem a s hlavou vztyčenou. Bez obav oplatil pohled z očí do očí i samotnému Lughovi, když mu vzdával povinný hold.

Hluboký a přísný hlas vládce z Dlouhé ruky se rozlehl jeskyní: „Vítej, Skafllocu z Alfheimu a připij si s náčelníky ze Sidhe.“

Pokynul rukou k volnému sedadlu po své levé ruce, hned vedle Mananaana a jeho ženy Fand. Sloužící přinesli zlaté džbány vína z Tir-Nan-Ogu a ve chvíli, kdy je hosté zdvihli v přípitku, rozezněly se harfy kouzelnou melodií.

Bylo to silné a sladké víno, Skaflloc ho cítil jako tekutý plamen, který v něm spálil všechnu únavu. O to silněji ucítil svou sklíčenost.

Angus Og, světlomasý bojovník, se ho zeptal: „Jak pokračují věci v Alfheimu?“

„Sám dobře víš, jak špatně pokračují,“ vyštěkl Skaflloc. „Elfové bojovali sami a podlehli – tak, jak postupně padnou jednotlivé národy Faerie, které budou bojovat samy o vlastní přežití. Trollheim je pohltnut jeden po druhém.“

Potom se ozvala klidná a nevzrušená Lughova slova: „Děti Dany se skřetů nebojí. Porazili jsme Fomořany a stali jsme se dokonce bohy Miletianů, kteří nás porazili, čeho bychom se měli bát? Rádi bychom přispěli na pomoc Alfheimu...“

„Samožřejmě, že rádi!“ udeřil do stolu mohutnou pěstí Dove Berg. V nazelenalém příšeří jeho rudé vlasy hořely jako plamen a vykřiknutá slova se odrážela od jeskynní klenby. „Takový boj, taková možnost vybojovat si slávu, tady nebyly déle než sto let! Proč bychom nemohli?“

„Dobře znáš ten důvod,“ obrátil se k němu Eochy Mac Elathan, Otec hvězd. Seděl zabalen do pláště barvy tmavomodrého večera a jak na oděvu, tak ve vlasech, vousech i očích mu blikala stříbrná světélka. Když rozpráhl ruce, rozletěla se do všech stran stříbrná tříšť. „To není obyčejný boj o Faerii. To je dlouho připravovaná součást boje severských bohů s jejich nepřáteli z Království věčného ledu. Je těžko říci, které strany bychom se měli víc obávat. Nebudeme riskovat svou svobodu jen proto, abychom se stali figurkami na šachovnici světa.“

Skaflóc sevřel opěradla svého křesla tak silně, že mu zbělely kotníky. Jeho hlas se poněkud zachvěl: „Nepřišel jsem žádat o pomoc v boji, přestože bychom ji zoufale potřebovali. Chtěl bych si od vás vypůjčit loď.“

„Můžeme vědět k čemu?“ promluvil Coll. Jeho tvář zářila a kolem vyleštěné zbroje se mu chvěly drobné plaménky. Na krku měl zlatou sponu v podobě slunce, která svítila jako sluneční paprsek.

Skaflóc jim krátce povyprávěl o tom, jaký dar dostal při slavnosti pojmenování a ukončil svou řeč: „Podařilo se mi ukrást meč z Elfheugu a pomocí kouzel jsem se dozvěděl, že tady v Sidhe získám loď, která mě může dopravit do Jötunheimu. Proto jsem přišel, abych vás o ni požádal.“ Sklonil hlavu. „Ano, přicházím prosit jako žebrák. Ale jestliže zvítězíme, dokážeme vám, že elfové nejsou nevďeční.“

„Já bych rád viděl tu čepel,“ ozval se Mananaan Mac Lir. Byl vysoký, silný a pružný. Plet' měl v barvě mořské pěny, vlasy stříbřité a oboje mělo jemný nazelenalý nádech. Oči byly zasněné a měnily barvu ve všech odstínech modré, zelené a šedé. Mluvil tichým hlasem, ve kterém se dala vytušit strašlivá síla. Halil ho drahý šat, zbraně měl bohatě a draze zdobené, ale přes ramena měl přehozen Široký kožený plášť, který byl užitečný v každém počasí.

Skaflóc rozbalil svůj balíček a šlechta Sidhe, které neškodilo ani železo, ani denní světlo, se shromáždila okolo. V následujícím okamžiku ale většina z nich ustoupila, protože ucítili, jaké zlo se v čepeli skrývá. Začali se mezi sebou vzrušeně dohadovat.

Lugh pozvedl korunovanou hlavu a upřel oči na Skafloca. „Zahráváš si s nečistými věcmi. V tom meči dříme démon!“

„A co jste čekali?“ pokrčil Skaflóc rameny. „V tom meči je skryto naše vítězství.“

„Možná, ale skrývá také smrt. V okamžiku, kdy ho pozvedneš k boji, stane se tvou zkárou.“

„A co má být?“ Skaflóc meč zase pečlivě zabalil. Oba kusy ocele na sebe narazily a v nastalém tichu se jejich zazvonění neslo celou jeskyní. Při tom zvuku přeběhl většině přítomných po zádech mráz.

„Žádám vás o loď,“ pokračoval Skaflóc „Žádám vás ve jménu přátelství, které vládlo mezi Sidhe a elfy, ve jménu vaší válečné cti a ve jménu milosti vás, dětí země – matky Dany. Půjčíte mi tu loď?“

Kolem se rozhostilo ticho. Konečně promluvil Lugh: „Je pro nás těžké nepřispět vám v boji...“

„Proč bychom jim nemohli pomoci?“ Zvolal Dove Berg. Vytáhl nůž a vyhodil ho vysoko do vzduchu. Čepel zavířila v nazelenalém svitu a jako zářící kolo se mu vrátila zpět do ruky. „Proč bychom nemohli shromáždit sidhskou armádu a vytáhnout proti těm barbarům z Trollheimu? Jak pustá a prázdná bude Faerie, když budou elfové poraženi!“

„A jak dlouho myslíš, že bude trvat, než skřeti zaútočí na nás?“ dodával Conan.

„Tiše, tiše,“ nařizoval Lugh. „Co bychom měli v nejbližší době udělat, o tom musíme rozhodnout všichni.“ Vztyčil se do celé své obrovské výše. „Jen jedno po druhém! Jsi naším hostem Skafloca, nevlastní Imricův synu. Seděl jsi u našeho stolu a pil s námi víno. Jak bychom ti mohli odmítnout tak malý důkaz naší přízně, jakým je zapůjčení lodě? A pamatuj, že já jsem z Dlouhé ruky a Tuathové z Danaanu jednají dle své vlastní vůle. Nepotřebuji se ptát Aesirských Jötunů!“

Při tomto výkřiku zableskly zbraně, meče zabušily do štítů, bardi hrábli do strun a zanotovali válečné zpěvy. Mananaan Mac Lir, v celém tom mumraji klidný a nevzrušený, se obrátil ke Skaflocovi:

„Nabízím ti loď. Velikostí je to pouhý člun, ale je nejlepší z celé mé flotily. Ale protože se velice nesnadno ovládá a cesta, jak se zdá, bude zajímavá, pojedu s tebou.“

Skaflocc se v duchu zaradoval. Velká posádka by nebyla o nic víc platná, než malá – spíš horší a velká loď přitahuje mnohem více pozornosti. A kde by našel na takovou cestu lepšího plavce a společníka než mořského krále? „Mohl bych ti poděkovat slovy,“ obrátil se k němu, „ale raději to udělám přísahou bratrství. Zítra...“

„Ne tak rychle, nedočkavče,“ zasmál se Mananaan. Jeho zdánlivě ospalé oči si prohlížely Skafloca s větší sympatií, než se zdálo. „Chvilí budeme odpočívat a hodovat. Jak vidím, potřebuješ oboje a kromě toho cesta do Země obrů není obyčejnou procházkou a vyžaduje řadu příprav.“

Proti tomu nemohl Skaflocc nic namítat. V duchu však zuřil. Ty volné dny pro něj budou jenom utrpením. Víno v něm vyvolávalo vzpomínky...

Ucítil na paži lehký dotek a když se obrátil, uviděl Fand, Mananaanovu ženu.

Všechny ženy z Tuathy de Danaan byly urostlé a krásné, vždyť to byly rodem bohyně. Neexistují slova, kterými by se dala popsat jejich zářivá krása. A v téhle výjimečné společnosti zářila Fand jako měsíc mezi hvězdami.

Vlasy, zlaté jako sluneční záře a jemné jako hedvábí, jí padaly v bohatých vlnách od korunky, která jí zdobila hlavu, až na zem. Nádherné šaty, které měla na sobě, zářily ve všech barvách duhy a bílé paže byly ozdobeny množstvím drahocenných náramků a prstenů. Sama však zastiňovala krásou všechny šperky.

Upřela na Skafloca moudré, fialkové oči a pohledem mu pronikla hluboko do nitra. Její tichá slova zněla jako hudba: „Byl by ses vydal do Jötunheimu i sám?“

„Samozřejmě, paní,“ odpověděl bez zaváhání.

„Žádný smrtelník se odtamtud ještě nevrátil. Jen Thjalfi a Roskva a ti měli za společníka samotného Thora. Musíš být velice odvážný nebo nesmírně lehkomyšlný.“

„A co na tom záleží? Jaký je rozdíl v tom, jestli zemřu v Jötunheimu, nebo někde jinde?“

„A jestli zůstaneš naživu...“ zdálo se, že v ní význam jejích vlastních slov vzbuzuje spíš bolest, než strach. „Jestli cestu přežiješ, přivezeš ten meč nazpět a pozvedneš ho k boji... i když víš, že se nakonec obrátí proti tobě?“

Lhostejně přisvědčil.

„Mám pocit, že se díváš na smrt jako na přítele,“ zamumlala tiše. „To je divný přítel pro tak mladého člověka, jako jsi ty.“

„Je to jediný spolehlivý přítel na celém světě,“ přikývl. „Smrt má člověk neustále po boku.“

„Obávám se, že jsi zasvěcen smrti, Skafloccu – Přijatý synu a to ve mně vyvolává smutek. Od dob Cu Chulaina...“ na okamžik se její oči zamžily... „od jeho dob nežil mezi smrtelníky muž, který by se ti podobal. Jsem smutná, když vidím, co se stalo z veselého a šťastného chlapce, kterého si pamatuji od Imricova dvora. Tvé srdce hlodají červi a ta bolest tě nutí hledat smrt.“

Neodpověděl. Zkřížil ruce na prsou a pohled jí upřel někam daleko za hlavu.

„Pamatuj, že i zármutek umírá. Mohl bys ho přežít. A použijí všech svých kouzelných schopností, Skafloccu, abych tě ochránila.“

„To je opravdu skvělé!“ ušklíbl se, jako by ji už nechtěl poslouchat. „Ty se budeš kouzly starat o mé tělo a ona se bude modlit za mou duši.“

Odvrátil se od ní a chopil se poháru s vínem. Fand si povzdechla.

„Tvým společníkem bude žal, Mananaane,“ obrátila se ke svému manželovi.

Mořský král pokrčil rameny. „Ať si truchlí po libosti. Já si tu cestu v každém případě užiju.“

XXII.

O tři dny později stál Skafloc na pláži a díval se, jak jeden ze skřítků vyplouvá s Mananaanovým člunem z pobřežní jeskyně, ve které byl zakotven. Byla to malá, štíhlá loď a stříbřitý trup se zdál na mořskou plavbu příliš křehký. Stěžeň byl vykládán slonovinou, plachta a lanová zdobena vplétaným barevným hedvábím. Na místě příďové figuríny byla na přídi připevněna zlatá soška Fand v podobě tanečnice.

Fand je osobně vyprovodila. Z ostatních vzkázal své rozloučení Tuatha, ale jinak nebyl v chladném a mlhavém ránu na pláži nikdo. Ve Fandiných vlasech zářily útržky mlhy jako rosné krůpěje a oči měla hlubší a fialovější než kdykoliv předtím, když se obrátila k Mananaanovi, aby mu popřála štěstí.

„Ať tě provází štěstí,“ říkala mu, „ať se brzo navrátíš do zelených pahorků Erinu a zlatých ulic Země mládí. Můj pohled se bude obracet každý den k mořské hladině a uši budou naslouchat v noci zvuku vln, abych byla první, kdo se dozví o tom, že se Mananaan vrací domů.“

Skafloc stál o kus dál. Vzpomněl si, že takhle se s ním mohla loučit Freda. Sám pro sebe zaveršoval:

*Smutný je muž, který
odjíždí a jeho
nejdražší s ním není,
aby mu řekla sbohem,
mokrý sníh víc studí
než polibky její,
srdce mám jak kámen
v něm vryt obraz její.*

„Vydejme se tedy na cestu,“ obrátil se k němu Mananaan. Oba nastoupili z malého mola do člunu a vytáhli pestrobarevnou plachtu. Skafloc se postavil ke kormidelnímu veslu, zatímco bůh udeřil do strun a zazpíval:

*Větre, teď tebe volám, starý tuláku,
ať z hlubin moře, nebo nebe,*

*žeň nás jen rychle k cíli, pojd',
odpověz mi svým nadšením
z domovských kopců za zády,
tam, nad nezměrně moře vody.
Vaň větre, vaň! Mé slovo ti poutá.
Jen pospěš jižní větre, mořský větre,
pospěš si osvobodit mou loď!*

Při tom zpěvu se zvedl silný vítr a loď vyplula po zpěněných vrcholcích zelených vln, které je zasypávaly slanou tříští. Mananaanova loď byla stejně rychlá jako loď elfů a netrvalo dlouho, šedý pás země, ze které vypluli, už nebyl k rozeznání od šedi nebe, která se jim klenulo nad hlavou.

„Myslím, že k tomu, abychom dopluli do Jötunheimu, nestačí mířit neustále k severu,“ podíval se Skaflóc na Mananaana.

„To je pravda,“ odpověděl Mananaan. „Musíme použít jistá zaklínadla a nejvíce ze všeho budeme potřebovat odvážná srdce a silné paže.“

Upřel pohled kupředu. Vítr mu čečral vlasy kolem hlavy a na tváři měl směsici důstojnosti, veselí, nadšení i chladného klidu. „První slaboučký závan jara právě přeletěl nad zemí smrtelných lidí,“ usmál se.

„Tohle byla nejhorší zima za několik posledních století a myslím si, že v tom hrají svou úlohu rostoucí síly Jötunheimských. A my teď plujeme do země věčného ledu, jejich domova.“

Pohledem se vrátil zpět ke Skaflócovi. „Myslím, že se na tuhle cestu k začátku Stvoření vydávám dost pozdě. Já vím, jsem stále ještě Mořský král! A přece myslím, že jsem neměl čekat tak dlouho, měl jsem se tam vypravit v době, kdy byli obyvatelé Tuathy de Danaan bohy a na vrcholku svých sil.“ Zavrtěl hlavou. „Dokonce ani Aesiřané, kteří ještě jsou bohy, se ze svých několika cest do Jötunheimu nevrátili nezranění. A co se týká nás dvou – nevím. Opravdu nevím!“

Pak se však odvážně usmál. „Ale já si popluji kam se mi zlíbí! V devíti světech nezůstane jediná vodní hladina, kterou by loď Mananaana Mac Lira svým kýlem nebrázdila.“

Skaflóc, pohroužený ve své vlastní myšlenky, mu neodpověděl. Loď se chovala jako živoucí věc. Vítr zpíval v lanoví a kolem Fandiny sošky tvořila mořská tříšť duhový kruh. Bylo chladno i když slunce je svými paprsky oslepovalo, rychle pohlcovalo mlhu a po hřebenech vln rozhazovalo záři jako hrsti drahého kamení. Vlny šuměly a dováděly pod nekonečným, modrým baldachýnem oblohy, posetým kudrnatými, bílými obláčky. Kormidelní veslo přenášelo do Skaflócovy dlaně rytmus vln a on proti své vůli s potěšením vnímal dokonalost toho jasného rána. Tiše promluvil:

*Jasný je den, a chladným
nás vítr hlasem volá
na moře, kde duní
ve hře obří vlny.
Ted' stůj po mém boku,
má drahá, na palubí,
náš život byl plný smíchu,
stýská se ti po mně Fredo?*

Mananaan se na něj pozorně zadíval. „Tahle cesta bude vyžadovat všechno, co ze sebe může muž vydat. Nenechávej nic na pobřeží za sebou!“

Skafllocovi zrudla zlostí tvář. „Neprosil jsem se nikoho, kdo se bojí smrti, aby se mnou jezdil!“ vyštěkl.

„Muž, který nemá proč by žil, zdaleka není pro své nepřátele nejnebezpečnější,“ ušklíbl se Mananaan. Pak se chopil harfy a zahrál jednu z těch starých válečných písní Sidhe. Píseň se podivně rozléhala nad široširými vlnami a pod nekonečným nebem. Na několik chvil měl Skaflloc pocit, že v mracích zahlédl armádu táhnoucí do boje, odraz slunce na lesklých přílbách zdobených peřím, lesy oštěpů a vlající praporce, válečné vozy a že zaslechl bučení rohů volajících do boje.

Tak pluli bez ustání tři dny a tři noci. Vítr jim vál neúnavně do zad a člun letěl po vlnách jako vlaštovka ve větru. Střídali se v hlídkách u kormidla, spali v pokrývkách v malém podpalubí pod přídí a živili se především uzenými rybami, sýrem a lodními suchary – prostě tím, co našli na palubě. Pili mořskou vodu, kouzly přeměněnou na sladkou. Mluvili zřídka, protože Skaflloc neměl chuť do řeči a Mananaan, jako každý bůh, si vystačil s vlastními myšlenkami. S těžkou cestou a prací mezi nimi pomalu rostlo přátelství a úcta a nakonec spolu zpívali bojové písně, které je provázely přes Jötunheimské hranice. Člun letěl dál a cítili, jak chlad a šero sílí každou hodinou, každou mílí, kterou se blížili srdci zimy.

Slunce klesalo, až se z něj stal bledý kruh na vzdáleném obzoru, který jen občas vyhlédl mezi letícími bouřkovými mračky. Chlad začal být nesnesitelný, mráz se jim prodíral pod oděvy a zlatá soška Fand na přídi obrostla ledem. Dotknout se kovu znamenalo utrhnout si kůži ze špiček prstů a na vousech se jim tvořily dlouhé rampouchy.

Den byl stále temnější a temnější, až nakonec pluli v neustálé temnotě, po slabě světélkující hladině a proplétali se mezi nebetyčnými horami ledovců. Nebe bylo ve dne v noci stejně temné a neustále na něm trpkou září blikaly nesčetné hvězdy. Mezi nimi se proplétala polární záře a při pohledu na ni si Skaflloc vybavil oheň, zalévající Ormovu mohylu. Jedinými zvuky v té bezútěšné pustině bylo šumění moře a hukot větru.

Nevstupovali do Jötunheimu jako do některého z království Midgardu. Prostě pluli dál, než se kdy dostala loď jakéhokoliv smrtelníka, aniž spatřili pevninu, pluli a vody okolo nich chladly, byly divoké a nebezpečné a nakonec jim na cestu svítily jediné hvězdy, měsíc a rozechvělá polární záře. Skaflóc si pomyslel, že tohle království nemůže ležet na tváři země, ale v nějakém jiném rozměru, na okraji všeho, v místech kde se Bytí vrací zpět do Nicoty, odkud vzešlo. Měl pocit, že plují po Moři smrti a vzdalují se od světa živých.

Tři dny po tom, co naposled zahlédli slunce, ztratili představu o čase. Hvězdy a měsíc se točili v nesmyslných křivkách a vlny, vítr a sílící chlad pohltili čas. Mananaanova zaklínadla začala ztrácet účinnost. Opustil hranice zemí, kde jeho kouzla platila. Zvedly se špatné větry, pod kterými by málokterá loď, s výjimkou té jeho, mohla plout. Kolem neustále zuřila oslepující vánice. Malý člun se kymácel a zmítal na vlnách, nabíral ledovou tříšť, snažil se setrást plachtu a vzpíral se kormidlu. Z temnoty se na ně vrhaly obrovské ledovce a častokrát se poutníci v poslední vteřině zachránili před ztroskotáním.

Nejstrašnější ale byly mlhy. Nehybný, mlčenlivý šedý závoj, který se srážel a okamžitě mrznul na všem, čeho se jen dotkl. Mlha byla tak hustá, že z natažené paže člověk viděl sotva polovinu. Pronikala šatstvem na kůži a ledová voda jim stékala po těle i do bot, až oba drkotali zuby. V takových chvílích člun ležel skoro nehybně, mírně se kolébal na drobných, neviditelných vlnkách a jedinými zvuky bylo jejich tiché šplouchání a pleskání vody, která se z mlhy srážela na lanoví a padala na palubu. Skaflóc i Mananaan tápali v neprostupné šedi, trásli se zimou a pokoušeli se mlhu zažehnat zaklínadly, ale s malým úspěchem. Měli tísnivý pocit, že v bílé mlze kolem se plíží Síly a hladově nahlížejí na palubu.

Někdy také přišla bouře a většinou se přihnala z té nejnevhodnější strany a jejich nejistota se okamžitě ztrácela v boji s živlem.

Stěžeň sténal, hrubá plachta jim trhala ruce, obrovské vlny hrozily lodi rozdrčením nebo zvedaly malý člun na svých vrcholcích až do nebe, jen proto, aby jej potom stáhly do hlubin podobných peklu.

Skaflóc zakřičel:

*Černé a ledové vlny pod nohama,
dunící bouři nad hlavou.
Lanoví a stěžeň se vzpírají,
v tříšť ledovou se halí vítr.
Námořníci proklínají,
litují je kdy zvedli kotvy,
trpká je tahle várka
z vln mořských zpěněného piva.*

V práci však nepolevil. Mananaan, který byl přesvědčen, že kletby jsou lepším znamením než smutek, se usmál k zuřícímu nebi.

Nakonec přišel den, kdy se před nimi objevila země. Spatřili ji v chladném světle hvězd a neklidné Severní záři, která se vlnila a přelévala vysoko nad pustými horami a zeleně světélkujícími ledovci. Příboj duněl na úpatí útesů, ze kterých prudce stoupala pevnina – obrovský mrtvý svět tvořený ledovými poli, nekonečnými puklinami a útesy, kde jen vítr hučel nad staletým sněhem.

Mananaan kývl hlavou. „Tak tohle je Jötunheim,“ řekl a zvuk jeho slov byl napůl pohlcen v jekotu větru. „Utgard, poblíž kterého, jak říkáš, obr žije, by měl podle mého odhadu ležet směrem na východ.“

„Když to říkáš,“ zamumlal Skaflóc. Už dávno nevěděl, kde se nachází, a kterým směrem leží která světová strana, a ani ti nejvzdělanější elfové o tomto pobřeží nevěděli víc, než kolik se dozvěděli z báchorek ustrašených lidí.

Ztratil veškerý cit, necítil už ani únavu. Bylo to stejné jako by putoval na lodi s přivázaných kormidelním veslem, protože nemohl dělat nic jiného, než pokračovat v cestě a nikoho nezajímalo, zda dorazí k cíli.

Ted', když stál tváří v tvář Zemi obrů, uvědomil si, že Freda nemůže být méně nešťastná než on. Je spíš nešťastnější, protože on může utopit svůj bol v námaze téhle cesty a přitom dobře ví, že ona je v bezpečí. Freda však ví, že se vydal na tu smrtelně nebezpečnou pouť a nemůže dělat nic jiného, než na něj v duchu vzpomínat.

„Nikdy předtím mě to nenapadlo,“ zašeptal sám k sobě v úžasu a najednou ucítil, jak mu na tvářích mrznou slzy. Zazpíval:

*Nakonec jistě zapomenou,
má ztracená lásco,
cesty, kterými jsem kráčel
prokřehlý a opuštěný.
Mé srdce je jak kámen těžké,
zatímco dříve zpívalo.
Největší bolest, kterou jsi mi způsobila,
je vzpomínka na tvůj žal.*

A znovu se ponořil do svých chmur. Mananaan si ho nevšímal, protože věděl, že by se zbytečně pokoušel vytrhnout ho v těchto chvílích z jeho nálad a člun se hnál s divokým větrem v zádech podél pobřeží k východu.

Jak se zdálo, v této pustině, která se skládala jen z kamení a ledu, se nehnulo nic, s výjimkou vln narážejících na strmé pobřeží, sněžných vírů tančících po nekonečných bílých pláních a rozvlněné polární záře. Oba však cítili, že nedaleko nich se pohybuje něco živého. Tady se zrodili všichni, kteří ohrožovali

bohy Vikingů – Asa-Loki, Utgard-Loki, Hel, Fenris, Jörmungandr nebo Gam, který při zániku světa pohltí měsíc.

V době, kdy se Skafloc zbavil své špatné nálady, urazil už člun dlouhou cestu a Mananaan zajížděl k ústí každého fjordu a pátral po jejich cíli. Mořský král cítil rostoucí nejistotu, protože silně vnímal blízkost doupat Utgardu a ani on sám nestál o to přiblížit se tomuto temnému městu.

„Bolverk sídlí v hoře, řekli mi,“ obrátil se k němu Skafloc, „to znamená jeskyni.“

„Ano, ale tahle proklatá země je jeskyněmi přímo prolezlá.“

„Tohle musí být obrovská jeskyně. A kolem narazíme na stopy po kovářské práci.“

Mananaan přisvědčil a zamířil s člunem k dalšímu ústí. Teprve když připlul do blízkosti pobřežních útesů, uvědomil si Skafloc jejich skutečnou velikost. Stoupali vzhůru do tak ohromující výše, že se mu zatočila hlava při pouhém pokusu dohlédnout na jejich vrchol. Kdesi nahoře letělo po obloze několik mraků osvětlených polární září a Skafloc měl pocit, že se na něj kamenné stěny řítí jako svět přelomený v půli, který se má vzápětí navěky potopit pod hladinu moří. Člun proplul kolem úpatí útesů a podobný upachtěnému mravenci zamířil přídí do fjordu. Hluboká zátoka se klikatila do nedohledna, byla pravým bludištěm útesů, balvanů a prasklin. Skaflocův nos však zachytil slabý, ale neomylný pach, přinášený větrem – pach kouře a rozžhaveného železa a zaslechl vzdálené dunění těžkého kladiva.

Slova byla zbytečná. Mananaan zamířil vzhůru fjordem. Netrvalo dlouho, útesy se postavily do cesty větru a poutníci se museli chopit vesel. Pluli kupředu poměrně rychle, ale fjord byl tak obrovský, že se jim zdálo, že se nehýbou z místa.

Ticho bylo stále hlubší, jako by zvuk v této nehostinné, ledové pustině umrzl k smrti a jen odrazy polární záře mu tančily na hrobě. Z hvězdami poseté oblohy padaly řídké sněhové vločky. Týral je nesmírný mráz. Skafloc měl pocit, že je to stejné ticho, jaké zavládne v okolí šelmy, která se chystá k útoku na kořist a ve svém úkrytu blýská lačnými očima a mrská ocasem. Jakýsi šestý smysl mu říkal, že jsou pozorováni.

Pomaloučku a s námahou se člun propletl mnohými zákrutami fjordu, až připlul k jeho konci, který uzavírala holá pláž. Najednou Skafloc zaslechl odněkud z dálky podivný pravidelný skřípot. Vítr zuřil nad vrcholky skal tak vysoko, že snad poletoval přímo mezi hvězdami.

Bylo to zvláštní pozorovat sošku Fand, která pomalu tančila hlouběji a hlouběji do strašného Jötunheimu. Nakonec člun zastavil na místě, kde fjord končil širokým holým svahem, který vybíhal ze skály, jejíž vrcholek korunovala Polárka. Podél tohoto úbočí ležel ledovec a táhl se až k vodě. „Vypadá to, že jsme dopluli do přístavu,“ řekl Mananaan.

V hromadě obrovských ledových ker vedle ledovce něco zasyčelo.

„Myslím si, že to je první stráž, kolem které budeme muset projít,“ řekl Skafloc. On i jeho druh se ozbrojili, nasadili si helmy a pancíře, přes které si přehodili kožešinový oděv, aby je chránil proti chladu. Každý z nich nesl v levé ruce štít a u boku měl připnut těžký meč. Skafloc nesl v pravé ruce, oblečené v rukavici, další meč a Mananaan svíral těžký oštěp, na jehož širokém hrotu se odráželo slabé světlo hvězd.

Člun tiše narazil na mělčinu. Byl tak blízko břehu, že Skafloc vyskočil na pobřeží, aniž se musel namočit do ledové vody. Vytáhl loď na písek a zajistil ji, zatímco Mananaan mu kryl záda a pečlivě se rozhlížel okolní tmou. Pak uslyšeli skřípavý zvuk, jako by někdo vlekl přes kamení těžké závaží.

„Naše cesta je temná a zapáchá peklem,“ poznamenal mořský král, „ale když budeme váhat, nebudeme o nic bezpečnější.“ Obrátil se a vykročil mezi ledové balvany, z nichž některé byly veliké jako domy. Temnota zhoustla nakolik, že oba poutníci stěží hledali cestu. Zápach kolem nich houstl, odněkud začal vyzařovat ještě větší chlad, a sykot a pohyb v temnotě zesílil.

Překročili průrvu, která vedla směrem k ledovci a Skafloc v ní zahlédl obrys něčeho podivně bledého. Pěst na rukojeti meče se mu sevřela. Stvoření vyklouzlo z hlubiny a zamířilo k nim. Mezi kolmými stěnami zazněl Mananaaův válečný křik. Oštěp se zarazil hluboko do vztyčeného těla. „Z cesty, bílý červe!“ zvolal.

Obluda zasyčela a zaútočila na něj. Závity odporného těla zaskřípěly na kamení a rozhodily drobné oblázky do všech stran. Mananaan uskočil stranou a v okamžiku, kdy měl Skafloc plochou hlavu na dosah, udeřil. Síla nárazu mu otrásla pažemi i rameny a červ se s rozšklebenými čelistmi obrátil k němu. Skafloc nebyl ve tmě schopný rozeznat podrobnosti, ale věděl, že ta tlama by ho mohla pozřít najednou.

Mananaan vrazil svůj oštěp do bledého krku. Skafloc znovu zaťal svou čepel do čenichu odporného stvoření. Zápach spáleniny ho dusil a obracel mu žaludek. Lapal po vzduchu a zasypával nepřítele deštěm ran. Dopadlo na něj několik kapek krve nebo jedu, které mu propálily kabát a poranily paži.

Zaklel a ještě zuřivěji zaútočil na hlavu, která se před ním kývala. Pak cítil, jak mu meč, naleptaný jedovatou krví netvora, praskl v ruce. V témže okamžiku uslyšel zapraskání násady Mananaaova oštěpu.

Oba vytáhli meče, které měli u pasu a s novou silou zaútočili. Červ začal ustupovat, krok za krokem ho zatlačovali k ledovci.

Tvor byl na pohled příšerný. Jeho závity se tyčily vysoko do výše, chorobně bílý trup byl silnější než koňské tělo. Odporná hadí hlava se kývala vysoko nad hlavami mužů a z ní se řinula krev a jed. Zbytek Mananaaova oštěpu jí trčel z jednoho oka. Druhé na ně shlíželo s nesmírnou záští. Z hadí tlamy vyletoval rozeklaný jazyk a ozývalo se syčení podobné zvuku sněhové bouře. Skafloc

uklouzl na zledovatělém povrchu a zapotácel se. Červ na něj okamžitě zaútočil. Ale Mananaan byl rychlejší. Postavil se nad padlého muže s pozdviženým štítem a znovu udeřil těžkou čepelí. Meč otevřel v tlustém krku hlubokou ránu. Skafloc se s námahou postavil na nohy a vrhl se na obludu z druhé strany.

Ledový červ se pokusil rozdrtit je ocasem. Skafloc se stačil včas odvalit do nedaleké závěje, ale Mananaana červ obtočil smyčkou. Mořský král však nezaváhal a než se závit stačil sevřít, zarazil červovi svůj meč až po jílec mezi žebra.

V tom okamžiku se dal červ na ústup, proletěl kolem nich jako lavina a s hromovým rachotem zmizel v moři. Dlouho seděli oba vysílení a roztřesení poutníci pod světlem polární záře, než byli schopni pokračovat v cestě.

„Zničili jsme náhradní meče,“ obrátil se Skafloc ke svému společníkovi. „Měli bychom se vrátit k lodi a vzít si nové.“

„Ne, ta obluda by na nás mohla číhat na pobřeží a i kdyby na nás nečekala, stačil by pohled a mohla by se rozzuřit znovu. Dokud nebude v pořádku kouzelný meč, musí nám stačit ty zbraně, které máme.“ Pomalu stoupali po tváři jiskřícího, kluzkého ledovce. Daleko před nimi stínla polovinu hvězdnatého nebe černá hmota hory. Vítr směrem od ní přinášel slabý zvuk úderů kladiva.

Pokračovali v cestě, až se jim srdce zmítala a plíce hrozily prasknutím. Často museli odpočívat a občas dokonce chvíli spali, přímo na hladkém úbočí ledovce, a teprve teď se ukázalo jak bylo prozíravé, že sebou vzali zásobu potravin. Stěna ledovce byla příkrá a zrádná.

V tom příšerném mrazu se nikde nic nehýbalo, zdálo se, že celý okolní kraj je mrtvý, ale zvuk kladiva, dopadajícího na kovadlinu, se pomalu přibližoval.

Nakonec se Skafloc a Mananaan ocitli na vrcholku ledovce, na poloviční cestě k vrcholu hory, na jejímž vrcholu se třpytila Polárka. Doleva se točila úzká, místy nezřetelná stezka, posetá balvany. Místy vedla nad příkrými srázy, spadajícími do nedohledna. Oba společníci se spojili lanem a vydali se po ní.

Mnohokrát zachránili druh druhu před pádem do hlubiny jen s nasazením vlastního života, ale po všech útrapách nakonec dorazili na širokou římsu, která se otvírala před ústím jeskyně. Z černého otvoru se valil zvuk dunícího železa.

V ústí chodby byl uvázan na řetězu velký rudohnědý pes. Zuřivě štěkal a vrhal se na ně. Skafloc napůl pozvedl meč v úmyslu divoké zvíře usmrtit.

„Ne,“ zadržel ho Mananaan. „Mám pocit, že kdybychom to zvíře zabili, přineslo by nám to veliké neštěstí. Raději se kolem něj pokusíme proklouznout.“

Zvedli štíty, jejichž strany se překrývaly a přitištění ke skalní stěně, pomalu postupovali do ústí jeskyně. Váha psího těla jimi otřásala, zuby zvířete zanechávaly na okrajích štítů hluboké rýhy. Vytí, které se šelmě dralo z tlamy, jim hrozilo rozdrtit lebky.

Ocitli se v naprosté temnotě. Chytili se za ruce a pomalu tápali dolů chodbou. Opatrně před sebou hmatali rukama i nohama, aby se náhodou nezřítili

do nějaké kolmé šachty, ale i tak často naráželi do krápníků, které se tyčily v chodbě. Vzduch byl o něco teplejší než venku, ale byl tak vlhký, že působil opačným dojmem. Odněkud k nim doléhal zvuk podzemních vod a došli k názoru, že to musí být jedna z těch řvoucích řek, které protékají samotným peklem. Bušení kladiva bylo stále hlasitější.

Dvakrát se ozval řev, při kterém se po okolí rozběhla vyděšená ozvěna a oba poutníci se zastavili, připraveni hájit vlastní život. Jednou se na ně vrhlo něco velkého a těžkého, co okusovalo nastavené štíty. Slepí v kouzelné temnotě se pokusili to stvoření zabít. Nepodařilo se jim však ani zjistit, jak jejich nepřítel vypadal.

Nedlouho potom zahlédli v temnotě před sebou rudou záři, podobnou záři hvězdy v souhvězdí Orion. Pospíchali kupředu, ale cesta k cíli jim trvala mnohem déle, než čekali. Nakonec se ocitli v obrovské, ledové prostora.

Jeskyně byla slabě osvětlena rozlehlou, ale nízkou kovářskou výhní. V narudlém světle, jehož barva připomínala napůl sraženou krev, zahlédli matné obrysy obrovských předmětů, které mohly patřit k vybavení kovárny. U kovadliny stál Jötuňan.

Byl gigantický, hlava se mu ztrácela v šeru pod klenbou jeskyně a objemné tělo bylo skoro tak široké, jak vysoké. Obr se podobal uzlovitému dubu a svaly na ruku a nohu se mu pohybovaly jako svazky hadů. Chlupaté tělo kryl jediný kus oděvu – rozměrná zástěra z dračí kůže. Černé rozcuchané vlasy a vousy mu visely až k pasu. Nohy měl krátké a bočité, na pravou napadal, a protože měl na zádech veliký hrb, byl ohnutý tak, že se rukama téměř dotýkal země.

Když poutníci vstoupili do jeskyně, obrátil k nim příšerný obličej. Rozplesklý nos s širokými nozdrami, žabí ústa, tváře zjizvené a zčernalé ohněm. Pod silnými nadočnicovými oblouky byly dvě černé díry – někdo mu už dávno vymáčkl oči z důlků.

V jeho hlase se ozývalo dunění i sykot pekelných řek. „Ohó, ohó! Tři sta let tady Bolverk pracuje sám. Teď přišel čas, aby byla zkována ta čepel!“

Vzal dílo, na kterém pracoval, a odhodil ho na druhý konec jeskyně, kam dopadlo s hromovým třeskem, jehož ozvěna dlouhou dobu doznívala kdesi ve vzdáleném podzemí.

Skaflóc zůstal neohroženě stát a upřel pohled do prázdných důlků.

„Přináším ti novou práci, Bolverku, ale je to současně staré dílo.“

„Co jsi zač?“ zařval Jötuňan. „Cítím člověčinu, ale současně silný pach Faerie. A vedle něj cítím druhého, který je napůl bůh a přitom není ani Aesiřan, ani Vaniřan.“ Začal tápat po zemi kolem sebe. „Oba mě rozčilujete. Pojd'te blíž, abych vás mohl rozsápat!“

„Máme úkol, v kterém se nám ani ty neodvážíš zabránit,“ ozval se teď Mananaan.

„A co to má být?“ Bolverkova otázka se převalila jeskyní a zmizela v nitru země. Skaflóc zvolal:

*Asa-Loki
zlostný a unavený,
ve svém vězení
touží po boji,
tady je zbraň
po které touží,
ať Bolverk opraví
postrach hrdinů.*

Potom rozbalil balíček z vlčí kůže a se zařinčením hodil zlomený meč Bolverkovi k nohám.

Bolverkovy ruce nahnátly oba kusy. „Ano,“ vydechl. „Tu čepel si dobře pamatuji. Byl jsem to já, jehož pomoc vyhledali Dyrin a Dvalin, když museli vykovat meč jako výkupné, které za sebe museli zaplatit Svafrlamimu. Chtěli se mu tou čepelí zároveň pomstít. Vkovali jsme do něj led, bouři a smrt, mocné runy, magické formule a vůli ničit.“ Zašklebil se. „Ten meč patřil mnoha bojovníkům, protože přináší vítězství. Není na světě hmota, kterou by neprořal a jeho ostří nikdy neotupí. V té oceli je jed a zranění, která způsobí, se nedají vyléčit kouzly, bylinami, ani modlitbou. Ale taková je jeho kletba: Když je tasen, musí pít krev a nakonec je vždy zkázou toho, kdo s ním vládne!“

Naklonil se kupředu.

„Proto ho Thor zlomil,“ duněl obrův hlas. „Dávno. Nikdo jiný ve všech devíti světech by to nedokázal. Meč od té doby ležel zapomenutý v zemi. Ale teď – jestliže Loki volá do zbraně, jak říkáš, bude jej zapotřebí.“

„To jsem sice neřekl,“ zamumlal tiše Skaflóc, „ale chtěl jsem, aby sis to myslel, to je pravda.“

Bolverk ho neslyšel. Jötuňan stál s prázdnými dŕlky upřenými do neznáma a prsty hladil meč. „Takže to je konec,“ šeptal si pro sebe. „Přichází soumrak světa a velké ničení, kdy se bohové a obři navzájem vyhubí. Surt vychrlí plameny, pod kterými popraskají nebeské stěny, slunce zčerná, země se ponoří pod hladinu oceánu a hvězdy popadají z nebeské klenby. Všechno skončí – i mé otroctví slepce pracujícího v útrokách hory – všechno skončí v plamenech. Ó ano, neměj strach, smrtelníku, já tu čepel spravím dobře!“

Pustil se do práce. Dunění kladiva naplnilo jeskyni a při práci obr pronášel zaklínadla, při kterých se chvěly samy základy hory. Skaflóc a Mananaan se ukryli v ústí tunelu.

„Vůbec se mi to nelíbí a teď si přeji, abych se na tu cestu vůbec nevydával,“ otrásl se mořský král. „Tady se probouzí k životu nové zlo. Nikdo si mě ještě netroufl nazvat zbabělcem, ale měl bych strach se té čepele dotknout. Mohu-li ti radit, ani ty bys ji neměl brát do ruky, jsi-li jen trochu moudrý. Přinese ti zkázu.“

„A co má být?“ odpověděl mu zachmuřeně Skaflloc.

Slyšeli sykot, když obr kalil čepel zbraně v jedu. Tam, kde se jim výpary dotkly kůže, nechávaly popáleniny. Bolverkova píseň zkázy duněla podzemím.

„Neodhazuj život pro jednu nešťastnou lásku,“ přemlouval Mananaan Skafloca, „jsi ještě mladý!“

„Každý musíme jednou zemřít,“ odpověděl Skaflloc a na tom zůstalo. Čas se nekonečně vlekl, i když nerozuměli tomu, jak může být obr hotov tak rychle, jak byl – slepý a bez pomocníků, ale nakonec vykřikl: „Vstupte, válečníci!“

Vstoupili zpět do krvavého světla. Čepel jasně zářila, vypadala jako modrý plamen, kolem jehož okrajů – ostří – blikaly malé plaménky. Dračí oči na rukověti svítily, zlato se třpytilo jako by bylo prozařováno zevnitř.

„Vezměte si ho!“ vykřikl obr.

Skaflloc uchopil zbraň. Byla těžká, ale když jí máchnul, cítil, jak se do něj vlévají netušené síly. Meč byl tak dokonale vyvážen, že se stal součástí jeho těla.

Máchnul jím v širokém oblouku a udeřil s ním do velikého balvanu. Kámen se rozpadl napůl. Skaflloc vykřikl a zatočil čepelí nad hlavou. V šeru jeskyně zazářila jako blesk.

„Hej, jen hleďte!“ vykřikl Skaflloc a zavolal:

*Rychle se mihají meče!
Nepřítel brzo zaslechne
ostrou píseň zbraní,
kouzelná čepel chce pít!
Vyje ve svém hladu,
protíná ocel,
zpívá v prořatých lebkách,
chladí se v řekách krve.*

K jeho hlasu se přidal Bolverkův smích. „Tak jest, toč s ním s radostí! Bij nepřátele – bohy, smrtelníky, obry – na tom nezáleží. Meč je na svobodě a konec světa se blíží!“

Podal smrtelníkovi pochvu, ukončenou zlatým listem. „Teď jej ukryj do téhle pochvy,“ zaskřípal jeho hlas, „a uděláš dobře, když ho vytáhneš až budeš chtít zabít.“ Ušklíbl se. „Pamatuj ale, že ten meč má tu vlastnost, že vyskakuje z pochvy ve špatný čas a nakonec, neměj strach, obrátí se proti tobě!“

„Jen kdyby chtěl nejdřív zničit naše nepřátele,“ odpověděl mu Skafloc, „a v tom případě mi bude dost jedno, co udělá potom.“

„Potom už ti to bude opravdu jedno, možná,“ zašeptal tiše Mananaan.

Nahlas řekl: „Takže vzhůru na cestu. Tohle není místo, na kterém bych chtěl zůstat déle, než je potřeba.“

Vydali se na zpáteční cestu. Bolverk za nimi dlouho obracel nevidoucí tvář. Když vyšli ven – tentokrát bez potíží, protože pes před nimi ve strachu a s kňučením ustupoval – ubíhala jim cesta po ledovci velice rychle. Když se přiblížili ke konci sestupu, uslyšeli hlasitý rachot, při kterém se oba ohlédli. Proti hvězdám se tyčil podivný obrazec, který se pomalu skláněl směrem k nim. Mananaan se vrhl ke člunu a přes rameno vysvětloval Skaflocovi: „Mám takový pocit, že Utgard-Loki se nějak dozvěděl o lsti, kterou jsi oklamal Bolverka a nepřeje aesirským plánům. Bojím se, že odjezd z téhle země nebude jednoduchý.“

XXIII.

Sám boj, který museli Mananaan Mac Lir a Skafloc – adoptovaný syn podstoupit s Jötunheimem, by vydal na celou ságu. Mohli bychom vyprávět o zápase se zuřivými vichřicemi, nehybnou mlhou, skalisky a ledem, s únavou, kterou v nejhroznějších okamžicích rozptylovala jen soška Fand, neochvějně zářící nekonečnou temnotou. Nejlepší z lodí si mnohokrát zasloužila svou pověst a měla by být navěky ozdobena zlatem a oslavována písní. Jötuňané použili mnohá kouzla, aby našim poutníkům překazili návrat a dvojice právě proto prošla nesčetným nebezpečím. Oni sami však používali všechna zaklínadla, která znali, ať už ke zrušení nepřátelských kouzel, tak k vlastní pomoci. Opláceli svým nepřátelům stejnou mincí a posílali ke břehům Jötunheimu strašlivé bouře a vichřice, které bičovaly pobřeží nepřátelského světa a trásly základy samotné země.

Samozřejmě by si nikdy netroufli pustit se s obry do otevřeného boje, i když dvakrát museli zabít obra-samotáře, který na ně zaútočil.

Neustále však bojovali s pozemními i mořskými obludami, které je ohrožovaly na každém kousku cesty. Častokrát unikli smrti jen zázrakem, zvláště ve chvílích, kdy se museli utéci před zuřícími bouřemi a vichřicemi do zátok a zálivů. Každý z jejich bojů je sám o sobě hrdinským příběhem.

Měli bychom se zmínit o tom, jak získali koně. Zaútočili na obrovské stáje, aby ukradli zvířata. Skončilo to tím, že celý dvorec stál v jediném plameni a oni odjížděli s kořistí, v níž koně nebyli zdaleka to jediné. Zvířata, která ukradli, se v Jötunheimu počítala k nejmenším poníkům, ale ve vnějším světě patřila k největším a nejtěžším hřebcům, byly to obrovské černé bestie s plamennýma očima a zlým srdcem. Kupodivu si koně na své nové pány rychle zvykli a ve člunu, do kterého se stěží vešli, se chovali klidně. Ta zvířata se nikdy neunavila, nebála se ani denního světla, ani železa, nebála se dokonce ani Skaflocova meče. Ne každý Jötuňan byl obrem, zrůdou, nebo nepřítelem. Konec konců, někteří z jejich rodu se stali asgardskými bohy. Osamělý chalupník přijal pod svou střechu dva poutníky, kteří ho rozptýlili v jeho samotě a nijak zvlášť se nevyptával odkud a kam cestují. Mnoho žen nebylo větších, než ženy lidské a častokrát byly nejen dobře rostlé, ale i hezké ve tváři. Mananaan, který měl

jazyk neobyčejně hbitý, zjistil, že život psance není zdaleka tak hrozný, jak to zpočátku vypadalo. Skafloc se však za žádnou z nich ani neohlédl.

Bylo by toho mnoho, o čem by se dalo vyprávět – o strašlivém draku a jeho zlatém pokladu, o ohnivé řece, bezedné propasti, nebo o mlýnku obryň. Možná, že by čtenáře zajímalo, jak to bylo, když Mananaan a Skafloc rybařili v Pekelné řece a o tom, co tam ulovili. Dobrodružství na válečném poli, kde se připletli do věčného boje, příběhy o čarodějnici ze Železného lesa, o písni, kterou si sama pro sebe zpívá polární záře, i ty by stály za slovo, a každé z nich by vydalo na dlouhou ságu. Jenže, protože nejsou pro naše vyprávění důležité, necháme je tam kam patří – v kronikách Faerie.

Stačí, když řekneme, že nakonec se Mananaan a Skafloc přece jen dostali z Jötunheimu a vypluli na jih, k vodám Midgardu.

„Jak dlouho jsme byli asi pryč?“ uvažoval člověk.

„Nevím. Tam běží čas mnohem pomaleji, než tady.“

Mořský král ucítil svěží vítr a obrátil tvář k jasně modrému nebi. „Vím jenom, že už je jaro.“

Za chvíli pokračoval. „Ted', když máš svůj meč a už jsi mu dal nejednou pít, co chceš dělat?“

„Mám v úmyslu připojit se k elfímu králi, pokud je ještě naživu,“ podíval se Skafloc zachmuřeně kupředu, kde se nad hřebeny vln začala na obzoru rýsovat tmavší linie. „Vysaď mě na jižním konci kanálu a já už ho najdu. Jen ať se mi v tom ta skřetí sebranka pokusí zabránit! Až od skřetů vyčistíme alfheimskou pevninu, přeplavíme se do Anglie a osvobodíme i tu. Nakonec je zaženeme do jejich děr a půjdeme za nimi až tam a rozšlápneme tu jejich prokletou rasu jako hmyz!“

„Když se ti to podaří,“ usekl Mananaan. „No, v každém případě to musíš zkusit.“

„Myslíš, že Sidhe nám nepřispěje na pomoc?“

„To musí rozhodnout nejvyšší rada. Jistě to neuděláme, pokud jsou skřeti v Anglii, protože zatímco by byli naši válečníci v boji, mohli by skřeti naši zem snadno a beze ztrát vyplenit. Možná, že se k vám přidáme v boji o Anglii, jednak pro válečnou slávu, jednak proto, abychom si pojistili bok proti jejich útoku.“ Mořský král pozvedl pyšnou hlavu. „Ať už to ale dopadne jakkoliv, ve jménu společně prolité krve, kořisti, strádání a nebezpečí, ve jménu života, který mnohokrát jeden druhému dlužíme, až se budeš vracet do Anglie, Mananaan Mac Lir a jeho lidé ti budou stát po boku!“

Oba muži si beze slova potřásli rukama. Pak už to netrvalo dlouho a Mananaan vysadil Skafloca i jeho jötunského koně na pobřeží a vracel se přes kanál ke své Fand.

Skafloc se vydal na svém černém hřebci do vzdálené centrální provincie za králem elfů. Kůň byl vyhublý, krácel sice ještě pořád pyšně, ale břicho měl

prázdné. Skaflóc na tom nebyl o mnoho lépe, vypadal skoro jako pobuda, šaty měl potrhané a špinavé, zbroj potlučená a rezavá, plášť, kterým si halil ramena byl obnošený tak, že byl místy průsvitný. Na svých cestách hodně zhubl, mohutné svaly bylo to jediné, co měl kromě silných a těžkých kostí pod kůží. Držel se však pyšně a zpříma. Ve tváři měl hluboké vrásky, dávno ztratil svůj mladistvý vzhled a změnil se v zachmuřeného boha psanců. Nej příjemnější výraz, který se mu na obličeji objevil, byla pobavená jízlivost, ale většinou vypadal jako ztělesnění drsné pýchy. Jediné, co na něm zůstalo mladé, byly dlouhé světlé vlasy, které za ním vlály ve větru. Právě tak mohl vypadat Loki, jedoucí na vigridskou pláň, večer před koncem světa.

Putoval přes kopce a všude kolem něj se s novým jarem rodil nový život. Ráno přišlo a země byla rozblácená, stružky a kaluže vody se leskly ve slunečních paprscích. Zem rychle pokrývala svěže zelená tráva a na stromech se nalévaly pupence, záchvěvy prvního svěžího listí, první poslové zeleného léta.

Pořád ještě bylo chladno. Nad pahorky se proháněl studený vítr a trhal ze Skafloca plášť. Byl to však jarní vítr, který dováděl a pokřikoval a vyháněl zimní sklíčenost. Obloha se klenula vysoko a bez jediného mráčku, sluneční šípy zasypávaly navlhlou travu a dodávaly jí další sílu. Kdesi na jihovýchodě zuřila bouře, ale proti černým mrakům na obzoru se klenula jasná duha.

Nad hlavou se mu ozvalo volání divokých hus, které se vracely domů. Drozd se pokoušel o první písničku a na nedalekém stromě si jako dva oranžové plamínky hrály dvě veverky.

Už brzo nastanou teplé dny a bílé noci, lesy budou zelené a všude rozkvetou květy. V Skaflocovi, pohrouženém v podobné myšlenky, se něco pohnulo a odkrylo dávno zapomenutou a skoro ztracenou něhu.

Oh, Fredo, kdybys tak byla se mnou...

Den se pomalu chýlil k večeru. Skaflóc cestoval na svém neúnavném koni přímo, nestaral se o to, kdo ho spatří. Jel celkem pomalu, alespoň na jötunská měřítka, takže si kůň stačil utrhnout nějakou potravu cestou, ale přesto se pod jeho kopyty chvěla zem. Právě vjížděli do středních zemí Faerie, do centrální provincie Alfheimu a mířili k Pevným horám, kde se musel zdržovat král elfů, pokud byl ještě naživu. Už míjeli pozůstatky války – spálené usedlosti, zrezivělé zbraně, čistě obrané kosti, a to všechno se už rozpadalo s rychlostí, jakou ve Faerii mizelo všechno, co bylo bez života. Čím dál tím častěji naráželi na poměrně čerstvé skřetí stopy a Skaflóc si zamyšleně olízl rty.

Nastala podivně teplá noc a pro Skafloca, který přijel ze země naprosté tmy, i plná světla. Pokračoval v cestě, chvilkami v sedle podřimoval, ale jeho uši byly neustále na stráži. Nepřátelské jezdce zaslechl dlouho předtím, než mu zkřížili cestu. Nasadil si helmu a zapnul podbradník.

Bylo jich šest, veliké temné stíny, které se tyčili proti hvězdnatému nebi. Byl pro ně hádankou – smrtelník ve zbroji a oděvu, který pocházel napůl z

Alfheimu a napůl ze Sidhe a na koni, který se podobal jejich, jenže byl mnohem větší a silnější. Postavili se mu přímo do cesty a jeden z nich vykřikl: „Ve jménu krále skřetů Illreda, stůj!“

Skaflloc pobídl koně a vytáhl meč. Čepel zazářila nocí jako modrý blesk. Vjel mezi skřety plným tryskem a než se stačili vzpamatovat, rozsekl jednomu z nich lebku a druhému srazil hlavu z ramen.

Museli to být zkušení bojovníci, protože se okamžitě vzpamatovali. Jeden zaútočil na Skaflloc zleva obuškem, druhý zprava, sekerou. Skaflloc řídil koně jenom nohama a štít pozvedl tak, aby ho chránil proti obušku. Na druhou stranu dopadla jeho čepel, která protřela nejen násadu sekery, ale i hrud' za ní. Potom se meč vznesl širokým obloukem vlevo a rozsekl skřeta s obuškem od temene hlavy až k pasu. Potom Skaflloc přitáhl jedním prstem otěže. Obrovský kůň se vzepjal na zadní a jediným máchnutím strašlivého předního kopyta rozdrtil lebku pátému útočníkovi.

Poslední skřet ze skupiny se s výkřikem obrátil na útěk. Skafllocova ruka vyletěla kupředu, modrý blesk zasáhl skřeta mezi lopatky a kus čepele mu vyšel z hrudníku. Muž potom pokračoval v cestě a pátral po těžce zkoušeném elfím králi. Těsně před úsvitem sesedl u jakési řeky, aby se chvíli prospal.

Probudil ho tichý šustot rákosí a neznatelné chvění země. Plížili se k němu dva skřeti. Nestačil udělat nic jiného, než vyskočit na nohy a vytasit meč a skřeti zaútočili. Prvního přivítal ranou, která proletěla štítem, ramenem a zastavila se až v srdci. Potom čepel vytrhl z rány, poklesl na koleno a nastavil tak rychle, že se na ni druhý skřet setrvačností sám nabodl. Bylo to drsné probuzení, ale Skaflloc, do kterého navíc proudila síla kouzelného meče, hodnotil celou událost se svým stoickým klidem.

„Tak to bylo opravdu o vlas,“ zabručel a pokračoval, „jenže doufám, že ta nejlepší zábava teprve přijde.“

Celý den pokračoval v cestě. Okolo poledne narazil na jeskyni, kde spalo několik skřetů. Všechny je pobil a z jejich zásob se najedl. Vůbec si nelámal hlavu s tím, že za sebou nechává stopu v podobě řetězu mrtvých, podle které ho může kdokoliv sledovat. Ať.

Navečer dojel k horám. Tyčily se před ním vysoké a krásné a jejich zasněžené vrcholky se koupaly v narůžovělé záři červánků. Slyšel hukot horských vodopádů a šumění borovic. Pomyslel si, jak je to zvláštní, že takové překrásné a mírumilovně vyhlížející místo se může stát jevištěm bezohledného vraždění. Podle práva by tady měl být s Fredou a jejich láskou, ne s válečným koněm a mečem zkázy.

Bohužel, dopadlo to právě takhle. A jak je na tom asi Freda?

Stoupal úbočím hor a se zvoněním podkov překročil rameno ledovce. Nebe pomalu zastíral černý noční plášť a měsíc, který byl skoro v úplňku, proměnil

vrcholky hor v neskutečné přeludy. O chvíli později zaslechl Skaflóc odkudsi z dálky zvuk velkého elfího rohu. Srdce mu poskočilo a pobídl koně nejprve do klusu a pak do cvalu. Hnali se přes rokliny, po horských římsách i nad nedohlednými svahy. Vzduch mu svištěl v uších a ozvěna okovaných kopyt se mnohokrát odrážela v okolních horách.

Tam vpředu se bojovalo!

Potom se ozvalo další zatroubení, ale tentokrát to byl roh skřetů a zanedlouho už rozeznával vzdálené výkřiky bojujících a slyšel řinčení zbraní.

Se zabzučením kolem něj proletěl šíp. Vztekle zavrčel a sehnul se v sedle. Nebyl čas se starat o osamoceného střelce. Měl před sebou mnohem důležitější práci.

Objel ostrý výběžek skály a rozhlédl se bojištěm, které zaléval měsíční svit. Smrtelný člověk by před sebou viděl jen sněhovou pláň, po které se točí sněhové víry a zaslechl by v hukotu větru podivnou melodii. Skaflócův kouzelný zrak však viděl něco jiného.

Místo vysokého horského štítu viděl mohutný hrad, zčásti pokrytý ledem, jehož věže a hradby se pyšně tyčily k nebi. V určitém odstupu od hradeb se černala temná masa skřetích stanů. Jeden z pavilónů byl mnohem větší než ostatní a nad ním vlála černá zástava. Z nejvyšší věže hradu vlál praporec elfího krále. Oba králové se tedy konečně srazili.

Skřeti útočili na hrad. Vyli pod jeho hradbami jako psi, vztyčovali žebříky, pokoušeli se šplhat na hradby všemi možnými způsoby a bylo jich tolik, že se pod nimi úpatí hradeb úplně ztrácelo. Měli bezpočet válečných a dobývacích strojů, balisty, praky a katapulty, s jejichž pomocí bořili zdi, vrhali do hradu ohnivé koule, břevna a obrovské kameny, dobývací věže na kolech, které se s rachotem, plné vojáků, přibližovaly k hradbám, i berany, kterými bušili do bran. Výkřiky, dusot nohou a zvonění podkov, třesk zbraní, drnění a dunění bubnů a hýkání obrovských rohů, to vše splývalo ve strašlivé kakofonii zvuků, která uvolňovala laviny z okolních svahů a drtila rezonující ledová pole.

Elfové stáli na hradbách a odráželi útočící skřety. Blýskaly se meče, šípy a oštěpy zastíraly měsíc, olej z obrovských kotlů tekł z hradeb celými proudy. Odstrkávané žebříky se řítily dolů, ale skřeti byli jako mořský příboj na pobřeží a elfů bylo jen několik tuctů. Bylo vidět, že se obléhání chýlí ke konci, protože obránci už dlouho nevydrží.

Skaflóc vytasil meč. Čepel se zasvištěním vyletěla z pochvy a zableskla chladným modrým světlem. Divoce vykřikl, pobídl koně a vrhl se v oblaku zvířeného sněhu dolů po úbočí.

Nemusel přebrodit horskou říčku, která mu stála v cestě, jak předpokládal, protože vysoko nad ní ucítil, jak se koni napínají svaly a než se stačil vzpamatovat, vznesl se s ním kuň vysoko do vzduchu a dopadl téměř na druhé

straně úžlabiny. Náraz byl tak prudký, že Skafllocovi málem vyrazil zuby. Vzápětí už pádili po svahu nahoru, na bojiště.

Skřetí tábor byl téměř prázdný. Skaflloc se vrátil mezi stany hluboko sehnutý v sedle a z nejbližšího ohně sebral silnou hořící větev. Rychlost jízdy rozdmýchala žhavou větev do plamenů a Skaflloc jako bůh pomsty projížděl táborem a zapaloval všechno, co měl na dosah. Netrvalo dlouho a mnoho stanů stálo v plamenech, zatímco silný vítr šířil požár jako kouzlem. Skaflloc se teď rozjel k hradbám a v jízdě si připravil zbraně.

Jako už předtím, měl na levé ruce štít, meč v pravici a koně řídil lehkými pohyby nohou.

Dřív, než si skřeti kolem hlavní brány uvědomili jeho přítomnost, zabil tři z nich a stejný počet padl pod kopyty jeho koně.

Pak se na něj většina útočníků vrhla. Meč se točil, svištěl i řval, poletoval vzduchem jako modrý blesk, drtil helmice i pancíře, maso a kosti a z čepele, která se nořila z krvavé záplavy se kouřilo. Byl ve svém tanci smrti neúnavný a Skaflloc porážel řady skřetů jako sekáč zralé klasy.

Srotili se kolem něj, ale žádný z nich se nemohl dotknout železa, které ho chránilo a málokterá z ran ho zasáhla. A ty údery, které na něj dopadly, většinou ani necítil – alespoň dokud svíral v ruce kouzelný meč!

Řal ve vodorovném oblouku a skřetí hlava odletěla do tmy, další ranou rozpáral břicho útočícímu jezdcí. Potřetí dopadl meč a pod jeho nárazem pukla helmice, lebka i mozek v ní. Jakýsi pěšák se ho pokusil bodnout oštěpem a škrábl ho na paži. Naklonil se ze sedla a srazil ho na zem. O většinu pěších se však postarala kopyta a zuby jötunského koně. K měsíci se vznesl sílící zvuk týraného kovu. Bílý sníh se měnil v krvavé mokřisko a všude se v kalužích vlastní krve váleli mrtví skřeti. Nad bojištěm se tyčilo tělo černého hřebce a jeho jezdce, který si strašlivou čepelí prosekával širokou cestu k hradním bránám.

„Bij, meči, jen bij!“

Mezi skřety se začala šířit panika, někteří z nich už se dokonce obraceli na útěk. Skaflloc vykřikl: „Hej, Alfheim! Dnes v noci s námi jede sám otec vítězství! Kupředu, elfové, do útoku! Otevřete brány a zabíjejte!“

Hořící tábor osvětloval celé bojiště jako obrovský ohnivý kruh. Skřeti propadli zmatku. Tábor hořel a podivný jezdec na jötunském koni neúnavně rozdával smrt. Rychle si také uvědomili, že bojují proti kouzelnému meči. Co je to za bytost, která se pustila do boje s Trollheimem?

Skaflloc cválal před branou sem a tam. Ve světle požáru a měsíce se mu zbroj leskla vlhkou krví. Oči mu svítily stejně modrým plamenem, jako kouzelná čepel. Odrážel skřety a vyzýval hlasitým křikem elfy k výpadu.

Mezi vyděšenými skřety se začal šířit šepot:

„Je to sám Odin, vytáhl proti nám do pole, ne není to Odin, podívejte, má dvě oči, je to Thor – je to Loki, vysvobodil se z řetězů, konec světa se blíží – je to smrtelný člověk, ale posedli ho démoni – to je sama Smrt –“

Ozvaly se elfí rohy, brány se rozletěly dokořán a z hradu vyjeli elfové. Bylo jich mnohem méně než skřetů, ale ve vyhublých tvářích jim svítily oči novou nadějí. V jejich čele jel na mléčně bílém válečném koni král elfů. Bílé vlasy a vousy za ním vlály ve větru, na hlavě mu zářila těžká zlatá koruna a z ramen mu splýval plášť modrý jako soumrak.

„Nemysleli jsme, že tě ještě kdy spatříme živého, Skaflocu,“ zvolal král.

„A přece to tak nakonec dopadlo,“ odpověděl člověk, bez jediné známky dřívější bázlivé úcty. Čeho bych se ještě měl bát já, pomyslel si, který mluvil s mrtvými, doplul na konec světa a v životě už nemá co ztratit?

Oči elfího krále spočinuly na kouzelném meči. „Znám tuhle zbraň,“ promluvil potom tišeji. „Nevím, jestli je právě dobře, že ji má Alfheim na své straně. No...“ Pozvedl hlas: „Kupředu, elfové!“

Jeho lidé se vrhli na skřety a krvavý boj vzplanul nanovo. Krví zbarvené meče a sekery se neúnavně zvedaly a dopadaly, kov skřípal a sténal, nebem létaly mračna šípů a oštěpů, koně dupali po raněných a mrtvých a sami ržáli ve smrtelné agónii, válečníci ze sebe vydávali všechny síly, bojovali do posledního dechu, padali k zemi.

„Hej, Trollheim! Ke mně, ke mně!“ Illrede šikoval své vojsko a podařilo se mu přinutit jednu jeho část, aby vytvořila jakýsi klín. Sám se postavil na jeho špici a vedl skřety do útoku, kterým chtěl elfy rozdělit napůl. Ržání černého hřebce, na kterém jel, se rozléhalo jako dunění hromu, obrovská sekera v jeho pravici se změnila v živoucí bytost, zvedala se a neomylně dopadala na nepřátele a elfové před ním začali ustupovat. Jeho tvář byla nad límcem dračího pláště zsinale zelená a nesla výraz neovladatelné nenávisti. Výrůstky na bradě se mu kroutily a oči plály černým svitem. Když ho Skafloc spatřil, vydralo se mu z hrdla vlčí zavytí. Obrátil jötunského koně a začal se prodírat bitevní vřavou k skřetímu králi. Jeho meč s jekotem rozséval zkázu a podobný modrému plameni podtínal nepřátele stejně snadno jako mladé stromky.

„Ha!“ vykřikl Illrede. „Všichni z cesty, ten je můj!“

Prostor mezi nimi se jako zázrakem vyčistil a oba jezdci se rozjeli proti sobě. Když však skřetí král spatřil runy, planoucí na čepeli Skaflocova meče, sevřelo se mu hrdlo a přitáhl otěže.

Skafloc se mu zasmál do obličeje. „Máš pravdu, tvé zlo se teď obrátilo proti vám. Tobě i celé vaší zlé rase teď nadchází soumrak.“

„Ne všechno zlo na světě pocházelo vždy od skřetů,“ odpověděl mu Illrede podivně tichým hlasem. „Tak se mi zdá, že tím, že jsi přinesl tuhle čepel zpět na svět, vykonal jsi víc zla, než já kdykoliv v minulosti. I osud skřetů určují Norny, ale žádný skřet, byť by byl sebesthorší, by něco takového neudělal.“

„Protože by měl strach!“ ušklíbl se Skaflóc a rozjel se na skřetího krále.

Illrede se mu postavil s rytířskou odvahou. Sekera zasáhla Skaflócova koně do pravého ramene. Rána nebyla hluboká, ale kůň zaržál a vzepjal se na zadní. Skaflóc musel vynaložit všechny síly, aby zůstal v sedle a mezitím zaútočil Illrede na něj.

Muž stačil nastavit ráně štít a ten ho sice zachránil před zraněním, ale puknul. Pod silou úderu se Skaflóc v sedle zapotácel. Illrede se s koněm přimáčkł ještě blíž a pokoušel se ho zasáhnout do hlavy. Skaflócova helma byla zprohýbaná a jenom nadlidská síla, kterou mu propůjčoval meč, mu ještě umožňovala udržet se v sedle.

Illrede pozvedl zbraň k novému úderu. Napůl omámený Skaflóc po něm sekl mečem. Byla to špatná a slabá rána. Náhodou se však sekera a meč srazily ve vzduchu. Vyletěla z nich sprška jisker a sekera s hlasitým třeskotem praskla. Skaflóc potřásl hlavou, aby si ji trochu vyčistil. Potom se zasmál a utál Illredovi levou paží. Skřetí král se zhroutil v sedle. Skaflócova čepel znovu zavířila vzduchem a tentokrát to byla pravá ruka, která odpadla. „Žádnému válečníkovi nesvědčí ke cti, když si hraje s bezmocným nepřítelem,“ zasténal Illrede. „To není tvoje vina, to dělá ten meč.“

Potom ho Skaflóc zabil.

Na všechny skřety teď padla hrůza a dali se na neuspořádaný ústup. Elfové na ně nemilosrdně dotírali. Zvuky menších šarvátek se brzo rozléhaly v širém okolí, všude, kde elfové ustupující skřety dostihli. Elfí král povzbuzoval své bojovníky a poháněl je kupředu, sám jim však stál v čele a šel jim příkladem. Byl to však Skaflóc, kdo budil hrůzu kdekoliv se objevil s mečem, který šířil rovným dílem modrou záři a krvavé krupěje. Nepřátelé před ním padali jako snopy zralého obilí a kdekoliv se objevil, dávali se skřeti v hrůze na útěk.

Nakonec se skřetí ústup změnil na bezhlavý útěk. Elfové je zuřivě pronásledovali, zabíjeli je zbraněmi, vyhazovali do plamenů hořícího tábora. Jen málokterý se zachránil.

Elfí král seděl v sedle koně a těsně před příchodem rána přehlížel bojiště. Kolem úpatí hradeb se vršili mrtví v několika vrstvách. Chladný vánek čechral králi vlasy, ze kterých si sejmul helmu, stejně jako hřívu jeho koně. Skaflóc, unavený, zachmuřený a od hlavy k patě potřísněný krví a mozkiem, k němu dojel a zastavil mu po boku. Pomstychtivost z tváře mu však nezmizela.

„To bylo velké vítězství,“ promluvil král elfů. „Jenže náš hrad patří k několika posledním elfím útočištím. Skřeti pročesávali a ničili Alfheim od jedné hranice ke druhé.“

„Už dlouho nebudou,“ odpověděl mu Skaflóc „Teď vytáhneme my proti nim. Při té rozloze nebudou jejich posádky silné a každý elf, který zůstal na svobodě a žije jako psanec, se k nám přidá. Výstroj a výzbroj v nejhorším

vezmeme skřetům které zabijeme. Bude to těžký boj, ale můj meč nám přinese vítězství.“

„Kromě toho,“ dodal pomalu, „ted’ máme novou zástavu, kterou poneseme v čele armády. Měla by sama o sobě nepřítelem otrást.“ Pozvedl ratiště oštěpu, na jehož konci byla nabodnuta Illredova hlava. Zdálo se, že mrtvé oči vidí a široká ústa se stahují k výhružnému úšklebku.

Elfí král se otrásl. „Máš srdce plné pochmurnosti, Skaflocu,“ promluvil po chvíli. „Od doby, kdy jsem tě viděl naposled, jsi se hodně změnil. Ale dobrá, ať je po tvém.“

XXIV.

Jednoho zimního rána, se Freda připotácela na usedlost Thorkela Erlendssona.

Usedlík právě vstal a vyšel se na zápraží rozhlédnout, jaké bude počasí. Na okamžik si myslel, že ještě sní. Viděl ozbrojenou dívku se štítem v ruce, v pancíři a s mečem po boku, všechno vyrobeno z jakéhosi kovu barvy mědi, oblečenou do podivných šatů neznámého střihu, která tápala kupředu jako slepá – ne, to nemůže být skutečnost.

Sáhl po oštěpu, který měl pro všechny případy postavený za dveřmi. Ruka mu však klesla, když se na dívku zadíval pozorněji a poznal ji. Byla vyhublá, pohled měla prázdný, ale byla to opravdu Freda, dcera Ormova, která se vrátila.

Thorkel ji zavedl dovnitř. To už k nim pospíchala Asa, jeho žena.

„Byla jsi dlouho pryč, Fredo,“ mluvila na dívku uklidňujícím tónem, „vítej domů!“

Dívka se jí pokoušela odpovědět, ale přes rty jí nepřešel jediný zvuk. „Ubohé dítě,“ zašeptala Asa. „Ubohé ztracené dítě. Pojď, pomohu ti do postele.“

Do domu vstoupil Audun, po zavražděném Erlendovi Thorkelův druhý nejstarší syn.

„Pocasí venku je chladnější, než srdce urozené panny,“ ušklíbal se, ale pak se zarazil. „Kdo je to?“

„Freda, dcera Ormova,“ odpověděl mu Thorkel. „Nějakým způsobem se jí podařilo vrátit se domů.“

Audun k ní přistoupil. „Ale to je báječné!“ řekl s radostí. Chytil ji kolem pasu, ale dřív, než ji mohl políbit na tvář, vycítil její němou prosbu. Pustil ji a ustoupil stranou. „Co je to s ní?“ „Co se to s ní děje? Zeptej se, co se s tím ubohým, smutným děvčetem neděje! Teď se vy dva velkonozí chlapi s vypoulenýma očima seberte a zmizte mi odsud, abych ji mohla uložit do postele.“

Freda dlouho ležela, nespala a upírala prázdný pohled na zeď. Když jí Asa nakonec donesla jídlo a přinutila ji něco sníst, hladila ji po vlasech a konejšila ji jako matka konejší dítě, Freda se rozplakala. Plakala dlouho a podivně tiše. Asa ji držela v náručí, dokud se nevyplakala. Teprve potom upadla Freda do tvrdého spánku.

Později, když ji Thorkel dlouho přemlouval, souhlasila, že zatím zůstane bydlet u nich ve dvorci. Přestože se brzy vzpamatovala, už to nebyla ta šťastná a veselá dívka, jakou si pamatovali.

Thorkel se zeptal, co se jí stalo. Sklonila pobledlou tvář. Thorkel rychle dodal: „Ne, nemusíš nám nic povídat, jestli nechceš.“

„Bylo by zbytečné tajit pravdu,“ odpověděla tak tiše, že ji bylo stěží slyšet.

„Valgard mne unesl i s Asgerdou na východ až za moře a chtěl nás darovat pohanskému králi, o jehož přízeň se ucházel. Sotva jsme přistáli, když ho napadl... jiný viking se svými lidmi a obě skupiny se pustily do boje. V tom boji byla Asgerda zabita a Valgardovi se podařilo uprchnout. Ten druhý náčelník mě vzal sebou. Nakonec, když se potom... musel vydat na cestu, kam jsem... s ním nemohla, dovedl mě na místo, kde stával otcův dvorec a odjel.“

„Tvoje výstroj a oděv je zvláštní.“

„Dostala jsem je od toho vikinga. Měl je ani nevím odkud. Často jsem mu bojovala po boku. Byl to dobrý muž, i když to byl pohan.“ Freda upírala zrak do plamene krbu, u kterého seděla. „Opravdu, byl to ten nejlepší, nejodvážnější a nejhodnější z mužů.“ Rty se jí zachvěly. „A jak by mohl nebýt? Vždyť pocházel z dobrého rodu.“

Vstala a rychle vyšla z místnosti. Thorkel se za ní díval a zamyšleně se potahoval za prošedlou bradu. „Neřekla nám celou pravdu,“ řekl si v duchu, „ale nemyslím, že by nám někdy řekla víc.“

Víc Freda neřekla ani knězi, který ji zpovídal. Po zpovědi vyšla sama ven, vyšla na vysoký kopec a dlouho tam stála a pohlížela k nebi.

Zima pomalu odcházela a byl krásný, nepříliš studený jasný den. Na tiché zemi se leskl sníh a nad hlavou se jí klenulo jasně modré nebe.

Freda tiše promluvila: „Teď jsem spáchala smrtelný hřích, když jsem nepřiznala, s kým jsem to vlastně neprovdána sdílela lože. Naložila jsem si tuhle zátěž na vlastní srdce a odnesu si ji s sebou do hrobu. Otče Všemohoucí, ty víš, že jsme svůj hřích spáchali bez viny a nevědomky. Pro nás to nebyl hřích, byl to čas tak krásný, že kdybych přiznala pravdu a nazvala ho tím nejošklivějším z jmen, pošpinila bych ho. Sešli na mě trest dle své vůle, ale ušetři toho, který nebyl vychován ve víře a jinak žít neumí.“ Pak se začervenala. „Myslím si také, že nosím pod srdcem to, co si musíš i ty, Matko boží, pamatovat a on by neměl být trestán za hřích, který spáchali jeho rodiče. Otče, Matko i Synu svatý, se mnou naložte dle vlastní vůle, ale ušetřte to nevinné dítě!“

Když sešla z kopce, cítila, že se jí zčásti vrátil klid. V chladném větru jí zčervenaly tváře, v paprscích slunce se jí vlasy zaleskly bronzovou hnědí a šedé oči se jí rozjasnily. Když potkala Auduna Thorkelssona, měla na rtech úsměv.

Nebyl o mnoho starší než ona, ale byl vysoký a silný, zkušený hospodář a slibný bojovník. Kolem hlavy se mu kudrnatila záplava vlasů a když vykročil Fredě vstříc, sám se červenal jako dívka.

„Já... víš, hledal jsem tě... Fredo,“ vypravil ze sebe nakonec.

„Proč, stalo se něco?“ zeptala se.

„Ne, jenom, no, víš... ano, prostě bych si s tebou rád promluvil,“ koktal. Kráčel po jejím boku a vrhal na ni zpod sklopených řas tu a tam kradmé pohledy.

„Co budeš teď dělat?“ vypravil ze sebe po chvíli.

Veškerá radost z ní spadla. Podívala se na oblohu a pak na rozlehlá okolní pole. Moře odsud nebylo vidět, ale vítr sebou zřetelně přinášel jeho neklidný, neúnavný hlas.

„Nevím,“ odpověděla, „nikoho nemám...“

„Ale ano, máš!“ zvolal. Pak se mu jazyk vzpříčil v ústech a Audun nebyl schopen dlouhou dobu promluvit, jakkoliv se za to v duchu proklínal. Konečně zima vykrvácěla pod vítěznými zbraněmi jara. Freda stále ještě bydlela v Thorkelově domě. Nikdo jí neměl za zlé, že čeká bastarda. Kdyby nebyla v jiném stavu, po všem co prožila, muselo by s ní být něco v nepořádku! Ať už to bylo tím, že byla silná a odolná, nebo že dítě bylo počato tak jak bylo, strádala velice málo ranními nevolnostmi. Proto mohla tvrdě pracovat a když byla všechna práce hotova, chodila často na dlouhé procházky po okolí, většinou sama. Občas ji provázel Audun. Asa, která neměla dceru, jen pár děveček, byla ráda, že má takovou pomocnici a někoho, s kým si může popovídat o ženských záležitostech. Jejich dvorec se zdaleka nemohl vyrovnat Ormovu. Asa většinou zastala všechnu řeč sama a na přímé otázky jí Freda způsobně odpovídala.

Zprvu ji čas mučil, ani ne tak tíhou jejího hříchu, nebo ztrátou rodiny – s tím se byla schopná vyrovnat a nový život, který v sobě nosila, jí v tom hodně pomáhal – jako spíš ztrátou Skafloca. Ani zpráva, ani slovo, ani známka od té chvíle, kdy na ni toho zimního rána upřel zraněný pohled u spáleniště Ormova dvorce. Přinucen svými nepřáteli, vydal se na cestu do nejstrašnější ze všech zemí, aby získal cenu, která mu nakonec přinese zkázu. Kde asi byl včera, kde byl dnes? Je ještě vůbec naživu, nebo jeho mrtvé a ledové tělo leží bez života někde v závějích? Je možné, že ty oči, které zářily jen pro ni, už dávno vyklovali hladoví havrani? Toužil po smrti tak, jak kdysi toužil po Fredě? Nebo se přinutil zapomenout všechno, co mu působilo tu strašlivou bolest a vyměnil své lidství za chladné zapomnění, které našel v Leeině náruči? Ne, to není pravda, nikdy, pokud bude žít by na svou lásku nezapomněl!

Žil ještě? Jak, kde a jak dlouho bude žít?

Znovu a znovu se jí o něm zdálo, viděla ho v živých snech stát před sebou, srdce jim bila společným rytmem a cítila kolem sebe jeho svalnaté a přece tak něžné ruce. Šeptal jí do ucha, smál se, recitoval jí milostné verše a hry se

pomalu měnily v milování... Budila se ve tmě a dusném vzduchu malého pokojíku.

Změnila se. Život lidí jí připadal ve srovnání s životem u elfího dvora šedý a jednotvárný. Vzpomínala na ty pestré dny a ruch v hodovních síních i ostatních prostorách Elfheugu, vzpomínala s pocitem touhy i na ty divoké dny, kdy se zimní divočinou vydávali na lov skřetů. Thorkel se dal pokřtít jenom proto, aby vyšel s původními anglickými obyvateli a proto Freda vídala kněze velice zřídka. Freda tomu byla docela ráda, protože věděla, že v srdci a myšlenkách stále hřeší. Kostel jí po životě v lesích, kopcích a na mořském pobřeží připadal smutný a bezútěšný. Cítila stále lásku k Bohu, ale cožpak nebyla příroda dílem božím a kostel jen dílem lidí? Stejně se ale nemohla přinutit k tomu, aby se obracela k Bohu častěji.

V některých chvílích se neudržela a potom vyklouzla z domu třeba uprostřed noci, vsedla na koně a vyjížděla k severu. Svým kouzelným pohledem byla schopná zachytit útržky Faerie – tiše našlapujícího trpaslíka, sovu, která nepocházela z vejce, černou loď kotvící u pobřeží. Jenže ti, které si troufla oslovit, před ní prchali a tak se jí nepodařilo dozvědět, jak válka pokračuje.

Jenže i ten letmo viděný svět, tajemný a ozářený světlem měsíce, byl světem Skaflocovým. A krátký zázračný čas v něm žila i ona.

Zaměstnávala se natolik, že neměla na přílišný smutek čas a její mladé tělo jenom kvetlo. Týdny se pomalu slévaly v měsíce a cítila ve svém nitru tentýž neklid, který přivolává ptáky z teplých krajin a nalévá pupence čerstvou mízou. Když se občas zhlédla v jezírku, poznala, že se z dívky změnila v ženu – štíhlé tvary se jí vyplnily, nadra zakulatila a nalila, a krev v žilách koluje o něco klidněji. Pomalu dorůstala do svého mateřství.

Kdyby ji tak teď viděl! *Ne, to se nesmí stát! Ale stejně ho miluji, jak strašně ho miluji!*

Konečně zima za zvuků bouře a hustého deště zmizela docela. Stromy a louky pokryla první šťavnatá zeleň. Ptáci se vraceli z teplých krajů.

Freda spatřila párek čápů, které poznala. Kroužili zmateně nad Ormovými pozemky, nad místem kde stál dvorec, na jehož střeše každoročně hnízdili. Tiše se rozplakala a slzy jí kanuly jako pozdní jarní déšť. Cítila hroznou prázdnotu.

Ale ne, to nesmí. Nakonec se uklidnila a na místo bláznivého dívčího štěstí cítila tichou radost. Rostlo v ní přece její dítě. V něm – nebo v ní – na tom vůbec nezáleží, znovu vykvetou všechny zmarněné naděje.

Stála v šeru pod rozkvetlou jabloní, která se kývala v mírném vánku. Skafloc žil na jaře, sice ve stínu a za měsíčního svitu, ale smál se s větrem a šumotem mořských vln. Věděla, že znovu přijde zima a další zima a tak dál v neustálém koloběhu let. Jenže ona si nosila pod srdcem vlastní léto a s ním i každé budoucí léto.

Thorkel se připravoval na obchodní cestu na východ (a možná že měl na mysli i nějaký ten malý přepad, kdyby se naskytla možnost), kterou spolu se synem už dlouho plánovali. Audunovi poslední dobou nějak došlo nadšení a nakonec zašel za otcem: „Já s tebou nemohu jet.“

„Co to má znamenat,“ rozkřikl se Thorkel. „Ty, který jsi po tom toužil víc, než kdokoliv jiný, bys zůstal doma?“

„No, víš, myslel jsem si, že by měl někdo dohlédnout na hospodářství.“

„Od toho máme dobrou čeleď!“

Audun se nejistě zadíval stranou. „To měl Orm také.“

„Tohle je mnohem menší farma, než byla Ormova a sousedé jsou mnohem blíž. Nebo už jsi zapomněl, jak se tady dali lidé v době nebezpečí dohromady a drželi toho nešťastného roku hlídky?“ Thorkelovy bystré oči se zapíchny synovi do tváře. „Co tě žere, mladíku? Ale pravdu! Dostals strach z boje?“

„Dobře víš, že ne,“ vzplanul Audun, „a i když jsem ještě neprolil první krev, zabiji každého, kdo by se to o mně odvážil říci. Prostě o tu výpravu tentokrát nestojím a tím to končí.“

Thorkel pomalu přikývl. „Takže je v tom Freda. Jestli jsem si to nemyslel. Nezapomeň, že nemá žádné příbuzné.“

„No a co? Případnou jí všechny pozemky jejího otce. A já si přivezu peníze z výpravy *příští rok*!“

„A co to dítě, které jí udělal tulák, o kterém sice nemluví, ale na kterého neustále myslí?“

Audun se rozzlobeně zahleděl na špičky nohou. „No, co by s ním mělo být?“ zamumlal. „Nebyla to její vina. Tím spíš za to nemůže to dítě a já ho budu rád houpat na kolenou. Potřebuje někoho, kdo by jí pomohl zapomenout na toho chlapa, který ji prostě opustil. Kdybych ho našel, viděl bys, jestli mám strach z boje!“

„No...“ Thorkel pokrčil rameny. „Mohl bych ti sice poručit, ale myslím, že by to stejně nebylo nic platné. Zůstaň si tedy doma, když si myslíš, že to jinak nejde.“ Po chvíli ještě dodal: „Máš pravdu, ta Ormova pole by neměla ležet ladem. A z ní by mohla být opravdu dobrá žena, která by ti mohla dát hodně silných synů.“ Usmál se, přestože v očích měl ustaraný pohled. „Dobrá, tak se o ni tedy ucházej a přál bych ti, abys ji dostal. Doufám, že budeš mít větší štěstí, než Erlend.“

Když bylo zaseto, vyplul Thorkel se svými ostatními syny a dalšími mladíky na moře. Protože se chystali navštívit několik zemí na vzdálenějším břehu severního moře, očekával se jejich návrat pozdě na podzim, nebo spíš začátkem zimy. Audun pohlížel za odplouvající lodí s touhou v očích. Když se však obrátil k odchodu a uviděl vedle sebe stát Fredu, smutek ho okamžitě přešel.

„Zůstal jsi doma opravdu jen proto, abys dohlédl na žně?“ zeptala se ho. Uši mu zčervenaly, ale odpověděl dost šikovně: „Ty sama dobře víš, že nejen proto.“

Beze slova se odvrátila a mlčela.

Dny se prodlužovaly a země začala prožívat nejkrásnější čas. Teplý vítr, hebké deště, zpěv ptáků a jeleni v lesích a stříbřité ryby v řekách, vůně květů a světlé noci... Freda cítila, jak se dítě hýbe stále silněji.

Audun byl po jejím boku čím dál tím častěji. Znovu a znovu ho v záchvatech beznaděje prosila, ať ji nechá na pokoji. Jeho smutek a nešťastný výraz v ní vždy vzbudil soucit.

Dvořil se jí neobratnými slovy, kterým málokdy naslouchala. Ukrývala tvář do kytic, které jí nosil, a mezi lístky vždy zahlédla úsměv na jeho tváři – byl nesmělý a stydlivý jako štěně. Zvláštní, že tak velký a silný mládenec byl v tomhle směru mnohem slabší, než ona.

Kdyby se měli vzít, brala by si ona jej. Nebyl to Skaflóc, byl to prostě jenom Audun. *Ó, ty můj nezapomenutelný milovaný!*

Jenže vzpomínky na Skaflóca začínaly stále víc patřit ke vzpomínkám na minulé léto, na čas, který ustoupil novému roku. Teď už její srdce jenom hřál, ale nepálil a její touha se teď podobala tichému jezeru, na jehož hladině tančí sluneční paprsky. Truchlit do nekonečna, to by byla slabost. Bylo by to nedůstojné všeho, co spolu sdíleli.

Audun se jí líbil. Byl by silným štítem pro Skaflócovo dítě. Tak přišel večer, kdy spolu stáli na pobřeží, u nohou jim šumělo moře a za zády umíral v odstínech rudé a zlaté barvy den. Audun ji uchopil za ruce a promluvil k ní s klidem, který v posledním čase nabyl: „Víš dobře, Fredo, že jsem tě miloval už předtím, než tě unesli. V minulých týdnech a měsících jsem se počestně ucházel o tvou ruku. Zprvu jsi mě neposlouchala a později jsi mně neodpovídala. Teď tě chci požádat o upřímnou odpověď a jestli si to skutečně nebudeš přát, přestanu tě obtěžovat. Vezmeš si mne, Fredo?“

Pohlédla mu do očí a řekla tichým, ale jasným hlasem: „Vezmu.“

XXV.

V pozdním létě se severské léto změnilo v dešťové období. Ke konci vítr a déšť bičoval elfí pahorkatinu celé dny a noci. Skřeti se skoro neodvažovali opustit brány Elfheugu. Tlupy jejich nepřátel, elfů bez domova, byly den ze dne silnější, dobře zásobovány a vymýšlely dokonalé a smrtící pasti. Skřeti se tedy drželi pod ochranou silných zdí, pili, povalovali se, nudili, hráli, hádali se a znovu pili. Při jejich zlé a hádavé povaze mohlo sebenevinnější slovo vyvolat vážnou hádku a boj na život a na smrt. Zatím jejich elfí milenky zpustly natolik, že neuběhl den, aby se nerozpadlo nějaké přátelství a jen kvůli ženě bylo prolito mnoho krve a utraceno mnoho životů.

Šerými chodbami se šířily podivné zprávy. Illrede – no ano, ten padl a jeho rozšklebená hlava teď leží v sudu se solným roztokem až do začátku bitvy, kdy se stává praporcem, který nesou elfové v čele své armády. Nový král Guro, není schopen udržet skřetí vojska pohromadě, jak to dokázal Illrede. Je neustále zatlačován zpět. Elfy teď vodí do bitev démon na obrovském koni. Má meč, který je, stejně jako jeho srdce, majetkem pekla a pod jeho velením porážejí elfové několikanásobné přesily nepřátel.

Už padl Wendland, šeptal někdo nejnovější zprávu, a strašlivý elfí náčelník sehnal všechny místní skřety na jedno místo a vybil je do posledního. Bitevní pole, které se rozkládalo od obzoru k obzoru, se prý dá přejít po skřetích mrtvolách a není třeba šlápnout na zem.

Byly už dobyty pevnosti v Norsku, Švédsku, Gothlandu i Dánsku, vykládal šeptem jiný a – i když to byly původně elfí hrady a opevnění, stavěné tak, aby odolaly jakémukoliv útoku, padaly a vzdávaly se ještě rychleji, než když na ně zaútočili skřeti. Celé jejich posádky byly bez milosti popraveny. Do Jutské zátoky připlula elfí flotila a její mužstvo už podnikalo nájezdy na samotný Trollheim.

Spojenci a žoldnéři, alespoň ti, kteří přežili, se pomalu vytráceli. Proslýchalo se, že se v Gardariki vzbouřila celá rota Shenů, vrhla se na své skřetí spolubojovníky a zmasakrovala je. Při povstání goblinů byla v Trollheimu vyvražděna tři skřetí města, ne tři – pět, co pět, bylo jich půl tuctu!

Elfové pronikali do Vallandu a před sebou tlačili ustupující skřety. Zpočátku to byl opravdu ústup, ale brzo se změnil ve zmatený útěk a skončil na mořském

pobřeží, pod kromlechy a menhiry Starého národa, strašlivým masakrem. Vyrojilo se mnoho pověstí o původu toho strašlivého koně, který kopyty a zuby povraždil víc skřetů než mnohý bojovník, i kolem obávaného meče, jehož čepel s dvojitým ostrím protínala kov i ocel jako obyčejné plátno a nikdy se neotupila.

Valgard, vyhublejší a zachmuřenější než dřív, ještě úsečnější než kdykoliv předtím, se pokoušel pozvednout pokleslého ducha svých lidí. „Elfové se vzchopili k protiútoky,“ vysvětloval. „Ale proč? Cožpak jste nikdy neviděli, jak kolem sebe umírající v posledním zápase často kope a tluče? Vydávají ze sebe poslední síly, ale nebude jim to stačit.“

Jedno však skřeti věděli jistě. Že přes kanál připlouvá méně a méně lodí z druhého břehu kanálu a jižních zemí a zprávy, které přivázely, byly stále horší. Nakonec to došlo tak daleko, že Valgard zakázal svým mužům mluvit volně s jejich posádkami. Mluvílo se o tom, že bandy elfů-zbojníků, pod vedením Flama a Ohnivého oštěpu jsou čím dál tím drzejší, nakonec už před jejich přesnými šípy nebyla jistá ani celá armáda, napadali skřety rychlými útoky po souši, ale v poslední době i po vodě, říkalo se, že irské Sidhe začalo vyzbrojovat armádu. Mezi skřety v Elfheugu, ale i jinde, se šířila únava, beznaděj a vzájemná nenávisť, kterou elfky úmyslně a dovedně přižívovaly svou koketérií.

Valgard se potuloval hradem sem a tam, od nejvyšších věží, kde hnízdily kavky a sokoli, po nejhlubší podzemí, obývané jen ropuchami a jedovatými pavouky, rozdával nadávky a rány a občas dokonce v záchvatech nepřičetného vzteku někoho zabil. Cítil se omezován, připadal si v těch zdech naplněných modrým šerosvitem jako v pasti, uzavíral se kolem něj kruh nepřátel, sílící elfí armády, uzavíral se celý jeho život. Dobře věděl, že s tím nic nemůže dělat.

Nemělo cenu podnikat s mužstvem trestné výpravy. Bylo to jako bojovat se stíny. Ti mizerní zmetci zmizeli jako kouzlem. Jenže tu se zarazil do skřetích zad oštěp, tam uškrtila jiného konopná smyčka, která přiletěla bůhví odkud, jindy se pod nohama koní otevřela hluboká jáma, jejíž dno bylo poseto ostrými kůly. Jeden už si nebyl jistý ani u stolu, nezřídka někdo umřel na otravu a žádný z těch tupých sloužících nic nevěděl a konec konců to mohl udělat některý ze skřetů ze msty.

Elfové byli lstiví a trpělivi, jejich zdánlivé slabosti se teď měnily v jejich sílu a čas pracoval pro ně. Skřeti jim nerozuměli a pomalu se začali bát té rasy, kterou údajně porazili.

Která teď pomalu ale jistě poráží a hubí vítěze, pomyslel si Valgard v záchvatu beznaděje. Své názory však před mužstvem tajil a snažil se, aby se dozvěděli co nejméně, i když nemohl zabránit šíření poplašných a „zaručených“ zpráv.

Nemohl dělat vůbec nic, jen sedět na Imricově trůně a prolévat hrdlem jeden pohár silného vína za druhým. Leea ho konejšila a starala se o to, aby měl pohár

neustále plný. Tiše se zpíjel, oči se mu pomalu rozostřovaly, až nakonec sklouzl pod stůl.

Často ovšem, když nebyl tak opilý aby nemohl chodit, zvedl pomalu mohutné tělo. Potácivým krokem prošel hodovní síní, kde se ve zbytcích jídel, špíně a vlastních zvracích povalovali skřeti náčelníci. Z držáku na zdi sebral pochodeň a pomalu sestupoval po hrubě vytesaných schodech. Jednou rukou se opíralo vlhkou zeď a tak došel pomalu k určité kobce v podzemí a tu otevřel.

Ve světle uhlíků, které žhnuly vězni pod nohama, tam bylo vidět Imricovo tělo, zbité a zmučené, pokryté čmouhami čerstvé i dávno zaschlé krve. Skřítek, který se staral o oheň jej nenechával nikdy vyhasnout a hrabě visel ve své kobce pověšený za palce nad ohněm, bez jídla a bez vody. Břicho měl propadlé, žebra mu ostře vystupovala pod napjatou kůží, z úst mu vyčníval zčernalý jazyk, ale byl přece jen elf a tohle všechno ho nestačilo zabít.

Šikmýma očima barvy nočního nebe spočinul na Valgardově tváři pohledem, který vždy znovu a znovu způsobil, že se podvrženec v duchu zachvěl. Aby překonal svůj strach, Valgard se ošklivě ušklíbl.

„Jestlipak víš, proč jsem přišel?“ Hlas měl chraptivý a potácel se.

Imric neřekl ani slovo. Valgard ho udeřil přes ústa. V okolním tichu zazněl úder neobyčejně hlasitě a rozhoupal uvázaného vězně ve velikých obloucích. Skřítek uskočil stranou a v šeru mu zableskly oči a ostré zuby.

„Jestli se ti už nesmrskl mozek v hlavě, tak to víš dobře,“ skřípal Valgardův hlas, „byl jsem tady už mnohokrát a přijdu znovu.“

Z držáku na zdi strhl bič a protáhl řemínky mezi prsty. Oči mu zaplály a jazykem si navlhčil rty.

„Nenávidím tě,“ řekl pomalu. Přiblížil tvář Imricovi k obličeji.

„Nenávidím tě za to, že jsi mě přivedl na tenhle svět. Nenávidím tě za to, že jsi mě připravil o mé právoplatné dědictví. Nenávidím tě za to, že jsi tím, čím já nikdy nebudu, ani nemůžu – ty proklatý elfe! Nenávidím tě za ta tvoje špinavá kouzla. Nenávidím tě, protože toho tvého adoptivního bastarda nemám po ruce a proto mi musíš stačit ty, alespoň zatím!“

Pozvedl bič. Skřítek se skrčil do jednoho kouta místnosti tak daleko, jak to jenom šlo. Imric se ani nepohnul, ani nepromluvil.

Když začala Valgarda bolet jedna ruka, přehodil si bič do druhé. Když si unavil i tu, odhodil bič a odešel.

Víno z něj pomalu vyprchávalo. Byl prochladlý a bolela ho hlava. Když procházel kolem jednoho z mála oken, uslyšel zvenčí hukot deště. Vláda léta, které skřeti nenáviděli a po kterém Valgard toužil, se chýlila ke konci, stejně jako vláda Trollheimu. Když léto začalo, těšil se, jak bude polehávat v zelených údolích, na březích průzračných říček a přitom ho proplýtal v bezvýsledných nájezdech na skupiny vzbouřených elfů, nebo zmarnil v tlustých zdech

Elfheugu. Z Vallandu nepřišly žádné zprávy. Poslední co slyšeli, bylo vyprávění jednoho námořníka o bojišti pokrytém mrtvolami skřetů.

Cožpak ten prokletý déšť nikdy nepřestane? Při závanu vlhkého vzduchu, který k němu zaletěl od okna, se Valgard otřásl. Kdesi zazářil modrofialový blesk a úder hromu mu roztřásl kosti.

Pomalou vykloupl nahoru, do svých komnat. Skřetí strážný chrápal v opilém spánku – cožpak to byli opravdu všechno opilci, kteří vraždili své druhy? Nenajde se v celé téhle smrduté a rozhádané tlupě jediný tvor, kterému by mohl otevřít srdce?

Nakonec přišel do ložnice a jeho mohutná postava s pokleslými rameny vyplnila skoro celý dveřní otvor. Leea, která spala na gauči, se probrala a posadila se. Pomyslel si, že alespoň ona ze sebe nedělá obyčejnou čubku jako ostatní elfky, a ve chvílích vnitřní nejistoty a strachu mu dodávala klid.

Znovu modře zasvítil blesk. Zahřmělo a starý hrad se zachvěl v základech. Vítr ječel a vrhal proti okennímu sklu proudy vody. Látkové potahy zdí se vzdouvaly a plameny svíc a pochodní se kývaly ve studeném prúvanu.

Valgard těžce usedl na okraj postele. Leeiny ruce se mu ovinuly kolem krku. Cítil na sobě uklidňující chladný pohled, viděl její úsměv a cítil její vůni a hebkou plet'. Do dunění bouře zazněl sladký hlas: „Kde jste byl, můj pane?“

„Dobře to víš,“ zamumlal „a divím se, že jsi se mi v tom nikdy nepokusila zabránit.“

„Silní zacházejí se slabými podle svého přání.“ Ruka jí vklouzla pod jeho šaty a jasně naznačovala, co všechno by mohl udělat s ní, ale nevšímal si toho.

„Máš pravdu, to je moc dobrý zákon, když člověk patří k těm silným. Teď však skřeti ustupují a za to může Skafloc, protože podle všeho, co se mi doneslo, to musí být Skafloc. Vrátil se se zbraní, před kterou nikdo neobstojí. Který zákon si mám vybrat teď?“

Obrátil se k ní a upřel na ni ošklivý pohled. „Co nemohu pochopit je to, jak rychle podléhají hrady a velké pevnosti. I obrovská armáda, která může vítězit na válečném poli, se musí na těch mohutných hradbách a zdech rozbít. Vždyť některé z nich zůstaly v elfích rukou bez ohledu na to, kolik lidí jsme nasadili při dobývání a nikdy jsme se do nich nedostali. Jen málokteré opevnění se nám podařilo vyhladovět, většina se nám jich ale bez odporu vzdala, právě jako vy. Všechny měly silnou posádku a bohaté zásoby a přece stačilo, aby se k nim přiblížila na dohled elfí armáda a byly dobyty.“ Zavrtěl rozcuchanou, mastnou hlavou. „Proč?“

Uchopil ji hrubýma rukama za drobná ramena. „Elfheug nepadne! Nesmí! Budu ho bránit, i kdyby mě oblehli sami bohové! Ha, už vlastně toužím po boji, nic jiného tak neosvěží jak mne, tak tu moji unuděnou posádku. A my je

rozdrtíme, slyšíš? Odrazíme je zpět a Skaflocovu hlavu narazím na oštěp nad hlavní branou!“

„Určitě, můj pane,“ zapředla jako kočka a tajemně se přitom usmívala.

„Jsem silný,“ zavrčel jako šelma. „Když jsem byl vikingem, lámal jsem mužům páteře a vazy holýma rukama. Ničeho se nebojím a jsem prohnáný jako liška. Vybojoval jsem mnoho vítězství a mnoho jich mám ještě před sebou.“

Potom mu ruce ochable klesly do klína a zrak potemněl. „Jenže, co z toho?“ zašeptal.

„Proč jsem takový? Protože mě takového Imric udělal. Uhnětl mě do podoby Ormova syna. To je jediný důvod, proč jsem naživu a to jak vypadám a co mám v hlavě – to je vlastně Skaflocovo.“

Pracně se vztyčil na nohy, zatápal před sebou jako slepec a vykřikl. „*Vždyť já nejsem nic jiného, než Skaflocův stín!*“

Další blesk, další pekelný posel se zaklikatil oblohou. Zahřměl hrom. Venku skučel vichr. Déšť pokrýval okna souvislým proudem vody. Průvan uvnitř začal zhasínat svíce.

Valgard se potácel komnatou, osvětlovanou jen oslepující září blesků. „Zabiju ho,“ mumlal. „Pohřbím ho hluboko do moře. Zabiju Imrica a Fredu i tebe zabiju Leeo – každého kdo ví, že nejsem skutečný a živý, každého kdo ví, že jsem jenom duch vtělený do uměle vytvořeného těla, vytvořeného podle živého modelu – nejsem člověk, mé tělo je studené – mám studené ruce...“

Nebem se hnal s pekelným duněním hromový vůz. Valgard zařval: „Ano, jen sem hod’ to svoje kladivo! Dělej si kravál, dokud ještě můžeš! Sevřu svýma studenýma rukama pilíře domu, ve kterém žijí bohové, a strhnu ho k zemi! Rozdupu svět! Přivolám ze severu bouře, vichřice, temnotu a skřípající ledovce a v mých stopách nezbude nic jiného, než popel! Já jsem Smrt!“

Někdo divoce zabušil na dveře a jeho hlas skoro zanikal v řevu bouře. Valgard ze sebe vyrazil zvířecí řev a otevřel. Za dveřmi stál vysílený a do niti promočený skřet a Valgard mu oběma rukama sevřel krk.

„A s tebou začnu,“ zasípal. Na rtech se mu objevila pěna. Nešťastný posel se snažil bránit, ale jeho síla nestačila na to, zbavit se toho strašlivého sevření.

Šílenství opustilo Valgarda až ve chvíli, kdy nechal na podlahu sklouznout skřetí mrtvolu. Vysílený a roztřesený se opřel o zárubeň. „To nebylo chytré,“ vydechl.

„Třeba s sebou měl nějaké společníky,“ řekla mu Leea. Vyšla na odpočívadlo a zavolala: „Haló, vy tam dole, hrabě chce mluvit s někým z těch, kteří právě přijeli.“

Po schodech se pracně a pomalu vyškrabal další skřet, stejně unavený a mokrá, který měl na tváři hlubokou mokvající ránu. „Na cestu se nás vydalo

patnáct,“ zasténal. „Zůstali jsme jenom Hru a já. Celou cestu na nás útočili psanci.“

„Jaké zprávy přinášíte?“ zeptal se Valgard.

„Elfové se vylodili v Anglii, můj pane. Také jsme se doslechli, že vojska irského Sidhe, pod vedením Lugha Dlouhé ruky, jsou ve Skotsku.“

Valgard lhostejně kývl hlavou.

XXVI.

Skaflloc, s výkvětem elfích válečníků, se přeplavil přes kanál pod záštitou podzimní bouře. Byl vrchním velitelem té armády, protože elfí král zůstal na kontinentě, aby dohlížel na operace spojené s vyháněním posledních zbytků skřetích armád z hlavních provincií Alfheimu. Varoval Skaflloca a upozorňoval ho na to, že dobytí Anglie bude těžký úkol a kdyby se podařilo skřetům odrazit útočníky, stala by se pro ně Anglie dobrým útočištěm a později základnou a předmostím k novému útoku na pevninu.

Skaflloc pokrčil rameny. „Můj meč přináší vítězství,“ odpověděl.

Elfí král se na něj dlouho díval a potom odpověděl: „Dej si na tu zbraň pozor. Zatím nám sloužila skvěle, ale pamatuj si, že je zrádná. Dříve nebo později se obrátí proti svému majiteli, třeba i v okamžiku, kdy ji bude potřebovat nejnutněji!“

Skaflloc té řeči věnoval malou pozornost. Nevyhledával už smrt, konec konců, na světě bylo pro něj a jeho meč ještě spousta práce, ale kdo věděl, jak dlouhá je nit jeho života? Ať už má zůstat na světě jakkoliv dlouho, neměl v úmyslu se svého meče zbavit. Ta zbraň mu dávala to, co nemohl získat nikde jinde. Když jí v boji zatočil nad hlavou, nesestupovalo na něj sice vražedné šílenství, ale nikdy neměl tak bystré smysly a myšlenky tak jasné a ostré, jako v těch chvílích. Spaloval sám sebe, v těch okamžicích už nebyl sám, byl vtělením myšlenky i nástrojem uskutečňujícím nevyhnutelné. Takové pocity museli mít bohové. Cítil to jako jinou formu sjednocení s Fredou. Ve skrytých zátokách Bretoně shromáždil lodi, posádky a koně. Poslal tajnou zprávu anglickým náčelníkům a požádal je, aby začali soustřeďovat své lidi. A jedné noci, když byl celý sever zahalen bouřkovými mračky, přeplul se svou armádou přes kanál.

Sněhem promíchaný déšť se řinul z temného nebe, které se občas roztrhlo klikatým bleskem. V tom světle bylo možné počítat stébla trávy. Nad bílými hřebeny vln se vznášela mračna vodní tříště a od západu se hnaly s řevem obrovské vodní hory, které zalévaly východní pobřeží. Dokonce ani elfové se neodvážili vytáhnout plachty, ale veslovali. Déšť a vítr jim bičoval tváře a smácel je až na kůži. Kolem konců vesel a příďových figurín světélkovala modravá záře.

Konečně se z temnoty vynořily břehy Anglie. Elfové veslovali, až se zdálo, že jim musí popraskat svaly. Na skalách a plážích pěníl příboj. Vítr se snažil zmocnit lodí a rozdrtit je jednu o druhou, nebo je vrhnout na pobřežní skaliska. Skaflóc se usmál a zvolal:

*Chladné i vášnivé
jsou polibky,
které nám Ranova dcera
s bílými pažemi dává,
směje se a křičí,
potřásá dlouhou hřívou
pokrytá jinovatkou a solí,
ňadra se jí dmou.*

Z rozkývané přídě už viděl ostrov, který byl jejich cílem a na okamžik ho zaplavila vlna touhy.

*Zpět k domovu mě nese
van zuřícího větru,
ted' tady stojím a břehy
milované Anglie se blíží
tam nikde, na tom pobřeží
je Ona, zda ji ještě spatřím?
Bohužel obraz té dívky
mě nikdy z mysli nezmizí.*

Pak už musel napnout všechny síly a věnovat se zápasu s rozzuřeným mořem.

Když překonali nejhorší, ocitli se nakonec v relativně klidných vodách a blížili se ke břehu. Tam je očekávala malá skupina elfů, kteří jim přišli na pomoc. Najeli na mělčinu, vytáhli lodě na písek a najedli se.

Potom se rychle připravili k boji. Jeden z kapitánů řekl Skaflócovi: „Neřekl jsi nám, kdo tady má zůstat na stráž u lodí.“

„Nikdo,“ odpověděl mu Skaflóc. „Ve vnitrozemí budeme potřebovat každého muže.“

„Cože? A co když je skřeti objeví a spálí? Ztratíme tak prostředek k ústupu!“

Skaflóc se rozhlédl po pláži osvětlované blesky. „Pro mě ústup neexistuje. Já už z Anglie neodejdu, ani živý ani mrtvý, dokud nebudou skřeti vyhnáni.“

Elfové ho pozorovali pohledy, ve kterých se mísil strach s úctou. Nevypadal zdaleka jako obyčejný smrtelník. Vysoký, v ocelové zbroji, s kouzelným mečem

u pasu. Kdesi za modří lidského pohledu se skrývala vlčí zeleň šelmy. Elfové byli přesvědčeni o tom, že je zasvěcený smrti.

Vyšvihl se do sedla svého Jötunheimského koně. Jeho hlas se prodíral větrem: „Zatrubte na velký roh! Už dnes v noci nás čeká kořist!“

Armáda se vydala na pochod. Asi třetina z nich byla jízdních a ostatní doufali, že brzo koně ukořistí. Stejně jako Francouzi a Normané bojovali elfové z kontinentu raději v sedlech, než jako pěší. Útočil na ně déšť, pod nohama čvachtalo mokré listí, duněl hrom a vítr na ně útočil chladným dechem, ve kterém už byla cítit předzvěst nadcházející zimy.

Za nějakou dobu zaslechli bučení mosazných skřetích trub. Elfové potěžkali zbraně a usmáli se do hustého deště. Na pažích se objevily deštěm ztěžklé štíty a znovu se ozval velký roh.

Skaflóc jel v čele výpravy. Necítil se v tom okamžiku nijak šťastný. Myšlenka na další zabíjení ho unavovala a odpuzovala. A přece věděl, že v okamžiku, kdy vytasí kouzelnou čepel, změní se všechno jako mávnutím kouzelného proutku a proto se už nemohl dočkat boje.

Už se objevili skřeti, obrovská temná masa, která se řinula dolů po úbočí. Museli vycítit příchod nepřítele a vyrazili z nejbližšího hradu, asi Alfarhöie. Jejich počet, i když jich bylo méně než elfů, byl značný. Polovina z nich byla v sedlech a Skaflóc uslyšel, jak někdo za ním říká šťastným hlasem: „Tak tady si konečně pořídím nějakého koně.“

Náčelník po jeho levici už nebyl tak optimistický. „Jsme proti nim v přesile,“ uvažoval nahlas, „ale není nás zase tolik, abychom je prostě převálcovali. Nebylo by to poprvé, kdy by odvážní válečníci vyrvali vítězství silnějšímu nepříteli.“

„Nebojím se, že by nás porazili,“ odpověděl mu Skaflóc, „ale nesmí nás padnout mnoho, jinak by mohl být příští boj opravdu náš poslední.“ Zamračil se. „U všech proklatých, kde je hlavní skupina anglických elfů? Už jsme se dávno měli setkat. Doufám, že skřeti nechtyli posly, kteří nesli zprávy...“

Skřetí trumpety zaduly signály k boji. Skaflóc vytáhl meč a zatočil s ním nad hlavou. Nebem proletěl blesk a jeho zář z něj vykřísila oslňující modrý záblesk.

„Kupředu!“ Skaflóc pobídl koně. Znovu jej naplnilo vědomí slávy a síly.

Nad hlavami jim přeletěly šípy a oštěpy, jejichž svist zanikl v hukotu bouře. Silný vítr stěžoval míření a proto se obě vojska brzo srazila v boji muže proti muži.

Skaflóc se naklonil v sedle a udeřil. S mečem v ruce se na něj vrhl jakýsi skřet, ale Skaflóc mu jediným máchnutím utál obě ruce. Přiblížil se další skřet s připravenou sekerou. Meč zasvištěl a prořal mu brnění i krk. Odkudsi na

Skafloca zaútočil pikynýř, ale hrot jeho zbraně se svezl po ocelovém štítu, člověk přesekl násadu jako stéblo a jeho kůň zadupal skřeta do země.

Meče a sekery! Zvonění kovu a odražené jiskry! Prosekaný kov a rozervané maso, padající válečníci a do toho všeho blesky jako pekelné střely!

Skaflouc se prodíral vřavou a sekal na všechny strany. Jeho rány drtily helmy i kosti a otřesy těch úderů cítil až v hlavě. Ze všech stran na něj dotíraly nejrůznější zbraně, ale bez větších obtíží je odrážel štítem nebo čepelí meče. Jekot kouzelné čepele pronikal i řevem bouře. Nikdo mu nemohl dlouho vzdorovat a nakonec prorazil s hrstkou svých bojovníků linií nepřátel a vrhli se na skřety zezadu.

Skřeti však bojovali s tvrdohlavou umíněností. Přeskupili se do obranného kruhu a ten statečně vzdoroval všem útokům. Z jeho nitra vylétávaly mračna šípů, útočící jezdci naráželi na nastavené píky. Elfové padali pod sekerami a válečnými palicemi. Kde byla slíbená pomoc? Kde byly posily?

Jakoby v odpověď na tyhle zoufalé myšlenky se ozval nedaleko zvuk velkého rohu a další! Potom zazněl válečný křik, na skřety se snesl déšť šípů a z temnoty lesa se vyřítily stovky otrhaných elfích psanců!

„Hej Alfheim!“ V čele útočících jel Ohnivý oštěp. Z kopí mu odkapávala krev stejně jako déšť z přilby. Z jeho tváře zářilo nadšení. Vedle něj ujížděl s těžkou sekerou v pravici orknejský Flam. Postupně Skaflouc poznával i další elfí náčelníky, kteří se zdánlivě vynořili ze samotné země, aby ji zbavili utlačovatelů. Teď už byla porážka nepřítele jen otázkou času a zanedlouho zbyli na válečném poli jenom mrtví. Skaflouc uspořádal rychlou poradu, kterou drželi přímo ze sedel on, Ohnivý oštěp, Flam a jejich náčelníci.

„Přišli jsme tak rychle, jak to jenom šlo,“ vyprávěl Ohnivý oštěp. „Jenže jsme se museli zastavit u Runehillu a zajistit ho, protože brány byly dokořán a zůstalo v něm jenom pár skřetů. Ženy odvedly skvělou práci. Myslím, že než tam dojedeme, bude v Alfahöi po všem, zvláště když jak vidím, většina jeho posádky si ustlala na tomhle poli.“

„Dobrá,“ přikývl spokojeně Skaflouc. Teď, když bylo po boji a meč zasunul zpět do pochvy, vrátila se mu únava. Bouře nad hlavami jim slábla, ale silný vítr a hustý déšť neustávaly.

„Erinské Sidhe se nakonec také přidalo k boji,“ řekl Flam. „Lugh se vylodil ve Skotsku a Mananaan žene skřety ze severních vod a ostrovů.“

„Takže dodržel své slovo.“ Skafloucův obličej se rozjasnil. „Mananaan je skutečný přítel. Je to jediný bůh, kterému věřím.“

„To je tím, že je to jenom polobůh, který přišel o většinu své moci a byl do Faerie vlastně vyhoštěn,“ zahučel Ohnivý oštěp. „Není to moudré, spolčovat se s bohy... nebo obry.“

„No dobrá, myslím, že uděláme nejlíp, když se vydáme na pochod, abychom byli před svítáním pod střechou. Dnes budeme spát na Alfarhöi. Oh, jak dlouho už jsem nespal na pořádné posteli a s ženou po boku!“

Skafllocovi se zúžily rty, ale neřekl ani slovo.

I když podzim toho roku začal zuřivou sněhovou bouří a mrazy, brzo se zklidnil a dlouhou dobu byl nevídaně mírný. Zdálo se, že sama země vítá zpátky své bývalé miláčky. Mnozí z nich však ulehli do jejího objetí navždy a javory jim věnovaly vzpomínku v barvě svého listí. Ostatní stromy se oděly do stovek barevných odstínů a kouzelné barvy podzimu se táhly přes zamlžené pahorky až k obzoru. Kolem pobíhaly veverky a ukládaly si svou malou sklizeň, jeleni shazovali paroží a pyšně troubili a s padajícím listím se z oblak snášel tesklivý křik odlétajících divokých hus. V noci na nebi zářily nesčetné hvězdy, tak jasné, že se zdálo, že stačí vztáhnout ruku a člověk se jich může dotknout.

Štěstí přálo elfům dál. Sever a jih, východ i západ, všude před nimi nepřátelé prchali a elfí ztráty byly poměrně malé. Nejen, že měli mocné spojence, ale byli i lépe zásobováni a jak elfí král postupně čistil kontinent, přicházely do Anglie další a další posily a celkem snadno se jim vracely do rukou jejich hrady a opevnění.

Na druhé straně byli skřeti úplně odříznuti od okamžiku, kdy Mananaan vyhlásil blokádu Anglie a tvrdě ji dodržoval. Na konci podzimu už si někteří elfové začínali stěžovat, že najít nepřítele se kterým se dá bojovat, začíná být čím dál tím obtížnější.

Ani v tom nenacházel Skaflloc žádnou radost. Především dobře věděl, co se za tím skrývá. V okamžiku, kdy si Valgard uvědomil, že oddíly skřetů už nemají žádnou naději, začal urychleně stahovat všechny síly do okolí Elfheugu. Vzadu zůstávaly jen malé skupinky, které zdržovaly postup elfích armád tak, aby nedostihly hlavní ustupující oddíly. Skaflloc sice nepochyboval, že zvítězí i v poslední bitvě, ale věděl, že cena za vítězství může být strašná.

To ho tolik netrápilo, spíš to v něm probouzelo zájem odborníka, hlavou mu kolovala rozličná schémata, možnosti, taktické postupy. Snažil se najít nějaké přijatelnější řešení, něco, co by zvrátilo poměr sil výrazně v jejich prospěch. Myšlenky však měl rozptýlené a těžko se soustřeďoval, protože ho užíralo něco jiného.

To něco pramenilo z míru, který konečně přinášel Anglii. Divoké boje se pomalu měnily v obyčejné šarvátky, v drobné souboje a nakonec se ztratily docela. Celé dny, později týdny a nakonec měsíce nevytáhl kouzelný meč z pochvy. Pak se mu začala probouzet paměť. Doufal, že rána v jeho nitru se alespoň zčásti zahojila. Zjistil, že to není pravda. Nevěděl, co mělo víc za následek obnovení té staré bolesti, zda nedostatek činnosti, nebo jeho sny.

V té době skončil podzim a začala nová zima. Všechno se změnilo jednoho večera nedaleko Danelawu. Přišel za ním Ohnivý oštěp, kterému Skaflóc neřekl víc, než komukoliv jinému. Nechával je při tom, co si sami vymysleli a to, že se buď lidské dívky nabažil, nebo že ji ponechal pod ochranou nějakých lidí. Ohnivý Oštěp ho vyhledal a řekl mu: „Možná, že by tě zajímalo, že jsem za soumraku projížděl kolem dvorce, který leží tady nedaleko a zahlédl jsem tam mladou ženu, která se hrozně podobala Ormově Fredě. Chodí s dítětem, už má pořádné břicho, ale tvářila se zároveň, jako když nosí smutek.“

Skaflóc vyjel zvečera sám. Černý hřebec šel krokem, o nic rychleji než obyčejný kůň. Pod kopyty mu šustilo suché listí a točilo se všude kolem něj v chladném vánku. Ty z listů, které držely ještě na větvích, si uchovaly pestré barvy, jako by chtěly dodat zachmuřenému jezdci aspoň trochu barvy. Když projížděl lesy, které se mu vybavovaly ve vzpomínkách, soumrak houstl.

Váhu helmy, pancíře a kouzelného meče Skaflóc ani necítil. Dlouhé světlé vlasy, které mu vyčnívaly zpod zadního okraje přilby, vlály ve větru. Pod tmavou kůží jeho obličeje se črtaly silné kosti a výraz jeho tváře byl lhostejný. A přece jeho srdce bušilo jako na poplach, krev mu hučela v uších, dlaně se mu potily a rty měl vyschlé.

Šero se změnilo v naprostou temnotu. S tichým šploucháním přebrodil úzký potok s ledovou čistou vodou a svým kouzelným zrakem chvíli pozoroval suché listí, které plulo po proudu jako malé hnědé loďky. Odkudsi uslyšel houkání sovy a tu a tam zapraskání stromového kmene, ale kolem něj vládlo hrobové ticho, ve kterém bylo slyšet jenom jeho bušící srdce.

Ó Fredo, Fredo, jsi skutečné tak blízko.

Když Skaflóc vjel na dvůr Thorkelova dvorce, zářilo už na nebi tisíce hvězd. Zasyčel slovo, které přimělo psy mlčky odběhnout a přidusilo zvuk kopyt. Celý dvůr byl ponořen v temnotě, jen pod hlavními dveřmi domu pronikal ven úzký proužek světla z ohně.

Sesedl. Kolena se mu roztřásla. Musel soustředit celou svou vůli, aby se přinutil vykročit k těm dveřím. Závora byla zastrčená, a proto zůstal na chvíli stát, aby si připravil zaklínadlo, kterým ji odsune.

Thorkel byl dosti zámožný svobodník, ale nebyl náčelníkem, proto hlavní místnost v jeho domě nebyla výjimečně veliká, a když v domě nebyli zrovna hosté, nikdo v ní nespál. Freda často sedávala u nízkého ohně dlouho do noci. Tak tomu bylo i dnes. Odněkud zezadu k ní přistoupil Audun. Jeho oči byly jasnější než plameny ohně.

„Nemohu spát,“ řekl. „Ostatní usnuli, ale já nemohu! Proto jsem se znovu oblékl a přišel jsem za tebou, abychom si popovídali, aniž nás bude někdo okukovat.“

Přisedl k ní na lavici. Světlo se jí v narudlých záblescích odráželo ve vlasech. Neměla sice hlavu pokrytou, jak bývá zvykem u vdaných žen, ale splekla si své

krásné vlasy do dlouhého copu. „Stále ještě nemohu uvěřit svému štěstí,“ usmál se na ni. „Teď už se otec musí každým dnem vrátit a hned potom se dáme oddat.“

Freda se usmála. „Nejdřív musím porodit dítě a trochu se z toho vzpamatovat,“ řekla, „ale myslím si, že teď už to bude brzo.“

Její tvář zvažněla. „A skutečně nemáš nic proti mně ani proti tomu dítěti?“ obrátila se k němu s otázkou.

„Jak bych mohl?“ usmál se znovu Audun. „Jak často ti to budu muset ještě říkat? Je to přece tvoje dítě a to mi stačí. Bude jako mé vlastní.“ Obejmul ji.

V tom okamžiku se odsunula závora. Dveře se rozletěly a místností se zatočil noční vítr. Freda spatřila, jak se ve dveřích rýsuje vysoký černý stín proti ještě tmavšímu pozadí noci. Nemohla ze sebe vypravit jediné slovo. Vstala a ustupovala tak dlouho, až narazila zády o zeď.

„Fredo,“ ozval se chraptivý Skaflócův hlas, který přehlušil slabé syčení a praskání ohně.

Měla pocit, že se jí kolem prsou sevřela ocelová obruč. Pozvedla paže doširoka rozpražené a s dlaněmi obrácenými dovnitř.

Skaflóc se k ní blížil jako náměsíčný. Pokročila mu vstříc, udělala jeden krok a ještě jeden.

„Stůj!“ Audunův hlas rozdrtil to neskutečné ticho. Před ním se na podlaze zmítal jeho dlouhý stín vrhaný plameny ohně. Zvedl oštěp, který byl opřený v rohu místnosti a vskočil mezi ně.

„Stůjte... já... já vám říkám stůjte!“ hlas se mu zadržoval. „Kdo jsi? Co chceš?“

Skaflóc rychle načrtl ve vzduchu jakési znamení a pronesl tiché zaklínadlo. Dokud bude pod střechou, nikdo v domě se nevzbudí. Udělal to zcela bezmyšlenkovitě, tak jak obyčejný člověk odhání mouchu. „Fredo,“ řekl znovu.

„Kdo jsi?“ vykřikl znovu Audun. Hlas se mu zlomil v polovině věty. „Co chceš?“ Viděl, jak se na sebe ti dva dívají a přestože ničemu nerozuměl, ucítil kdesi uvnitř nesmírnou bolest.

Skaflóc se díval přes chlapcovo rameno, jako by jej ani nevnímal. „Fredo,“ ozval se do třetice, „má drahá, můj živote. Pojď se mnou.“

S velikou námahou a jakoby proti své vůli zavrtěla hlavou, ale ruce k němu natahovala dál.

„Vydal jsem se do Jötunheimu a vrátil jsem se. Potom jsem se vydal do války a doufal jsem, že mě od tebe odsekne čas nebo meče nepřátel. Nestalo se to. Tenhle smrtonosný nástroj, který nosím, to nedokázal a nedokázaly to ani zákony bohů ani nic jiného, s čím jsem se setkal ve všech Devíti světech. Co nám tedy na kom záleží? Pojď se mnou, Fredo.“

Sklonila hlavu. Její obličej ztrácel svou podobu pod vlivem duševního boje, který se v ní odehrával. Dala se do neslyšného pláče, i když měla pocit, že se jí hrud' rozskočí, a po tvářích jí stékaly slzy.

„Ty jí ubližuješ!“ vykřikl Audun.

Pokusil se neobratně bodnout Skafloca oštěpem. Hrot se zvedl po široké, pancířem chráněné hrudi a škrábl zachmuřeného válečníka do tváře. Elfí hrabě zasyčel jako rozvzteklý rys a sáhl po rukojeti meče.

Audun bodl znovu. Skaflouc, až nelidsky rychlý, uskočil stranou.

Meč s tichoučkým s-s-s-s vyletěl z pochvy. Čepel přetřela násadu oštěpu. „Uхни mi z cesty!“ zavrčel Skaflouc. „Neustoupím, dokud má nevěsta žije!“ Audun – nepřítel zlostí a strachem – ne strachem ze smrti, ale z toho, co viděl ve Frediných očích – cítil, jak se mu do očí tlačí slzy. Vytáhl z pasu dýku a pokusil se Skafloca bodnout do krku.

Meč se zvedl, dopadl a rozťal mu hlavu. Audun byl odhozen přes celou místnost, s nárazem dopadl na zeď a svezl se k zemi.

Skaflouc upíral oči na zkrvavělou zbraň ve své ruce.

„To jsem přece nechtěl,“ zašeptal nevěřícně.

„Chtěl jsem ho jenom odstrčit z cesty. Zapomněl jsem, že tahle věc musí pít pokaždé, kdy je vytažena z pochvy...“

Pozvedl oči k Fredě. Dívala se na něj a třásla se jako v horečce a ústa měla otevřená v němém výkřiku.

„Nechtěl jsem to!“ vykřikl. „Ale co na tom záleží? Pojď se mnou!“

Snažila se promluvit. Nakonec se jí to podařilo. „Běž. Okamžitě odejdi a už nikdy se nevracej.“

„Ale...“ Nejistě postoupil kupředu. Rychle se sehnula a zvedla ze země Audunovu dýku, která se jí zableskla v ruce. „Běž pryč,“ opakovala. „Ještě jeden krok a bodnu tě.“

„Přál bych si, abys to udělala,“ odpověděl jí. Stál a nepatrně se potácel. Po poranění tváří mu stékala krev a kapala na podlahu.

„Když to nepůjde jinak, zabiju sama sebe,“ upírala na něj Freda oči. „Jen na mě polož ruku, ty vrahu, pohane, který by líhal se svou vlastní sestrou jako zvíře nebo elf, sáhni na mne a já si pohroužím tuhle čepel do srdce. Bůh by mi jistě odpustil to, že jsem spáchala menší hřích, abych se vyhnula hříchu většímu.“

V Skaflocovi vzkypěla zlost. „Jen si volej toho svého boha, kňuč nesmyslné modlitby!“ vykřikl. „K ničemu jinému nejsi dobrá! Chtěla jsi se prodat za kus žvance a střechu nad hlavou? Chtěla jsi se stát obyčejnou děvkou a nezáleží na tom, jak se tomu říká a kolik kněží tomu dalo požehnání! ...po všech tvých slibech a přísahách!“ Pozvedl meč. „To raději ať můj syn zemře nenarozený, než aby padl do klína tomu vašemu Bohu.“

Freda před ním stála hrdě vztyčená. „Udeř, máš-li dost odvahy,“ ušklíbla se pohrdavě. „Mladí chlapci a ženy a děti v jejich lůně – to jsou teď tví nepřátelé?“

Těžká čepel klesla a pak ji náhle, neočištěnou, rychle zastrčil do pochvy. V tom okamžiku ho zuřivost opustila. Místo ní ucítil únavu a lítost.

Ramena mu poklesla. Sklonil hlavu. „Takže mě opravdu zavrhuješ?“ ozval se tiše. „Ten meč je prokletý. Nebyl jsem to já, kdo tady říkal všechny ty hnusné věci nebo kdo zabil toho chlapce. Já tě miluji, Fredo. Miluji tě tak, že když jsi blízko, je celý svět plný záře a když tě nevidím, je černý jako mé hoře. Já... prosím tě, žebrám jako ten nejchudší – vrať se.“

„Ne,“ zalykala se. „Odejdi. Běž pryč.“ Potom vykřikla zoufale: „Už tě nikdy nechci vidět! Běž!“

Obrátil se ke dveřím. Rty se mu chvěly. „Tehdy jsem tě prosil o polibek na rozloučenou,“ řekl téměř neslyšným hlasem, „a ty jsi mi ho odmítla. Dáš mi ho teď?“

Poklekla k mrtvému Audunovu tělu a přitiskla své rty na jeho. „Můj milý, můj milý,“ rozplakala se, hladila ho po světlé hlavě potřísněné krví a zatlačila mu nevidoucí oči. „Aby si tě Bůh vzal k sobě, můj Audune.“

„Tak dobře,“ řekl Skafloc „Půjdu. Možná, že nadejde čas, kdy tě do třetice požádám o políbení a to bude naposled. Nemyslím, že budu žít dlouho a je mi to taky jedno. Ale pamatuj si, že tě miluji.“

Vyšel ven a přitáhl za sebou dveře, do kterých se opíral noční vítr. Jeho kouzla ztratila v tom okamžiku moc. Lidé ve dvorci se vzbudili štěkotem psů a dusotem kopyt, který se rychle ztrácel v dálce. Když přišli do velké místnosti a uviděli tu hroznou scénu, Freda jim řekla, že se ji pokusil unést jakýsi zbojník.

Těsně před úsvitem té noci na ni přišel její čas. Dítě bylo velké a ona měla úzké boky. Přestože téměř nekřičela, byl porod dlouhý a bolestný.

Protože se mohl vrah neustále potulovat po okolí, měli strach poslat pro kněze hned. Ženy se staraly o Fredu jak jen to šlo nejlépe, ale Asina tvář byla zasmušilá.

„Nejprve Erlend a teď Audun,“ říkala si tiše, „Ormovy dcery nepřinášejí štěstí.“

Za úsvitu se muži vypravili ven, aby se vydali po vrahově stopě. Nenašli však nic, co by je vedlo a večer se vrátili bez úspěchu. Říkali, že nazítří už bude snad natolik bezpečno, že se budou moci dva z nich vydat pro kněze. Zatím se mělo dítě k světu. Byl to dobře stavěný chlapeček, který křičel z plných plic a hladově pil Fredino mléko. Den se pomalu chýlil ke konci a Freda unavená a roztrávená ležela na svém lůžku, v malém pokojíku, kde bydlela. Chlapečka chovala v náručí.

Usmívala se do malé tvářičky. „Jsi hezký chlapeček,“ napůl zpívala. Ještě se jí nepodařilo zaplašit tak docela vzpomínky na zemi stínů, ve které se v noci minulého dne ocitla, a kromě svého dítěte neměla nic, čeho by se mohla zachytit. „Jsi červený, scvrklý a krásný. Jistě by ses takovým zdál i svému otci.“

Po tvářích jí začaly stékat slzy, klidné a tiché jako potok v nížinách, až na rtech cítila sůl. „Miluji ho,“ zašeptala. „Bůh mi odpusť, budu ho vždycky milovat. A ty jsi to poslední, co mi zbývá ze všeho, co nám patřilo.“

Za pahorky zapadalo krvavé slunce. Velký měsíc se vydal na svou každodenní pouť a vyhlížel mezi rychle ubíhajícími mraky. Dnes v noci bude bouře, dlouhý podzim skončil a zima se rychle blížila.

Dvorec se krčil pod velebnou kopulí nebe. Kolem sténaly stromy, ohýbané větrem. Od moře sem doléhalo jasně a zřetelně dunění příboje.

Tma pomalu houstla a vítr, který zesílil, před sebou hnal stovky suchých listů. Čas od času zabubnoval na střeše déšť. Freda nemohla usnout a ležela ve tmě s otevřenýma očima. Kolem půlnoci uslyšela vzdálené zatroubení rohu. Něco v tom zvuku způsobilo, že jí přeběhl mráz. Dítě se rozplakalo a proto ho k sobě pevně přitiskla.

Roh se ozval znovu, blíž a hlasitěji a jeho zvuk byl zřetelně slyšet přes hučící vítr i dunící příboj. Zachytila štěkot psů, podivný, jaký nikdy v životě neslyšela. Nocí se nesl dusot kopyt a jeho ozvěna se odrážela od samotného nebe. Země se chvěla.

To je asgardská jízda, Divoký hon – napadlo najednou Fredu a pocítila strach. Jak je možné, že se nikdo v domě ještě nevzbudil? Dítě jí plakalo v náručí. Vítr zmítal okenicemi.

Na dvoře se ozvaly těžké údery kopyt. Znovu zazněl roh a tentokrát byl jeho zvuk tak hlasitý, že se dům zachvěl v základech. Všude kolem zněl štěkot psů a cinkot mosazi a železa.

Dveře z Fredina pokoje vedly přímo na dvůr. Závora se odsunula a dveře se rozletěly dokořán. Pokojem se zatočil vítr a rozvlnil plášť muže, který stál na prahu.

Přestože v pokoji nesvítilo světlo, viděla ho zřetelně. Byl tak vysoký, že se musel sehnout pod stropními trámy. Hrot oštěpu, který měl v ruce, zableskl stejnou září, jako jeho jediné oko. Tvář mu stínil široký klobouk a obličej mu vroubily dlouhé vlasy a vousy, šedivé jako vlčí srst.

Promluvil hlasem, v němž zněl vítr, moře i nekonečnost vesmíru: „Fredo, dcero Ormova, přišel jsem si pro to, co jsi mi pod přísahou slíbila.“

„Pane...“ Skrčila se a její jedinou ochranou byla tenká pokrývka... kdyby tady byl Skaflóc teď... „Pane, můj pás je uložen tam v té truhle.“

Odin se zasmál do tmy.

„Myslelas opravdu, že chci ten kouzelný nápoj na spaní? Ne, slíbila jsi mi to, co nosíš pod opaskem a pod ním už leželo tohle dítě!“

„Ne!“ Stěží poznávala svůj hlas. Rychle ukryla plačící dítě za svá záda. „Ne, ne, ne!“ Sedla si a strhla ze zdi kříž, který jí visel nad hlavou. „Ve jménu Boha, Ježíše Krista, žádám tě, odejdi!“

„Toho se nemusím bát,“ odpověděl Odin, „protože jsi se v téhle věci zřekla jeho pomoci. A teď mi vydej dítě!“

Odhodil ji stranou a posadil si chlapečka do ohbí volné ruky. Freda se svezla z lůžka, doplazila se k němu a schoulila se mu u nohou.

„K čemu ti bude?“ sténala. „Co s ním uděláš?“

Poutníkův hlas zněl odkudsi z nesmírné výšky nad její hlavou: „Jeho osud je těžký a slavný. Ta hra mezi Aesirem a Jötuňany ještě není zdaleka dohrána. Čepel Tyrfingu stále ještě modře září na šachovnici světa. Thor kdysi zlomil ten meč, protože hrozilo nebezpečí, že poškodí kořeny Yggdrasilu.^{†)} Já jsem ho potom našel a dal Skafllocovi, protože jediný, kdo mohl čepel spravit je Bolverk. A Bolverk by to neudělal ani pro nikoho z Aesiřanů, ani pro žádného elfa. Jedině s pomocí toho meče mohli být skřeti – kterým tajně pomáhal Utgard-Loki – zahnáni zpět. Jinak by totiž Alfheim podlehl skřetům, kteří jsou nepřáteli bohů. Ten meč si však Skaflloc nesmí ponechat, protože kouzlo, které je v něm skryto, by ho nutilo vyhubit skřety do posledního a to by nepřipustili Jötuňané. Vstoupili by do boje, proti nim by se museli postavit bohové a zkáza světa by se přiblížila. Skaflloc musí padnout a tohle dítě, které jsem zapředl do pavučiny svých plánů, které jsi mi slíbila a které si teď právem беру, musí jednoho dne Tyrfing znovu pozvednout a naplnit jeho osud až do konce.“ „Skaflloc musí zemřít?“ Objala mu nohy. „On také? Oh ne, ne, ne!“

„Proč by teď ještě žil?“ zeptal se chladně Odin. „Kdyby ses teď vydala za ním na Elfheug, kam se vrátil, a spojila to, co bylo zpřetrháno, jistě by rád složil svou zbraň. Pak by byla jeho smrt zbytečná. Jinak musí zemřít. Meč ho zabije.“

Zavířil plášť a Divoký lovec byl pryč. Znovu zazněl venku roh, zavyli a zaštěkali psi, zaduněla kopyta a brzo hluk zanikl v dáli. Bylo slyšet jen prázdný hukot větru, vzdálené dunění moře a Fredin vzlykot.

^{†)} Pozn. překl.: Podle pověstí podpírá obrovský jasan Yggdrasil celý vesmír. Vyrostl z těla boha mrazu – Ymira a má tři obrovské kořeny, z nichž jeden vede do Asgardu (sídla bohů), druhý do Jötunheimu (sídla obrů) a třetí do Niffelheimu (sídla věčného mrazu a temnoty). Vedle každého kořene je pramen, který jej napájí. O kořen, vedoucí do Asgardu, se starají Norny.

XXVII.

Valgard stál v horní místnosti nejvyšší věže Elfheugu a pozoroval, jak se venku shromažďují jeho nepřátelé. Ruce měl založeny na prsou, stál nehybně a tvář měl jako vytesanou z kamene. Zdálo se, že jedinou živou součástí těla jsou jeho oči. Spolu s ním se tam shromáždili i ostatní náčelníci, jednak ti, kteří byli v hradu už dříve, jednak ti, kteří se stáhli po porážce skřetích armád a uchýlili se do nejsilnějšího a vlastně posledního opevnění, které jim zbývalo. Byli unavení a skleslí, mnozí z nich měli nezahojená zranění a s obavami pozorovali rostoucí síly elfů pod hradbami.

Po Valgardově levici se u nezaskleného okna chvěla Leea a pohledem sledovala zapadající měsíc. Místností táhl slabý vánek, který jí tiskl na tělo slabou látku šatů. Na rtech měla náznak úsměvu a v modrých očích jí jiskřilo.

Pod hradbami Elfheugu bylo zřetelně vidět okolní krajinu, kterou pokrývala jínovatka a stříbřila měsíční zář. Tam se shromažďovala elfí vojska. Zvonily zbraně a cinkala zbroj, troubily velké rohy a stovky kopyt bušily do zmrzlé země. Měsíční záře se odrážela od lesklých štítů a studený svit hvězd od čepelí seker a hrotů oštěpů. Elfové stavěli tábory, celý hrad lemovaly řady stanů a všude mezi nimi se rozhořely desítky ohňů. Mezi stany a kolem ohňů se pohybovaly temné postavy válečníků.

Mezi kopci zaduněla kola a zazvonily podkovy. Na rovinu pod hradem vyjel válečný vůz, který zářil jako slunce. Kolem dlouhých kos, upevněných na obou stranách vozu, se vlnily plameny. Do vozu byli zapřaženi čtyři nádherní bělouši, kteří zvedali pyšné hlavy a divoce ržáli. Za vozatajem stál muž, který vynikal mezi všemi. Černé vlasy lemovaly zachmuřený, ale majestátní obličej. Oči mu hořely vnitřním světlem.

Jeden ze skřetů pronesl nejistým hlasem: „To je Lugh z Dlouhé ruky. Vedl proti nám všechny z Tuathy de Danaan. Kosili nás jako obilí. Skotští havrani se slétli v takovém množství, že zem široko daleko zčernala a přežrali se tak, že nemohli vzlétnout ze země. Zachránila se nás necelá stovka.“

Valgard stále mlčel.

Ohnivý oštěp, ve stříbrné zbroji a s rudým pláštěm přes ramena, objížděl na koni hrad. Na hezké Čistě řezané tváři měl výraz kruté zlomyslnosti a v ruce

vysoko zvedal oštěp, jako by se chtěl dotknout hvězd. „Ten vedl oddíly psanců,“ zamumlal jiný skřet. „Jejich šípy na nás přšely za všech stran. Vynořili se odnikud, vrhli se na nás a zanechali po sobě jen oheň a smrt.“

Valgard se nehýbal.

V nedaleké zátoce, ozářené měsícem, hořely zbytky skřetích lodí, které elfové vytáhli na písek a rozbili. O kus dál ležely na kotvách lodě elfů, jejichž boky se černaly šípy a ježily zbraněmi. „Těm velí orknejský Flam, a taky těm, které nám sebral Mananaan Mac Lir,“ poznamenal další z náčelníků chraptivě. „Na moři už nemáme jedinou loď. Jedna jediná jim unikla a přivezla zprávu o tom, jak nepřítel plní pobřeží Trollheimu a ničí ohněm všechno, co se nedá odnést.“

Valgard byl stejně nehybný, jako kamenná socha.

Elfové na pobřeží teď začali stavět stan, který svou velikostí zastínil všechny ostatní.

Pak odněkud vyjel muž na obrovském černém koni a zabodl před stan svoji zástavu – násadu oštěpu, na jehož vrcholku byla naražena svrasklá Illredova hlava. Její oči se upíraly přímo na skupinku ve věži.

Skřetovi, který promluvil se lámal hlas. „To je jejich vůdce – Skaflloc-Smrtelník. Nikdo se mu nemůže postavit. Hnal nás na sever jako stádo bezmocných ovcí a zabíjel a zabíjel. Meč, který nosí, nezastaví ani ocel ani kámen, protíná všechno jako obyčejné plátno. Mnohokrát mě napadlo, že to není žádný smrtelný člověk, ale obluda, která vystoupila z pekla.“

Valgard se pohnul. „Já ho znám,“ řekl tiše „a zabiju ho.“

„Pane, to nemůžete. Ten jeho meč...“

„Mlč!“ Valgard se otočil, propichoval skřety očima, jeho slova zněly jako údery karabáče. „Hlupáci, zbabělci, křupani! Jestli má někdo z vás strach z boje, běžte raději hned a vzdejte se těm řezníkům. Neušetří vás, ale zemřete rychle. Co se mě týká, já ho porazím, tady, na Elfheugu.“

Hlas mu duněl jako kola válečného vozu pod hradbami:

„Tohle je poslední skřetí pevnost v celé Británii. Jak byly dobyty ostatní, nikdo z nás neví. Naši lidé jen při ústupu viděli nad každým z nich vlát elfí zástavy. Víme však jedno, že tenhle hrad ještě nikdy nebyl dobyt, pokud nebyl vydán dobrovolně. Teď je v jeho zdech víc vojáků než těch pod hradbami. Je chráněn proti kouzlům i otevřenému útoku. Nic, kromě naší vlastní slabosti, nás nemůže porazit.“

Pozvedl těžkou sekeru, kterou v posledních týdnech vůbec neodkládal. „Dnes v noci vybudují tábor a to je všechno. Brzo začne svítat. Zítra navečer začnou s dobýváním, pravděpodobně se pokusí o hromadný útok. Jestli to bude útok, odrazíme je a vyrazíme z hradu. Pokud nás jen oblehnou, vyrazíme do útoku sami a stále ještě budeme mít za zády pevnost, kam se budeme moci stáhnout, kdyby se něco zvrtno.“

V hustých vousech mu zableskly zuby. „Ale myslím, že je poženeme před sebou. Je nás víc než jich a každý z nás je silnější, než kterýkoliv z nich. Skafloc a já se budeme hledat, protože se nemáme nijak v lásce. Potom ho zabiju a vezmu si jeho vítězný meč.“

Umlkl. Náčelník, který přišel ze Skotska se zeptal: „A co ti ze Sidhe?“

„Ani oni nejsou všemocní,“ vyštěkl Valgard. „Jakmile se nám podaří obrátit na útěk tolik elfů, aby bylo jasné, že je jejich boj ztracen, Sidhe nám nabídne příměří. Anglie bude patřit skřetům a bude střežit naše království proti všem útokům tak dlouho, dokud neshromáždíme nové síly, abychom mohli porazit krále elfů.“

Zlé oči mu zaletěly ven a setkal se s Illredovým mrtvým pohledem. „A já usednu na váš trůn. Ale proč? Ale k čemu to všechno?“

Nějakou dobu po tom, co hluk venku utichl, sebral jeden z čeledínů všechnu odvahu, vylezl z postele, od uhlíků v krbu zapálil lampu a vydal se opatrně prozkoumat, jak to vlastně s domem Thorkela Erlendssona vypadá. Vyšel ven a zjistil, že dveře od pokojíku Fredy, dcery Ormovy, jsou otevřeny dokořán, dítě je pryč a ona sama leží zakrvácená a v bezvědomí na dvoře. Odnesli ji zpět a ona upadla do horeček, v nichž vykřikovala takové věci, že přivolaný kněz jen tiše potřásl hlavou a neustále se křížoval.

Nemohli z ní dostat jediné rozumné slovo. Příštího dne se dvakrát pokusila utéci z domu, ale vždy ji někdo zahlédl a přivedl ji zpět. Neměla dost sil se jim bránit.

Potom však nadešla noc. Vzbudila se s čistou hlavou, alespoň si to myslela, a také se jí vrátilo trochu sil. Ležela a připravovala si plán.

Pak se vyplížila z postele, zaťala zuby, které jí drkotaly zimou a došla k truhle, kde měla oblečení. Potmě jen po hmatu si natáhla vlněné šaty a dlouhý plášť s kapuci, střevíce vzala do ruky a jen tak, v punčochách se vykradla do kuchyně pro chleba a sýr, které si chtěla vzít na cestu.

Na zpáteční cestě se zastavila na okamžik ve svém pokojíku a políbila kříž, který visel v hlavě postele. „Jestli můžeš, odpusť,“ zašeptala, „odpusť, že ho miluji víc než Tebe. Jsem zlá, ale ten hřích padá na mou hlavu, ne na jeho.“

Potom vyšla do hvězdnaté noci. Noc byla tichá, jediné co slyšela bylo praskání ledové tříště pod jejíma nohama. Mráz na ni krutě doléhal. Vykročila ke stáji.

Hrad zůstával tichý a nehybný, zatímco den se pomalu chýlil k západu. Leea obejmula Valgardovu paži, kterou měla položenou na prsou. Pomalu, nesmírně opatrně ji zvedla a položila na lůžko. Potom vyklouzla na podlahu.

Obrátil se a zamumlal něco ze spaní. Síla, kterou se vyznačoval v bdělém stavu, mu zmizela z tváře, viděla před sebou lebku, přes níž se napínala zjizvená

kůže, teď už pod očima a bradou povadlá. Znovu se na něj zadívala. Pak se jí v ruce zableskla dýka, kterou sebrala ze stolku vedle postele.

V klidu podříznout hrdlo – ne, teď na ní závisí všechno. Kdyby neuspěla napoprvé – a on byl bystrý jako šelma, dokonce i ve spánku – mohlo být ještě všechno ztraceno. Obrátila se, tichá jako stín, přetáhla si přes nahé tělo šaty a pás a vyšla z komnaty. V pravé ruce svírala dýku, v levé svazek klíčů od hradních bran. Ty vzala z tajné skrýše, ve které je Valgard na její radu ukrýval.

Na schodech minula jinou elfku. Ta nesla v náručí svazek mečů z hradní zbrojnice, nepadlo mezi nimi ani slovo.

Skřeti většinou spali neklidným spánkem. Tu a tam prošla Leea kolem stráží, které jí, kromě chtivých pohledů, nevěnovali žádnou pozornost. Mnoho skřetů posílalo své milenky i jiné elfky za různými úkoly a pochůzkami v hradních prostorách.

Leea sešla do podzemí. Proběhla chodbami až k cele, kde byl uvězněn Imric a odemkla trojitý zámek.

Skřítek na ni upíral pohled z narudlého šera kobky, která byla jeho domovem. Leea se na něj bez zaváhání vrhla. Zachřestil křídly, ale než stačil vykřiknout, svíjel se na zemi s proříznutým hrdlem. Leea udusila oheň. Natáhla se vzhůru a přeřízla provazy, kterými byl Imric spoután.

Ztěžka jí klesl do náruče a když ho opatrně spustila k zemi, zůstal ležet jako mrtvý.

Rychle vyryla několik hojících run do kousků dřevěného uhlí a vložila mu je pod jazyk, na oči, na spálené nohy a zmrzačené ruce. Chvilí šeptala různá zaklínadla. Maso se mu začalo pohybovat a přeskupovat, rány se zavíraly a hojily. Imric syčel bolestí, ale jinak nevydal jediný zvuk.

Leea před něj položila některé z klíčů původně navlečených na kruhu. „Až se budeš cítit lépe,“ začala mu potichu vysvětlovat, „osvobodíš ostatní uvězněné elfy. Uvěznili je v katakombách jen tak, pro všechny případy. Zbraně budou ukryty ve skladišti přímo za hlavní budovou, nechodte pro ně dřív, než se boj rozpoutá naplno!“

„Rozumím,“ zasípal vyschlými ústy. „Taky si musím sehnat vodu a víno a kus masa... a všechno ostatní, co mi skřeti dluží.“ To, co se mu objevilo v očích, polekalo skoro i samu Leeu.

Bosýma nohama, naprosto neslyšně, přešla podzemím do základů věže astrologů, která se teď nepoužívala a vydala se vzhůru. Z věže bylo vidět za obvodové zdi na východní straně. Dlouho stoupala po točitých schodech, až se ocitla ve velké místnosti plné přístrojů z mosazi a křišťálu. Z ní vyšla na ochoz věže.

Stála sice ve stínu, ale i tak ji oslepovala záře zapadajícího slunce, ani ne tak svým světlem, jako údery neviditelných paprsků. Stěží mohla rozeznat vysokou

postavu v lesklé zbroji, stojící u úpatí zdi. Přesně jak požádala ve vzkazu, který včerejšího večera poslala po netopýrovi.

Nepoznala kdo to je. Pravděpodobně některý z bojovníků ze Sidhe, i když možná... srdce se jí rozbušilo... možná sám Skafloc.

Nahnula se přes předprseň a velkým obloukem mu hodila svazek klíčů. Zachytil je hrotem oštěpu. Byly to klíče k hradním bránám a závorám.

Leea si rychle pospíšila do milosrdného šera uvnitř. Jako prchající pták proběhla chodbami a vrátila se do hraběcích komnat. Sotva stačila shodit šaty a tiše vklouznout zpět do postele, když se Valgard probudil.

Vstal a vyhlédl z tmavnoucího okna. „Už je skoro večer,“ zabručel. „Je čas se připravit k boji.“

Sundal ze zdi roh, přistoupil ke dveřím a dlouze zatroubil do chodby. Strážný ten signál předal dál a zvuk rohu se postupně ozval ve všech nadzemních prostorách zámku... a nikdo z dočasných pánů hradu nevěděl, že jejich signál je současně znamením pro všechny elfky. Každá z nich měla v tu chvíli, pokud to bylo jen trochu možné, vrazit nůž do srdce nejbližšího skřeta...

Fredě se před očima točil celý svět. Omdlávala v sedle a probírala se včas, aby nespadla ze sedla. Nezahojeným tělem jí pronikala bolest ostrá jako nůž a jenom díky ní se vždy probírala včas k vědomí.

Vyschlými rty jí za to děkovala. Vzala si na cestu dva koně, aby je mohla střídat a nemilosrdně je poháněla. Kolem ubíhaly kopce a lesy, jako kameny, viděné z hladiny rychle ubíhající řeky. Často jí připadaly naprosto neskutečné, jako předměty ze snu. Nic vlastně nebylo skutečné, jenom chaos, který jí vířil v hlavě.

Matně vnímala, že její kůň zakopl a shodil ji do jakési říčky. Když se znovu pracně vyšplhala do sedla a vydala se na další cestu, šaty na ní zmrzly a vlasy se jí pokryly ledem.

O mnoho věčností později, když zapadající slunce v jejích stopách znovu rozlévalo purpur a nach, padl jí i druhý kůň. Zdechlinu prvního za sebou nechala už během dne. Pracně se postavila na nohy a vrávoravým krokem pokračovala v cestě. Vrážela do stromů, protože chvílemi ztrácela zrak, prodírala se křovím a jeho trny jí rozdíraly tělo do krve.

Naléhavé volání v ní ještě zesílilo. Už si nebyla schopná uvědomit kdo je, ale bylo jí to jedno. Nezáleželo na ničem jiném, jen na tom, aby se udržela na nohou a mohla pokračovat v cestě k Elfheugu.

XXVIII.

Při západu slunce dal Skaflóc znamení a zazněly velké rohy. Jeho elfové se vyrojili ze stanů do večerního soumraku. Všude zvonily zbraně a ozývaly se pomstychtivé a bojovné výkřiky. Bylo slyšet dusot a ržání koní, válečné vozy hřměly po zmrzlé zemi a za praporci a Illredovou hlavou v čele se tyčil celý les kopí.

Skaflóc vysedl na Jötunheimského hřebce. Měl pocit, že se mu Tyrfing v pochvě po boku nedočkavě pohybuje. Tvář pod helmou mohla patřit jednomu ze zapomenutých bohů války, k smrti unavená, ale plná krutosti.

Obrátil se k Ohnivému oštěpu: „Slyšíš také ten hluk uvnitř?“

„Slyším,“ ušklíbl se pobaveně elf. „Skřeti právě zjistili, jak je to možné, že byla ostatní opevnění tak snadno dobytá. Buď klidný, než by se jim podařilo najít ženy v připravených úkrytech, bude Elfheug náš.“

Skaflóc mu podal jeden z velkých klíčů, který stáhl z kruhu. „Ty vedeš útok beranem na zadní bránu,“ připomínal zbytečně. „Až otevřeme hlavní bránu, mělo by to přivolat většinu obránců, takže se snadno dostanete dovnitř. Flam a Rucca povedou útoky zprava a zleva, které mají také za úkol odlákat pozornost nepřítele a v poslední chvíli obejdou zvenčí hradby a přijdou nám dovnitř na pomoc. Já se přidám k těm ze Sidhe a vojákům, které poslal elfí král a společně zaútočíme na hlavní bránu.“

Ze západního oceánu se pomalu vynořil obrovský měsíc. Jeho stříbrné světlo se odráželo od zbraní i očí, zalévalo neskutečným svitem praporce a bílé koně Sidhe. Znovu zařvaly velké rohy a mezi armádou zazněl nový výkřik, který se odrazil mezi kopci a vyletěl vzhůru ke hvězdám. Pak elfové a jejich spojenci vykročili.

Nocí zaznělo zvonění třetiv. Skřeti museli být otřeseni, protože víc než třetina jich byla zavražděna ve spánku a jejich vrazi zmizeli kdesi v bludišti hradních chodeb. Byli to však zkušení válečníci a Valgard je rychle uspořádal, takže rychle zaujali všechna obranná stanoviště. Teď jejich lučištníci zasypávali elfy z hradeb deštěm šípů.

Střely se odrážely od zbroje a štítů, ale mnohé z nich si našly cíl. Padali muži i zvířata a příkrý svah vedoucí k hradním branám posela těla mrtvých. Svah byl

členitý a skalnatý a k hlavní bráně vedla jediná úzká cesta. Elfové cestu nepotřebovali. Hnali se po chřestících kamenech, přeskakovali kluzké balvany pokryté ledem, rychle postupovali od pukliny k puklině a z hrdel jim zněl válečný křik. Vrhali háky, které se zachytily na vrcholku výstupu a rychle jako mravenci šplhali po lanech nahoru. Hnali své koně vzhůru místy, kam by se neodvážila ani koza a nakonec obsadili rovinku pod hradbami, odkud posílali vzhůru své střely .

Skaflóc jel po cestě, protože vedl řadu válečných vozů z Tuathy de Danaan. S děsivým duněním se mu hnaly v zádech, kola vykřesávala jiskry z kamenů a na nich se tísnily skupiny válečníků v bronzových pancířích. Od helem, štítů i pancířů, se odrážel déšť oštěpů a šípů, ale ani jeden z vozatajů nebo bojovníků nebyl raněn. Nebyl zraněn ani Skaflóc, který se na Černém hřebci hnál v klamném měsíčním světle vzhůru po cestě.

Tak se elfové dostali pod hradby. Seshora se na ně vyhnula roztavená smůla, vařící olej a ledová kyselina, sypaly se šípy a oštěpy a syčely zsinálé řecké ohně. Ozvaly se zoufalé výkřiky elfů, kterým začalo odpadávat maso z kostí a jejich druhové se vzteklymi výkřiky ustupovali.

Skaflóc vykřikl, protože se nemohl dočkat chvíle, kdy bude moci vytáhnout meč. Elfové k němu přivlekli dobývací štít – podlouhlou dřevěnou konstrukci na kolech, do které se ukryl a pod jejíž ochranou postupoval k bráně.

Nahoře na hradbách řval Valgard na své muže. Dlouho před tím, než se podaří rozbít těžká bronzová vrata beranem, bude dřevěný kryt rozbit obrovskými balvany.

Skaflóc zasunul na místo první klíč, otočil s ním a přitom vyslovil kouzelná runová slova. Druhý klíč a třetí – Valgard zatím nabil těžkou balistu, kam naložil balvan, pod jehož vahou zasténal.

Sedmý klíč, osmý... Valgard uchopil spouštěcí páku. Devátý klíč a brána byla otevřena!

Skaflóc zvedl koně na zadní. Přední kopyta se zvedla vysoko do vzduchu a pak plnou silou dopadla na bránu. Ta se rozletěla dokořán a Skaflóc proletěl tunelem v silné zdi na měsícem osvětlené nádvoří. Za ním se klenba chodby zachvěla pod koly vozů, řízených Lughem, Dove Bergem, Angusem Ogem, Eochym, Collem, Cechtem, Mac Greinem, Mananaanem a dalšími hrdiny armády Sidhe. Za nimi bylo slyšet zvonění koňských podkov a dusot stovek nohou. Vstup do hradu byl dobyt!

Strážě se jim postavily na odpor. Sekera zranila Jötunheimského koně na noze. Rozzuřené zvíře zařhtalo a začalo kopat kolem sebe, dupalo po skřetech jako šílené a v jeho stopách zůstávala jen krvavá kaše.

Skaflócův meč konečně zasvištěl vzduchem. Čepel jako vždy zářila v šeru modrým svitem, zpívala svou píseň smrti, zvedala se a dopadala a útočila jako

jedovatý had. Nastal boj muže proti muži a hluk zbraní, výkřiky bojujících i řehťání koní se neslo až k nebesům.

Skřeti byli zatlačováni dál a dál. Valgard řval zuřivostí, oči mu hořely zeleným světlem jako šelmě a vzápětí se v čele velké skupiny skřetů vrhl na pomoc těm na nádvoří. Jako bouře vpadl nepřátelům do boku. Pod čepelí „Bratrovraha“ padal jeden elf za druhým a Valgard postupoval hlouběji a hlouběji do válečné vřavy.

Od zadní brány se ozval zvuk dobývacího beranu. Skřeti začali znovu z hradeb shazovat kamení a lít vroucí olej, ale v té chvíli jim vpadla do zad skupina vyhublých, otrhaných, ale ozbrojených elfů – Imric v čele osvobozených vězňů. Skřeti se obrátili, aby čelili této nové hrozbě a Ohnivý oštěp v klidu bránu otevřel.

„Do věže!“ křičel Valgard, „budeme ji bránit!“

Skřeti si pracně probíjeli cestu k mohutné pevnostní věži. Utvořili ze štítů hradbu, pouhopouhou váhovou přesilou rozrazili zástupy elfů a probili se k bráně věže.

Bránu někdo zevnitř uzamkl.

Valgard se na ni zuřivě vrhl ramenem, ale brána se ani nepohnula. Jedinou ranou sekery urazil zámek a otevřel vchod dokořán.

Ze tmy uvnitř zadrnčely tětivy luků. Skřeti padali na všech stranách. Valgard uskočil s šípem v levé ruce. Z nitra věže se ozval zlomyslný Leein hlas: „Ženy elfů obsadily tohle místo pro své milence – mnohem lepší milence, než měly v poslední době. Co tomu říkáš, ty opice podobná Skafllocovi!?“

Valgard se odvrátil a vyrval si šíp z rány. Na rtech se mu objevila pěna a začal výt jako vlk. Vrhł se zpět na nádvoří a sekera mu poletovala v ruce. Vrhł se na každého, koho měl před sebou, sekera svištěla sem a tam a zabíjela a zabíjela. Valgarda posedlo vražedné šílenství.

Skaflloc bojoval s klidnou rozvahou, kterou mu propůjčovala kouzelná runová čepel. Meč v jeho ruce se podobal ožvlému modrému plameni. Krev a mozky stříkaly na všechny strany, po dláždění se koulely utáté hlavy, podkovy jeho koně klouzaly na vyhřezlých vnitřnostech. Bojoval ledově klidný a mozek mu fungoval jako nikdy předtím, ale přitom měl pocit, že se pozoruje zvenčí a viděl že on a Smrt jsou totéž. Rozdíl smrt jako hospodář, rozsévající na jaře zrna a kamkoliv zamířil, skřetí linie se bortily.

Měsíc konečně vystoupil celý z moře a zvedl se nad hradební zdi. Meče se zvedaly, oštěpy bodaly, dopadaly sekery a válečné palice a všude kolem se ozývaly bolestné výkřiky. Koně se vzpínali, ržáli a s hřívami slepenými krví tloukli kolem sebe. Boj se převaloval nádvořím ve vlnách sem a tam. Mrtví pod nohama živých se pomalu měnili v beztvorou, krvavou masu.

Měsíc stoupal výš a výš a brzo stál přímo nad východní věží. Skřeti se dali na útěk.

Jen málo jich zůstalo naživu. Elfové je pronásledovali v prostorách hradu i ven do sněhem zapadaných okolních kopců a málokterému se podařilo uniknout.

„Ke mně, ke mně,“ ozýval se Valgardův hlas do tichnoucí bojové vřavy. „Ke mně skřeti, bojujte!“

Když Skaflóc zaslechl ten hlas, obrátil koně. Podvrženec se tyčil uprostřed brány, zbrocený krví od vrcholku helmy ke špičkám těžkých bot, a kolem něj byl kruh mrtvých elfů. Zhruba tucet skřetů se k němu probíjelo nádvořím, aby po jeho boku vybojovali svůj poslední boj.

To byl původce veškerého zla. Sám meč Tyrfing se zasmál Skaflócovými ústy! Valgarde, Valgarde, tvůj konec se přiblížil!

Skaflóc pobídl koně kupředu. Když se rozjel, zazdalo se mu, že koutkem oka zahlédl letícího jestřába, který se vznesl od moře a mířil k měsíci. Projel jím mráz a uvědomil si podvědomě, že je zasvěcen smrti.

Valgard ho spatřil přicházet a zasmál se.

Podvrženec se postavil zády ke zdi a zvedl sekeru. Černý hřebec mířil přímo na něj. Rozmáchl se a vložil do úderu takovou sílu, jako snad ještě nikdy. Sekera rozpoltila černému hřebci lebku.

Jeho tělo se ovšem hnalo setrvačností dál a nemohlo je zastavit nic menšího, než zeď sama. Když hřebec padnul, zachvěla se země. Skaflóc se vysmekl ze sedla, s elfí pružností se obrátil ve vzduchu tak, aby dopadl na nohy. Jenže i jej vrhla setrvačnost na zeď, od které se odrazil do tunelu vedoucímu k bráně. Valgard vyrval sekeru z koňské lebky a vrhl se kupředu, aby dobil svého nepřítele. Skaflóc se stačil překulit ven z tunelu, na bílou pláň venku, která o kus dál spadala příkrým, kamenitým svahem k mořské zátocce. Zlomená pravá ruka mu visela bezvládně podél těla. Odhodil štít a meč si přehodil do levice. Z odřené tváře mu prýštila krev, třísnila mu rukáv a odkapávala z čepele meče.

Valgard se k němu opatrně přiblížil. „Dnes v noci končí mnohé,“ promluvil, „první bude tvůj život.“

„Narodili jsme se stejné noci,“ odpověděl mu Skaflóc a z úst mu při těch slovech vytékal pramének krve. „Jak bychom mohli zemřít každý jindy?“ Ušklíbl se. „Když mám odejít já, jak bys tady mohl zůstat ty, můj stín?“

Valgard zuřivě zařval a ťal po něm sekerou. Skaflóc zvedl meč. Bratrovrah narazil na modravou ocel, zazvonil kov, zapraskalo dřevo a sekera se v roji jisker rozpadla na dva kusy.

Skaflóc se zapotácel, ale rychle se vzchopil a znovu pozvedl meč. Bezbranný Valgard před ním pomalu ustupoval a z hrdla se mu dralo vrčení bezmocné šelmy.

„Skaflócu! Skaflócu!“ Při zvuku toho hlasu se Imricův adoptovaný syn obrátil. Po cestě vzhůru se potácela Freda, potlučená, zakrvácená, otrhaná, ale

byla to ona, jeho Freda, která se k němu vrátila. „Skafloco,“ volala. „Můj nejdražší...“

Valgard se vrhl kupředu a vyrval meč z ruky svého omámeného nepřítele. V následující vteřině se meč zvedl a udeřil jako blesk.

Opilý pocitem vítězství pozvedl Valgard meč znovu. Pod vrstvou krve, která ho pokrývala, zářil namodralým svitem. „Zvítězil jsem!“ Valgard se zalykal. „Jsem pánem světa a teď ho srazím do prachu pod svýma nohama. Tak pojdte, temné síly!“

Začal sekat jako šílený proti nočnímu nebi. Meč, jehož jílec byl kluzký krví, se mu však najednou vysmekl z ruky, setrvačností se přetočil a padl hrotem přímo na něj. Jeho váha ho srazila na zem, hrot mu projel hrdlem a přibodl ho k zemi. Zůstal ležet na zemi, před očima měl namodralou čepel a proseknutým hrdlem z něj pomalu unikal život. Pokusil se meč vytrhnout z krku a ostří mu prořízlo tepny na zápěstích. Tak skončil Valgard – Podvrženec.

Skaflóc ležel na zemi s ranou, která mu skoro uťala rameno a otvírala část hrudníku. Tvář měl ve svitu měsíce bledou. Když se však nad ním Freda sklonila, podařilo se mu usmát.

„Už nemám naději, má drahá,“ zašeptal. „Jsi příliš dobrá pro mrtvého a příliš krásná na to, aby sis potřebovala zdobit tvář slzami. Zapomeň na mne...“

„Nikdy, nikdy.“ Její slzy mu zkrápěly obličej jako vlahý jarní déšť.

„Políbíš mě na rozloučenou?“ zeptal se.

Rty mu pomalu chladly, ale Freda se k nim hladově přisála. Když po chvíli otevřela oči, držela už v náručí jen mrtvé Skaflócovo tělo. Na východě začalo svítat, když z hradu vyšli Imric a Leea. „Proč bychom měli tu dívku vyléčit a dopravit ji domů?“ V elfčině hlase nebyl ani nejmenší náznak radosti z vítězství. „Udělali bychom lépe, kdybychom ji nechali v bolestech zemřít, aby se dostala do pekla, kam patří. To ona zavinila Skaflócovu smrt.“ „Byl to jeho osud,“ odpověděl Imric. „To, že jí pomůžeme, je to poslední, co pro něj můžeme udělat. Přestože my elfové neznáme ten cit, který lidé nazývají láskou, můžeme udělat alespoň to, co by potěšilo přítele.“

„Neznáme lásku?“ zašeptala Leea tak tiše, že to její bratr nezaslechl. „Jsi moudrý, Imricu, ale i tvá moudrost má své hranice.“

Pohledem zabloudila k Fredě, sedící na jinovatku pokryté zemi s mrtvým Skaflócem v náručí. Zpívala mu ukolébavky, kterými chtěla uspávat jejich dítě.

„Byla mnohem šťastnější než já,“ řekla Leea.

Imric pokýval hlavou a odpověděl, jako by jí neporozuměl. „Všichni lidé jsou šťastnější než obyvatelé Faerie, dokonce i než bohové, co se toho týče. Lepší je být jako padající hvězda, která jen na okamžik, ale přesto velice jasně zazáří na nebi, než nesmrtelný život, který neumí nic jiného, než se zabývat sám sebou.“ Podíval se na meč, trčící stále ještě v krku své oběti. „Cítím, jak se

přibližuje naše zkáza," vydechl. „Cítím, že se blíží dny, kdy sláva Faerie vybledne, král elfů se změní na obyčejného lesního skřítku a pak zmizí docela, stejně jako bohové. A co je nejhorší, nevidím už nic špatného na tom, že nesmrtelní nebudou žít navěky.“ Přikročil ke kouzelné čepeli a pokynul služebným trpaslíkům. „Co se toho týká, vezmeme ten meč a zbavíme se ho, hodíme ho někde daleko do mořské hlubiny. Nemyslím, že bychom zabránili dalšímu zlu na dlouho. Vůle Noren se nedá změnit a meč ještě nedohrál svou smutnou roli.“

Došel s nimi ke člunu, aby dohlédl na přesné splnění svých příkazů. Mezitím Mananaan Mac Lir odvedl Fredu a odnesl Skaflocovo tělo. Chtěl se sám postarat o bezpečí dívky a poslední pocty svému příteli. Imric se vrátil od pobřeží a protože začínalo zimní ráno, vykročili s Leeou zpět k bráně Elfheugu.

Tady končí sága o Skaflocovi, vyměněném dítěti a adoptovaném synu elfů.